

การศึกษากลวิธีการแตงนวนิยายสยองขวัญ
เรื่องนางชฎา ของภาคินัย

A study of the Strategies for Writing a Horror Novel entitled
Nangchada of Phakinai

นางสาวกัญญารัตน์ คำนอก
นางสาวพัฒนโลธร ลครพล

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย
จากคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2565
พฤศจิกายน 2565

การศึกษากลวิธีการแตงนวนิยายสยองขวัญ

เรื่องนางชฎา ของภาคินัย

A study of the Strategies for Writing a Horror Novel entitled
Nangchada of Phakinai

นางสาวกัญญารัตน์ คำนอก

นางสาวพัฒนโชค ละครพล

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย

จากคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2565

พฤศจิกายน 2565

กิตติกรรมประกาศ

วิจัยเล่มนี้สำเร็จเรียบร้อยได้ด้วยความอนุเคราะห์ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรกุล เชวงกุล และผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับแนวทางในการศึกษาค้นคว้า ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่อง และให้คำแนะนำ งานวิจัยเล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมาที่ให้โอกาสในการดำเนินการวิจัย และสนับสนุนทุนการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คุณภาคินัย กสิรัักษ์ ผู้เขียนนวนิยายสยองขวัญที่เต็มไปด้วยความน่าติดตาม ให้คณะผู้วิจัยได้อ่าน จนเกิดเป็นแรงบันดาลใจให้คณะผู้วิจัยได้นำนวนิยายเรื่อง นางชฎา มาเป็นหัวข้อในการทำวิจัยในครั้งนี้

กราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ ที่คอยให้ความช่วยเหลือทั้งด้านกำลังทรัพย์และกำลังใจที่ดียิ่งตลอดมา

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ทุกท่านที่ให้การช่วยเหลือ สนับสนุน ให้คำแนะนำและเป็นกำลังใจที่ดีตลอดมา นอกจากนี้ยังมีผู้ที่ให้ความช่วยเหลืออีกหลายท่านซึ่งคณะผู้วิจัยไม่สามารถกล่าวนามในที่นี้ได้ทั้งหมด จึงขอขอบคุณ ทุกท่านเหล่านั้นไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

กัญญารัตน์ คำนอก

พัฒนโลธร ลครพล

ชื่อวิจัย	การศึกษาทฤษฎีการแตงนวนนิยายสยองขวัญ เรื่องนางชฎา ของภาคินัย
ผู้ทำวิจัย	นางสาวกัญญารัตน์ คำนอก และนางสาวพัชชโลธร ลครพล
หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต	สาขาวิชาภาษาไทย
ปีงบประมาณ	2565
อาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย	ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรกุล เขวงกุล

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทฤษฎีการแตงนวนนิยายสยองขวัญ เรื่องนางชฎา ของภาคินัย โดยใช้วิธีพรรณนาเชิงวิเคราะห์ รวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล ใน 4 ประเด็น ได้แก่ การสร้างโครงเรื่อง การสร้างฉาก การใช้โวหาร และการใช้ภาพพจน์

ผลการศึกษา พบว่า 1) การสร้างโครงเรื่อง แบ่งเป็น 4 ประเด็น คือการเปิดเรื่องการดำเนินเรื่อง การสร้างความขัดแย้ง และการปิดเรื่อง พบการใช้ทฤษฎีการเปิดเรื่องโดยใช้การสร้างนาฏการ ช่วยแนะนำตัวละครสำคัญในเรื่อง ใช้การดำเนินเรื่องแบบสลับไปมา และสร้างความขัดแย้งที่เกิดระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ โดยเฉพาะด้านความรักและความแค้น และใช้การปิดเรื่องด้วยการจบเรื่องแบบหักมุม 2) การสร้างฉาก จากผลการวิเคราะห์การใช้ฉากทั้ง 5 ประเภท คือ ฉากธรรมชาติ ฉากสิ่งประดิษฐ์ ฉากช่วงเวลาหรือยุคสมัย ฉากการดำเนินชีวิตของตัวละคร และฉากสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม โดยฉากที่พบมากที่สุดคือ ฉากสิ่งประดิษฐ์ ในการบรรยายสถานที่อยู่แวดล้อมของตัวละคร ให้ความสวยงามของฉาก 3) การใช้โวหาร จากผลการวิเคราะห์การใช้โวหารทั้ง 5 ประเภท คือ บรรยายโวหาร พรรณาโวหาร เทศนาโวหาร สาธกโวหาร และอุปมาโวหาร โวหารที่พบมากที่สุดคือ บรรยายโวหาร ใช้เขียนส่วนนำแต่ละตอน โวหารที่ปรากฏรองลงมาคือ พรรณาโวหาร เป็นการเขียนให้รายละเอียดเกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครในเรื่อง 4) การใช้ภาพพจน์ 8 ประเภทคือ อุปมา อุปลักษณ์ บุคลาธิษฐาน อติพจน์ นามนัย ปฏิพากย์ สัจพจน์ สัญลักษณ์ พบว่าภาพพจน์ที่พบมากที่สุดคือ อุปมา โดยใช้คำว่าราว ราวกับ มากที่สุด ส่วนภาพพจน์ที่ปรากฏรองลงมาคือ บุคลาธิษฐานและอติพจน์ ซึ่งการใช้ภาพพจน์จะถูกใช้เมื่อเป็นฉากแสดงอิทธิฤทธิ์ของผีริลณีและสภาพอากาศ

คำสำคัญ: ทฤษฎีการแตงนวนนิยาย ภาคินัย นางชฎา

Thesis Title A study of the Strategies for Writing a Horror Novel entitled
Nangchada of Phakinai
Author Ms. Kanyarat Khamnok and Ms. Phatchalothon Lakhonpol
B.Ed. Thai
Year 2022
Thesis Advisor Asst. Prof. Worakul Chawengkul

Abstract

The purpose of this research was to study the strategies of writing a horror novel about Nangchada of Pakinai by using analytical descriptive methods, collecting data and analyzing data in 4 issues, creating plot, scene, theme and figure of speech.

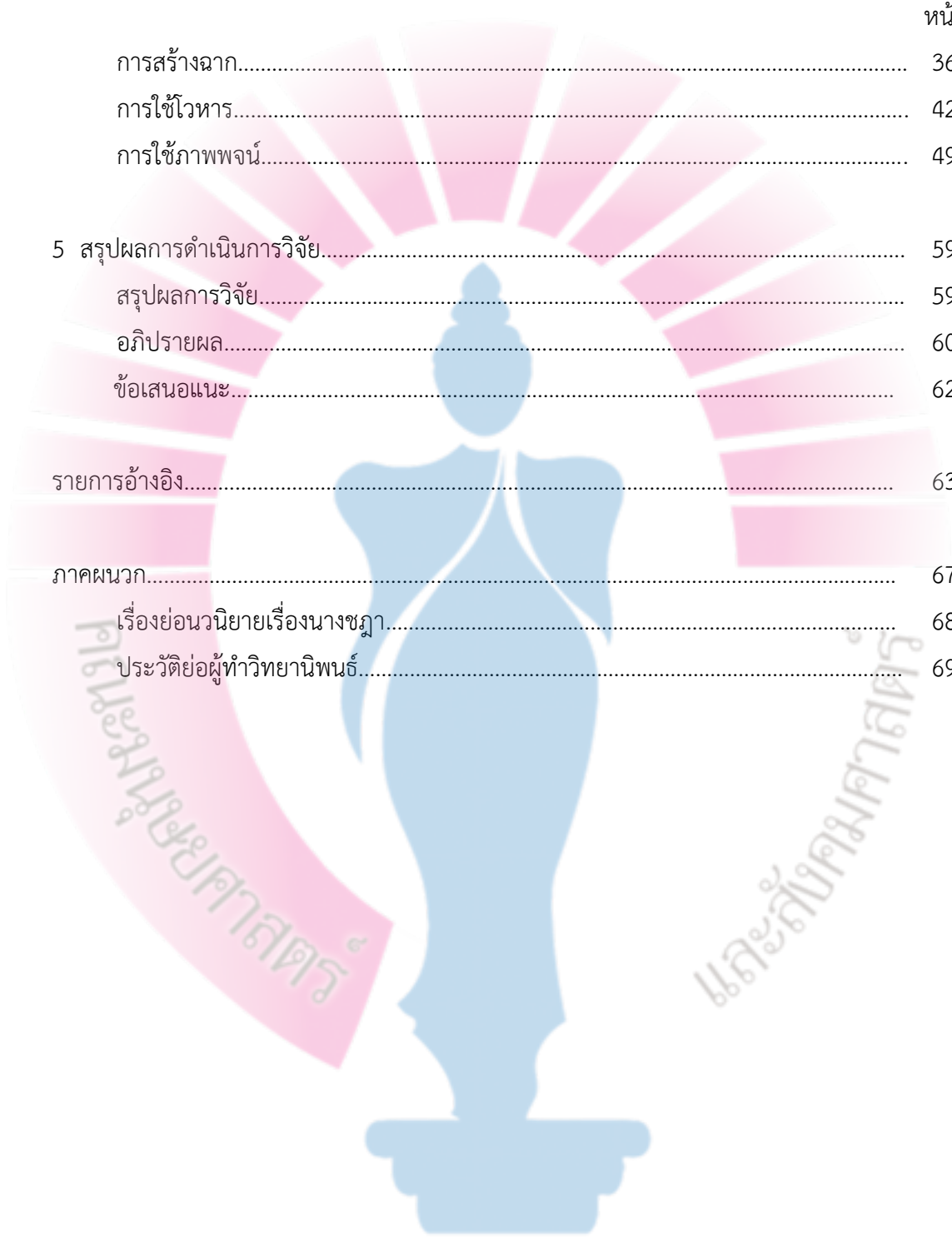
The results of the study found that 1) creating plot divided into 4 issues, opening of the story, proceeding, conflict and closing the story. Found a strategy to open the story by suggesting the actions of the characters that caused interest to follow the story and introduce the main characters in the story. Use flashback proceeding and create conflicts between humans and humans and used to close the story with a twisted ending 2) Scene creation from the results of the analysis of the use of 5 types of scenes, natural scenes, artifact scenes, periods or eras scenes, character life scene and abstract environment scenes. The most common scenes are artifact scene in describing the surroundings or details of the scene 3) the use of stylistics from the results of the analysis of the 5 types of stylistic. Describe stylistic, depict stylistic, edify stylistic, allegorize stylistic and metaphor, stylistic. The most common stylistic is Describe stylistic, used to write the introduction of each chapter. The second most common rhetoric was depicted stylistic, which were written detailing the emotions and feelings of the characters in the story. 4) The use of 8 types of figures, simile, metaphor, personification, hyperbole, Metonymy, retort, axiom, and symbol. It was found that the most common expressions are a metaphor, using the word approximately. As if the most the second figure that appears is Personification and Hyperbole.

Keywords: A study of the Strategies for Writing a Novel, Phakinai, Nangchada

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ.....	(1)
บทคัดย่อภาษาไทย.....	(2)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	(3)
สารบัญ.....	(4)
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
ความสำคัญของการวิจัย.....	2
ขอบเขตของการวิจัย.....	2
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการแตงนวนิยาย.....	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายสองขวัญ.....	16
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	18
3 วิธีดำเนินการ.....	23
การรวบรวมข้อมูล.....	23
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	23
การสรุป อภิปรายและเสนอแนะ.....	25
4 ผลการดำเนินการวิจัย.....	26
กลวิธีการสร้างโครงเรื่อง.....	26

	หน้า
การสร้างฉาก.....	36
การใช้โวหาร.....	42
การใช้ภาพพจน์.....	49
5 สรุปผลการดำเนินการวิจัย.....	59
สรุปผลการวิจัย.....	59
อภิปรายผล.....	60
ข้อเสนอแนะ.....	62
รายการอ้างอิง.....	63
ภาคผนวก.....	67
เรื่องย่อนวนิยายเรื่องนางชฎา.....	68
ประวัติย่อผู้ทำวิทยานิพนธ์.....	69

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นวนิยายเป็นวรรณกรรมที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่านอย่างกว้างขวาง เพราะเป็นการอ่านที่ได้ทั้งความบันเทิง ความเพลิดเพลิน ช่วยผ่อนคลายอารมณ์และยังสามารถสะท้อนสังคมให้เห็นมุมมองของชีวิตที่หลากหลาย กลวิธีการแต่งจะทำให้เห็นวิธีการสร้างงานเขียนที่มีลักษณะเฉพาะของผู้แต่ง โดยอาศัยการสร้างโครงเรื่อง ตัวละครฉาก ภาษา โวหารและภาพพจน์ นวนิยายแนวสยองขวัญเป็นวรรณกรรมที่มีการนำเรื่องผูกกับภูตผีสิ่งลึกลับ แสดงถึงจินตนาการของผู้แต่งที่เกี่ยวกับภูตผี ปีศาจ วิญญาณ เวทมนตร์คาถา และสิ่งลึกลับที่พิสูจน์ไม่ได้ ซึ่งคนไทยเกิดความสนใจต่อนวนิยายลักษณะนี้เป็นพิเศษ เพราะคนไทยมีความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งลึกลับที่ยังไม่สามารถพิสูจน์โดยหลักการทางวิทยาศาสตร์ ดังที่ กัมปนาท ขาแก้ว (2559, น.84) ได้กล่าวว่า เรื่องผีและสิ่งเหนือธรรมชาติเป็นสิ่งที่คนในสังคมปัจจุบันถวิลหา จนทำให้นวนิยายแนวนี้เป็นหนังสือขายดี (Best seller) ซึ่งนวนิยายสยองขวัญได้รับความนิยมในประเทศไทยมาอย่างต่อเนื่อง และถูกนำมาใช้เป็นบทละคร สร้างเป็นละครโทรทัศน์และเผยแพร่ออกอากาศเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ความมีชื่อเสียงของผู้เขียนก็ยังสามารถรับประกันความสยองขวัญให้กับผลงานได้ แม้ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าใด ผลงานก็ยังเป็นที่นิยมอยู่เสมอ

คณะผู้วิจัยเป็นผู้ที่มีความชื่นชอบในการอ่านนวนิยายสยองขวัญ และมีโอกาสได้อ่านนวนิยายสยองขวัญจากผลงานของนักเขียนหลายท่าน ซึ่งนักเขียนแต่ละท่านต่างก็มีเอกลักษณ์ในการเขียนนวนิยายที่แตกต่างกัน หนึ่งในนักเขียนที่มีความโดดเด่นในงานเขียนนวนิยายแนวสยองขวัญคือ ภาคินัย เป็นนามปากกาของคุณภาคินัย กสิรักษ์ ที่มีผลงานนวนิยายแนวสยองขวัญมากกว่า 40 เล่ม เช่น ลิฟต์ซ่อนศพ ห้องคลอดมรณะ ตีตัวไปตาย นางครวญ โรงมหรศพ เป็นต้น แก้วกล้า (2558, น.1) กล่าวว่า งานเขียนของภาคินัยมียอดขายเป็นอันดับหนึ่งของสำนักพิมพ์ไซ فا พับลิชชิ่ง ถูกตีพิมพ์ซ้ำมากกว่า 200,000 เล่ม มีนวนิยายบางเล่มได้รับการติดต่อซื้อลิขสิทธิ์ไปแปลและวางจำหน่ายในประเทศไต้หวัน ฮองกง และมาเลเซีย ซึ่งคณะผู้วิจัยก็ได้มีโอกาสอ่านงานเขียนของภาคินัยอยู่หลายเล่ม ได้แก่ นางขฎา, โรงมหรศพ, นางแค้น, Mirror กระจกสังตัย, Theater ตีตัวไปตาย, Holy ศพ-เซน-ศาล และรู้สึกชื่นชอบในการใช้ภาษาที่ก่อให้เกิดจินตนาการและมีเนื้อหาหักมุมเหนือความคาดหมาย

นอกจากนี้ภาคินัยยังมีผลงานที่ได้รับการติดต่อซื้อลิขสิทธิ์ไปดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์หลายเรื่อง ได้แก่ ซีรีส์ชุด 7 วันจองเวร ได้นำไปดัดแปลงและทำเป็นซีรีส์ 7 วันจองเวรที่ออกอากาศทางช่อง

เวิร์คพอยท์ นวนิยายเรื่อง Lift ลิฟต์ซ่อนศพ และ ซีรีส์ชุด Five Fear ถูกนำไปดัดแปลงและสร้างเป็นซีรีส์ภาคต่อของซีรีส์ 7 วันจองเวร และนางชฎา ออกอากาศทางช่อง 35 (7HD)

ในปี 2558 ภาคินัย (2558, น.1) ได้ให้สัมภาษณ์ลงหนังสือพิมพ์คมชัดลึกว่า ผลงานที่เขารักมากที่สุดเป็นเรื่องนางชฎา เพราะเป็นเล่มบุกเบิกแนวสยองขวัญเล่มแรกของเขา และของสำนักพิมพ์ไอฟา เพราะตอนนั้นไอฟาทำแนวบทความและนิยายรักหวานแหวว นวนิยายสยองขวัญเรื่อง นางชฎา จึงถือได้ว่าเป็นนวนิยายแนวสยองขวัญเรื่องแรกของภาคินัย และเป็นผลงานที่ทำให้ภาคินัยกลายเป็นที่รู้จักของนักอ่านนวนิยาย จนมีการตีพิมพ์มากถึง 11 ครั้ง และถูกนำมาสร้างเป็นละครโทรทัศน์ทางสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 ซึ่งได้รับความนิยมสูงสุดของช่องในปีที่ฉาย ซึ่งหนังสือพิมพ์ฐานเศรษฐกิจ สุนันท์ ศรีจันทร์ (2559, น.1) ได้เปิดเผยว่า ละครเรื่องนางชฎา เป็นละครที่มีเรตติ้งสูงสุดในปี 2558 ถึง 14.4 และมีเรตติ้งเฉลี่ยทุกตอนอยู่ที่ 11.465 ถือเป็นละครที่มีเรตติ้งเฉลี่ยสูงสุดอันดับ 3 รองจาก บุพเพสันนิวาส และนาซี นับตั้งแต่มีทีวีดิจิทัล

จากความสำคัญดังกล่าว จะเห็นว่า นวนิยายเรื่องนางชฎา เป็นนวนิยายสยองขวัญเรื่องแรกของภาคินัยที่ประสบความสำเร็จทั้งในรูปแบบหนังสือและละครโทรทัศน์ คณะผู้วิจัยจึงได้เลือกศึกษากลวิธีการแต่งนวนิยายสยองขวัญ เรื่องนางชฎา ของภาคินัย เป็นประเด็นที่ผู้วิจัยสนใจศึกษา โดยศึกษาด้านกลวิธีการสร้างโครงเรื่อง ฉาก โวหารและภาพพจน์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษากลวิธีการแต่งนวนิยายสยองขวัญ เรื่องนางชฎา ของภาคินัย

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบกลวิธีการแต่งนวนิยายสยองขวัญ เรื่องนางชฎา ของภาคินัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านข้อมูล

ผู้วิจัยเลือกศึกษาเฉพาะนวนิยายเรื่องนางชฎา ของภาคินัย (ภาคินัย กสิรักษ์) พิมพ์ครั้งที่ 11, สถานที่พิมพ์ กรุงเทพมหานคร, สำนักพิมพ์ก้าวกระโดด, ปีที่พิมพ์ 2558.

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา ผู้วิจัยเลือกศึกษากลวิธีการแต่งในประเด็นต่อไปนี้

- 2.1 การสร้างโครงเรื่อง
- 2.2 การสร้างฉาก

2.3 การใช้โวหาร

2.4 การใช้ภาพพจน์

กรอบแนวคิดของการวิจัย

1. การสร้างโครงเรื่อง ใช้กรอบแนวคิดของประทีป เหมือนนิล (2519, น. 15-23) แบ่งองค์ประกอบของโครงเรื่องออกเป็น 4 ส่วน คือ

1.1 การเปิดเรื่อง

1.1.1 การเปิดเรื่องโดยการบรรยาย

1.1.2 การเปิดเรื่องโดยการพรรณนา

1.1.3 การเปิดเรื่องด้วยการกระทำของตัวละคร

1.1.4 การเปิดเรื่องโดยใช้บทสนทนา

1.1.5 การเปิดเรื่องโดยใช้สุภาษิต บทกวี บทเพลงหรือข้อความที่คมคายชวนคิด

1.2 การดำเนินเรื่อง

1.2.1 การดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทิน

1.2.2 การดำเนินเรื่องย้อนต้น

1.2.3 การดำเนินเหตุการณ์เกิดต่างสถานที่สลับกันไปมา

1.3 ความขัดแย้ง

1.3.1 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์

1.3.2 ความขัดแย้งกับตัวเอง

1.3.3 ความขัดแย้งที่เกิดจากสาเหตุภายนอก

1.4 การปิดเรื่อง

1.4.1 การปิดเรื่องแบบหักมุม

1.4.2 การปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม

1.4.3 การปิดเรื่องแบบสุขนานาฏกรรม

1.4.4 การปิดเรื่องแบบทิ้งไว้ให้คิด

2. การสร้างฉาก ใช้กรอบแนวคิดของ ธีัญญา สังขพันธ์ (2539, น. 189-197) แบ่งประเภทของฉากได้ดังนี้

- 2.1 ฉากธรรมชาติ
- 2.2 ฉากสิ่งประดิษฐ์
- 2.3 ฉากช่วงเวลาหรือยุคสมัย
- 2.4 ฉากการดำเนินชีวิตของตัวละคร
- 2.5 ฉากสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม

3. การใช้โวหาร ใช้กรอบแนวคิดตามแนวคิดของ อัมพร ทองใบ (2555, น. 323) แบ่งการใช้โวหารดังนี้

- 3.1 บรรยายโวหาร
- 3.2 พรรณนาโวหาร
- 3.3 เทศนาโวหาร
- 3.4 สารกโวหาร
- 3.5 อุปมาโวหาร

4. การใช้ภาพพจน์ ใช้กรอบแนวคิดตามแนวคิดของอัมพร ทองใบ (2555, น.340-342) ซึ่งแบ่งประเภทภาพพจน์หลัก ๆ ไว้ 8 ภาพพจน์ ดังนี้

- 4.1 อุปมา
- 4.2 อุปลักษณ์
- 4.3 บุคลาธิษฐาน
- 4.4 อติพจน์
- 4.5 นามนัย
- 4.6 ปฏิพากษ์
- 4.7 สัทพจน์
- 4.8 สัญลักษณ์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นวนิยายสยองขวัญ หมายถึง นวนิยายที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับความลึกลับและน่าสะพรึงกลัว เป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ ภูตผี ปีศาจ วิญญาณ เวทมนต์คาถา สร้างบรรยากาศที่น่าขนลุก สร้างความรู้สึกหวาดกลัว สับสนหรือตื่นตระหนกให้แก่ผู้อ่าน ซึ่งเป็นผลมาจากการนำเสนอประสบการณ์อันสยดสยอง โดยมากแล้วจะเป็นเรื่องราวของการคุกคามจากสิ่งชั่วร้ายหรือเหนือธรรมชาติที่รุกล้ำเข้ามาในชีวิตประจำวันของมนุษย์

2. กลวิธี หมายถึง วิธีการที่ผู้แต่งนำมาใช้ให้เนื้อเรื่องในนวนิยายดำเนินไปอย่างน่าสนใจ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง ศึกษากลวิธีการแต่งนวนิยายสยองขวัญ เรื่องนางชฎา ของภาคินัย คณะผู้วิจัย ได้ศึกษา ค้นคว้า รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินการวิจัย ตามลำดับดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการแต่งนวนิยาย
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโครงเรื่อง
 - 1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับฉาก
 - 1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโวหาร
 - 1.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาพพจน์
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายสยองขวัญ
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการแต่งนวนิยาย

การแต่งนวนิยายขึ้นมาหนึ่งเรื่อง นอกจากประกอบด้วยเนื้อหาที่ผู้แต่งต้องการนำเสนอ ยังประกอบด้วยกลวิธีการแต่งที่นักเขียนแต่ละท่านจะมีลักษณะเฉพาะตัวแตกต่างกันออกไป

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2542, น.29) อธิบายว่า กลวิธี หมายถึง การพลิกแพลง โดยอาศัยความรู้ ความชำนาญ

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น.121) กล่าวเกี่ยวกับกลวิธีการแต่ง ว่าเป็นวิธีการเสนอเรื่องทำให้เรื่อง น่าสนใจ สร้างให้งานเขียนของตนมีความโดดเด่น โดยพิจารณาจากการตั้งชื่อเรื่อง การเล่าเรื่อง การดำเนินเรื่อง การสร้างตัวละคร การสร้างฉาก ภาษาสำนวน

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น.127) ได้อธิบายความหมายของกลวิธีที่ใช้ในการแต่งนวนิยายไว้ว่า เป็นกลวิธีการแต่งเพื่อให้เร้าความสนใจผู้อ่าน ให้ผู้อ่านติดตามเรื่องราวตั้งแต่จุดเริ่มต้นจนสิ้นสุด

วนิดา บำรุงไทย (2544 น.106) ได้อธิบายเกี่ยวกับกลวิธีการแต่งนวนิยาย หมายถึง วิธีที่ผู้แต่ง เลือกใช้ในการสร้างสรรค์บทประพันธ์แต่ละเรื่องเพื่อให้บรรลุผลที่ดีที่สุดในเชิงวรรณศิลป์

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2546, น.100) ได้อธิบายความหมายของกลวิธีการแต่งไว้ว่า เป็นวิธีการ นำเสนอเนื้อหาของเรื่องทั้งการเล่าเรื่อง การสร้างตัวละคร การเปิดปิดเรื่อง

สรุปได้ว่า กลวิธีการแต่ง เป็นกลวิธีการนำเสนอเรื่องให้มีความโดดเด่น เป็นลักษณะเฉพาะของนักเขียนแต่ละท่าน เพื่อให้งานเขียนน่าติดตาม ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการแต่ง ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโครงเรื่อง

มีนักวิชาการได้กล่าวถึงโครงเรื่อง ไว้ดังนี้

ประทีป เหมือนนิล (2519, น.15-23) แบ่งองค์ประกอบของโครงเรื่องออกเป็น 4 ส่วน คือ การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง ความขัดแย้ง และการปิดเรื่อง ดังนี้

1. การเปิดเรื่อง มีวิธีการเปิดเรื่อง 5 วิธี ดังนี้ การเปิดเรื่องโดยการบรรยาย การเปิดเรื่องโดยการพรรณนา การเปิดเรื่องด้วยการกระทำของตัวละคร การเปิดเรื่องโดยใช้บทสนทนา และการเปิดเรื่องโดยใช้สุภาษิต บทกวี บทเพลง หรือข้อความที่คมคายชวนคิด

2. การดำเนินเรื่อง มีวิธีการดำเนินเรื่อง 3 วิธี ดังนี้ การดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทิน การดำเนินเรื่องย้อนต้น และการดำเนินเหตุการณ์เกิดต่างสถานที่สลับกันไปมา

3. ความขัดแย้ง มีลักษณะของความขัดแย้ง 3 ประเภท ดังนี้ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งกับตัวเอง และความขัดแย้งที่เกิดจากสาเหตุภายนอก

4. การปิดเรื่อง มีวิธีการปิดเรื่อง 4 วิธี ดังนี้ การปิดเรื่องแบบหักมุม การปิดเรื่องแบบไต่กนาฏกรรม การปิดเรื่องแบบสุชานาฏกรรม และการปิดเรื่องแบบทิ้งไว้ให้คิด

วนิดา บำรุงไทย (2544, น.106-157) กล่าวถึงองค์ประกอบของโครงเรื่อง ดังนี้

1. เนื้อเรื่อง คือ รายละเอียดของเรื่องราวซึ่งครอบคลุมองค์ประกอบทั้งหมดทุกด้าน

2. กลวิธีเกี่ยวกับโครงเรื่อง คือวิธีที่ผู้แต่งเลือกใช้ในการสร้างสรรค์บทประพันธ์แต่ละเรื่อง เพื่อให้บรรลุผลที่ดีที่สุดในเชิงวรรณศิลป์

3. ตัวละคร คือ บุคคลที่ผู้แต่งสมมติขึ้นในวรรณกรรมประเภทเรื่องเล่า

4. บทสนทนา เป็นองค์ประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งในนวนิยาย โดยทั่วไปผู้ประพันธ์ไม่อาจนำเสนอเรื่องโดยการพัฒนาหรือบรรยายได้ตลอดทั้งเรื่อง การมีบทสนทนา จึงเป็นการเลี่ยงความจำเจจากการบรรยายเท่านั้น

5. ฉาก เป็นส่วนสำคัญในการสร้างหรือเสริมบรรยากาศ ฉากเป็นส่วนหนึ่งของบรรยากาศ และยังรวมไปถึงอารมณ์ความรู้สึกของเรื่องด้วย

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2534 น.118) ได้แบ่งส่วนประกอบของโครงเรื่องเป็น 6 ส่วน โดยทั่วไปโครงเรื่องจะมีส่วนประกอบดังนี้

1. การเปิดเรื่อง คือ การเริ่มต้นเรื่อง ถือกันว่าเป็นตอนที่มีความสำคัญมากตอนหนึ่ง เพราะเป็นตอนที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความอยากรู้อยากเห็นและ สนใจที่จะติดตามเรื่องราวต่อไป

2. การผูกปม เป็นการสร้างปัญหาหรืออุปสรรคหรือข้อขัดแย้งให้เกิดขึ้นกับตัวละคร เพื่อให้ตัวละครต้องต่อสู้ ต้านรับ ให้พ้นจากปัญหาหรืออุปสรรคหรือข้อขัดแย้งนั้น

3. การหน่วงเรื่อง เป็นวิธีการทำให้ผู้อ่านรอคอยด้วยความกระหายใคร่รู้ว่าเรื่องจะดำเนินต่อไปอย่างไร ตัวละครจะแก้ปัญหายังไง เช่น วิธีการสร้างปัญหาเล็กแทรกเข้ามาในขณะที่ปัญหาใหญ่กำลังได้รับการคลี่คลาย เพื่อทิ้งค้างปัญหาใหญ่นั้นไว้ให้ผู้อ่านรอคอยด้วยความกระหายใคร่รู้ หรือวิธีการสร้างเหตุการณ์ ที่ทำให้ตัวละครตกอยู่ในภาวะที่เรียกว่า กลืนไม่เข้าคายไม่ออก คือ มีทางเลือกอยู่ 2 ทาง ซึ่งต่างก็เป็นทางเลือกที่ตัวละครไม่พอใจจะเลือกทั้งสิ้น เพื่อ ทำให้ผู้อ่านสนใจติดตามว่าตัวละครจะตัดสินใจเลือกทางใด หรือแก้ปัญหายังไง เป็นต้น

4. การคลายปม เป็นตอนที่ผู้แต่งขยายความลับหรือแก้ไขปมปัญหาต่างๆ ที่ผู้แต่งผูกไว้ในตอนต้นเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจก่อนปิดเรื่อง

5. จุดสุดยอด เป็นตอนที่สนุกสนานที่สุดเพราะเหตุการณ์ได้ทวีความเข้มข้นจนถึงขีดสุด

6. การปิดเรื่อง คือ การจบเรื่องด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่ง ที่ทำให้ผู้อ่านประทับใจ เช่น จบแบบหักมุมหรือพลิกความคาดหมาย จบแบบทิ้งท้ายหรือทิ้งปัญหาให้ผู้อ่านขบคิด จบแบบสุขนานุกรม จบแบบโศกนาฏกรรม เป็นต้น

สรุปได้ว่า การแบ่งองค์ประกอบของโครงเรื่องนั้นแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของนักวิชาการแต่ละท่าน ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์ของประทีป เหมือนนิล (2519, น.15-23) มาใช้ในการศึกษา โดยแบ่งเป็น 4 ประเภท ได้แก่ การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง ความขัดแย้ง และการปิดเรื่อง

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับฉาก

มีนักวิชาการได้กล่าวถึงฉาก ไว้ดังนี้

เบญจมาศ พลอินทร์ (2526, น.102) ได้ให้ความหมายของฉากไว้ว่า เป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างเรื่องสั้น การกำหนดฉากมักใช้ภูมิประเทศ สถานที่ เวลา สิ่งแวดล้อม และตัวละคร ฉากช่วยให้แก่นเรื่องโครงเรื่องชัดเจนขึ้น

เอกสารประกอบการสอนวิชาภาษาไทย 7 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2547, น. 640) อธิบายว่า ฉาก คือ สถานที่ เวลาและบรรยากาศในเรื่อง ซึ่งเป็นที่เกิดพฤติกรรมของตัวละครหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ฉากมีความสำคัญดังนี้

1. ช่วยให้พฤติกรรมของตัวละครน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น ถ้าผู้อ่านยอมรับว่าฉากนั้น เป็นฉากสมจริง
2. ฉากช่วยสร้างบรรยากาศที่เหมาะสมกับความหมายทั่ว ๆ ไปของเรื่อง
3. ฉากจะช่วยส่งเสริมจุดมุ่งหมายเฉพาะของเรื่อง

เถลิง พันธุ์เถลิงอมร (2541, น.836) กล่าวถึงความสำคัญและบทบาทหน้าที่ของฉากและบรรยากาศ ดังนี้

1. ฉากมีอิทธิพลต่อการสร้างบุคลิกลักษณะนิสัยของตัวละคร ผู้อ่านสามารถมองเห็นบุคลิกลักษณะ นิสัยใจคอของตัวละครด้วยการพิจารณาจากการบรรยายซึ่งผู้เขียนจะสะท้อนอย่างชัดเจน ทั้งนี้เพราะตัวละครมักมีแนวโน้มที่จะแสดงบุคลิกลักษณะ นิสัยใจคอ ความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ตามสภาพแวดล้อม สถานที่ที่อยู่ ซึ่งเป็นฉากและบรรยากาศในการแสดงพฤติกรรมนั่นเอง

2. ฉากเป็นเครื่องมือให้ผู้แต่งใช้เป็นสัญลักษณ์แสดงฐานะและบทบาทหน้าที่ของตัวละคร ผู้แต่งบางคนบรรยายฉากหรือสถานที่ โดยแฝงวัตถุประสงค์เพื่อแสดงฐานะของตัวละครในเหตุการณ์นั้น ๆ หรือมุ่งแสดงอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร ในขณะนั้นก็ได้

3. ฉากมีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมและการแสดงออกของตัวละคร ตัวละครก็เช่นเดียวกับบุคคลจริง ที่มักแสดงพฤติกรรมและมีการแสดงออกที่สอดคล้องกับสถานที่สภาพแวดล้อมและสภาพบรรยากาศในเรื่อง

4. ฉากมีบทบาทต่อการวางโครงเรื่องและการดำเนินเรื่อง

5. ฉากเป็นเครื่องมือในการแสดงสัญลักษณ์ในเรื่อง เช่น ใช้ฉากแสดงแก่นเรื่องหรือแนวคิดสำคัญของเรื่อง ใช้ฉากเป็นชื่อเรื่องเพื่อสะท้อนแก่นเรื่องหรือแนวคิดสำคัญของเรื่องหรือใช้ฉากเป็นสัญลักษณ์แทนองค์ประกอบอื่น ๆ ของเรื่องอาจใช้แทนบุคลิกลักษณะ นิสัยใจคอ ความรู้สึกนึกคิด ตลอดจนทัศนคติของตัวละคร

6. ฉากเป็นเครื่องมือให้ผู้แต่งมีกลวิธีการดำเนินเรื่องที่หลากหลาย

ัญญา สังขพันธานนท์ (2539, น.189-197) แบ่งประเภทของฉากได้ดังนี้

1. ฉากธรรมชาติ คือ ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมของตัวละคร เช่น ทิวทัศน์ทะเล ทุ่งนา ทุ่งโล่ง ภูเขา ฯลฯ รวมไปถึงการพัฒนาการตกแต่งภายในบ้านหรืออาคารต่าง ๆ ที่เป็นฉากสำคัญที่สุด

2. ฉากสิ่งประดิษฐ์ คือ สิ่งประดิษฐ์ที่อยู่แวดล้อมตัวละคร ได้แก่ บ้านเรือน วัตถุ ที่เป็นของใช้ที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้น

3. ฉากช่วงเวลาหรือยุคสมัย คือ ช่วงเวลาหรือยุคสมัยที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง ซึ่งเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของเรื่องสั้น เพราะช่วงเวลาในการดำเนินเรื่องส่งผลกระทบต่อ และเชื่อมโยงเหตุการณ์แต่ละเหตุการณ์ไปตามความเป็นจริง

4. ฉากการดำเนินชีวิตของตัวละคร คือ การพัฒนาลักษณะการดำเนินชีวิตของตัวละครในเรื่อง รวมถึงแบบแผนการดำเนินชีวิตของชุมชนและสังคมด้วย เป็นฉากซึ่งช่วยย้ำภาพเหตุการณ์และตัวละครให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

5. ฉากสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม คือ สภาพแวดล้อมที่เป็นนามธรรม เช่น ศาสนา จารีต ประเพณี ค่านิยม ศิลธรรม รวมไปถึงสภาพอารมณ์ และความรู้สึกของตัวละครมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมของตัวละครในเรื่องทำให้ตัวละครแสดงปฏิกิริยาต่าง ๆ

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2537,142) ได้กล่าวถึงวิธีการสร้างฉากของผู้แต่ง ดังนี้

1. สร้างฉากให้เหมือนจริง ซึ่งผู้แต่งต้องมีความรู้ที่กว้างขวาง ทั้งในด้านประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ สังคมวิทยา มานุษยวิทยา วิทยาศาสตร์และธรรมชาติวิทยา เป็นต้น

2. สร้างฉากตามอุดมคติ ผู้แต่งจะสร้างฉากด้วยความปรารถนาที่ดีต่อตัวละครบางที่จะสร้างฉากทั้งสองอย่าง เสนอผู้อ่านเพื่อให้ผู้อ่านได้เปรียบเทียบเอง

3. สร้างฉากให้มีลักษณะเหนือจริง วิธีนี้มักจะใช้ในจุดสูงสุดหรือตอนจบเพื่อบ่งบอกถึงแก่นเรื่อง และเพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านและให้ความรู้สึกตื่นเต้นทางอารมณ์

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น.110) ได้ให้ความหมายของฉากว่า หมายถึง สถานที่ เวลาและสภาพแวดล้อมทุกอย่างที่ปรากฏในเรื่อง เพื่อบอกให้ผู้อ่านได้ทราบว่าตัวละครกำลังแสดงบทบาทในชีวิตของเขาในสิ่งแวดล้อมอย่างไร ซึ่งปวิวัฒน์ คำเจริญ (2543, น.63) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของฉากว่า ต้องประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. เวลา หมายถึง ช่วงเวลาที่เหตุการณ์ในเรื่องเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นนาที่ชั่วโมง วัน เดือน ปี ยุคสมัยหรือภพชาติ

2. สถานที่ หมายถึง ที่ที่เกิดเหตุการณ์ ผู้แต่งต้องระบุสถานที่และบรรยายลักษณะทางกายภาพ รวมทั้งเครื่องประกอบฉาก เท่าที่มีความจำเป็นต่อการแสดงเหตุการณ์ในเรื่อง

3. สภาพแวดล้อม หมายถึง รายละเอียดต่าง ๆ ของสถานที่ที่แวดล้อมตัวละครอยู่รวมทั้งสภาพสังคม การเมือง การประกอบอาชีพ การดำเนินชีวิต และวัฒนธรรมของคนในสถานที่นั้นด้วย

4. บรรยายภาพ หมายถึง กลิ่น สีแสง เสียง และสัมผัส ที่สามารถทำให้ผู้อ่านเห็นสภาพเหตุการณ์ได้ชัดเจนยิ่งขึ้นหรือเกิดอารมณ์คล้อยตามได้

สรุปได้ว่า ฉาก คือ ส่วนหนึ่งของโครงสร้างเรื่องสั้น การกำหนดฉากมักใช้ภูมิประเทศ สถานที่ เวลา บรรยากาศ สิ่งแวดล้อม ฉากเสมือนจริง ฉากอุดมคติ และฉากเหนือจริง ฉากมีอิทธิพลต่อการสร้างบุคลิกลักษณะนิสัยของตัวละคร เป็นเครื่องมือให้ผู้แต่งใช้เป็นสัญลักษณ์แสดงฐานะและบทบาทหน้าที่ของตัวละคร มีอิทธิพลและบทบาทต่อการแสดงพฤติกรรมและการแสดงออกของตัวละครเพื่อสะท้อนแก่นเรื่องหรือแนวคิดสำคัญของเรื่อง โดยแบ่งฉากออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ ฉากธรรมชาติ ฉากสิ่งประดิษฐ์ ฉากช่วงเวลาหรือยุคสมัย ฉากการดำเนินชีวิตของตัวละคร และฉากสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโวหาร

มีนักวิชาการได้กล่าวถึงโวหาร ไว้ดังนี้

ชำนาญ รอดเหตุภัย (2519, น.85) ประภาศรี สีหอำไพ (2531, น.51) และวิภา กงกะนันทน์ (2533, น.35) ได้ให้ความหมายของโวหารไว้ว่า กลวิธีในการใช้ภาษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ ไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน อาจจะมีความหมายโดยตรงตามรูปคำหรือมีความหมายกำกวมหนักเบาคลุมเครือ หรือเข้มขันต่างกันไป

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2534, น.192-100) กล่าวถึงโวหารได้ว่า โวหาร มีจุดมุ่งหมายต้องการทำให้โวหารนั้นเป็นสื่อในการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกความคิด ความฝัน หรือความรู้ของผู้แต่งไปยังผู้อ่าน

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2543, น.52) และสิริวรรณ นันทจันทุล (2543, น. 28) ได้ให้ความหมายของลีลาการใช้โวหารภาพพจน์ กล่าวว่า ถ้อยคำที่ทำให้เกิดภาพในใจโดยใช้กลวิธีหรือชั้นเชิงในการเขียนเรียงถ้อยคำให้มีพลังที่จะสัมผัสอารมณ์ของผู้อ่านจนเกิดความประทับใจ เกิดความเข้าใจลึกซึ้ง และเกิดอารมณ์สะท้อนใจ เป็นการใช้ศิลปะทางภาษาก่อให้เกิดภาพ ในความคิด ตลอดจนทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ ความรู้สึก ซึ่งนำไปสู่ความประทับใจในงานเขียน

สมถวิล วิเศษสมบัติ (2544, น.129) ได้ให้ความหมายโวหารไว้ว่า การใช้ถ้อยคำอย่างมีชั้นเชิงในการทำงานต่าง ๆ เพื่อให้ได้เนื้อความดี มีความหมายแจ่มแจ้ง เหมาะสมน่าฟัง ในการเขียนเรื่องราวอาจใช้โวหารต่าง ๆ กัน แล้วแต่ชนิดของข้อความ

อัมพร ทองใบ (2555, น.323) แบ่งการใช้โวหาร ดังนี้

1. บรรยายโวหาร การเขียนอธิบายหรือบรรยายเหตุการณ์ที่เป็นข้อเท็จจริงตามลำดับเหตุการณ์ เป็นการเขียนที่มุ่งความชัดเจนเพื่อให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ความเข้าใจ เช่น การเขียน เล่าเรื่อง เล่าเหตุการณ์ การเขียนรายงาน ตำราและบทความ

2. พรรณนาโวหาร การเรียบเรียงข้อความโดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับบุคคล สิ่งของ ธรรมชาติ สภาพแวดล้อม ตลอดจนความรู้สึกต่าง ๆ ของผู้เขียน โดยเน้นให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ความรู้สึก ร่วมกับผู้เขียน

3. เทศนาโวหาร การเขียนเป็นสำนวนเปรียบเทียบที่มีความคล้ายคลึงกัน เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้น โดยการเปรียบเทียบสิ่งของที่เหมือนกัน เปรียบเทียบโดยโยงความคิดไปสู่อีกสิ่งหนึ่ง หรือเปรียบเทียบข้อความตรงกันข้ามหรือ ข้อความที่ขัดแย้งกัน

4. สารกโวหาร การเขียนอธิบาย ชี้แจงให้ผู้อ่านเข้าใจ ชี้ให้เห็นประโยชน์หรือโทษของเรื่องที่กำลังกล่าวถึง เป็นการชักจูงให้ผู้อ่านคล้อยตาม เห็นด้วยหรือเพื่อแนะนำสั่งสอนปลุกใจหรือเพื่อให้ข้อคิดคติเตือนใจผู้อ่าน

5. อุปมาโวหาร การยกตัวอย่างมาอ้างอิงประกอบการอธิบายเพื่อสนับสนุนข้อความให้ผู้อ่านเข้าใจ และเกิดความเชื่อถือ

ผกาศรี เย็นบุตร (2526 น.124-129) ให้ความหมายของคำว่าโวหารไว้ว่า โวหาร หมายถึง ถ้อยคำ ชั้นเชิง หรือกระบวนแต่งหนังสือและพูด ในการเขียน หรือพูดอาจใช้โวหารต่าง ๆ กัน แล้วแต่เนื้อหาสาระ โวหารในการเขียนสามารถแบ่งได้เป็น 5 ชนิด คือ

1. บรรยายโวหาร คือ โวหารที่ใช้เล่าเรื่อง หรืออธิบายเรื่องราวต่าง ๆ ตามลำดับเหตุการณ์ การเขียนบรรยายโวหารจะมุ่งความชัดเจน เขียนตรงไปตรงมา รวบรัด กล่าวถึงแต่สาระสำคัญ ไม่จำเป็นต้องมีความหลัก หรือความปลุกยอเสริม มุ่งสาระ เขียนอย่างสั้น ๆ ได้รับความชัดเจน งานเขียนที่ควรใช้บรรยายโวหาร ได้แก่ การเขียนอธิบายประเภทต่างๆ เช่น เขียนรายงานวิทยานิพนธ์ ตำรา บทความ การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง เช่น บันทึก จดหมายเหตุ การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นประเภทบทความเชิงวิจารณ์ ข่าว เป็นต้น

2. พรรณนาโวหาร มีจุดมุ่งหมายในการเขียนต่างจากบรรยายโวหาร คือมุ่งให้ความแจ่มแจ้งละเอียดลออ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ซาบซึ้งเพลิดเพลินไปกับข้อความนั้น การเขียนพรรณนาโวหารจึงยาวกว่าบรรยายโวหารมาก แต่มิใช่การเขียนอย่างเยิ่นเย้อ เพราะพรรณนา โวหารต้องมุ่งให้ภาพ และอารมณ์ ดังนั้น จึงมักใช้การเล่นคำ เล่นเสียง ใช้ภาพพจน์ แม้เนื้อความจะน้อยแต่เต็มไปด้วยสำนวนโวหารที่ไพเราะ อ่านได้รสชาติ

3. เทศนาโวหาร แสดงความแจ่มแจ้งเพื่อให้ผู้อ่านคล้อยตามหรืออาจกล่าวได้ว่า มุ่งชักจูงใจผู้อ่านคิดเห็นตามความคิดเห็นของผู้เขียน

4. อุปมาโวหาร หมายถึง โวหารเปรียบเทียบ โดยยกตัวอย่างสิ่งที่คล้ายคลึงกันมาเปรียบเทียบให้เกิดความชัดเจนด้านความหมาย ด้านภาพ และเกิดอารมณ์ความรู้สึกมากยิ่งขึ้น กล่าวได้ว่า อุปมาโวหารใช้เป็นโวหารเสริม บรรยายโวหาร พรรณนาโวหาร และเทศนาโวหาร เพื่อให้ชัดเจนน่าอ่าน โดยอาจเปรียบเทียบอย่างสั้น ๆ หรือเปรียบเทียบอย่างละเอียดก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับอุปมาโวหารนั้นจะนำไปเสริมโวหารประเภทใด

5. สาธกโวหาร คือ โวหารที่มุ่งให้ความชัดเจน โดยการยกตัวอย่างเพื่ออธิบายให้แจ่มแจ้งหรือสนับสนุนความคิดเห็นที่เสนอให้หนักแน่น น่าเชื่อถือ สาธกโวหารเป็นโวหารเสริมบรรยายโวหาร พรรณนาโวหาร และเทศนาโวหาร เช่น การเลือกยกตัวอย่างมีหลักที่ควรเลือกให้เข้ากับเนื้อความ อาจยกตัวอย่างสั้น ๆ ในบรรยายโวหารหรืออาจยกตัวอย่างที่มีรายละเอียดประกอบในพรรณนาโวหาร และเทศนาโวหารในการเขียนข้อเขียนต่าง ๆ เป็นต้น

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2545 น.101) ได้แบ่งประเภทของโวหารในการเรียงความไว้ 5 ชนิด คือ

1. บรรยายโวหาร แปลว่าสำนวนที่อธิบายเรื่องราวโดยถ้อยคำ เป็นสำนวนที่เล่าตามความรู้ ความคิดของผู้แต่ง

2. พรรณนาโวหาร คือ สำนวนที่พูดถึงสิ่งต่าง ๆ ตามที่พบเห็นว่าเป็นอย่างไร หรือรำพันถึงความรู้ของตน หรือของผู้อื่นว่าเป็นอย่างไรนั้นอย่างไรตามความคิดเห็นของผู้แต่ง ไม่จำเป็นต้องใช้ความรู้ค้นคว้าเหตุผลเท่าใดนัก

3. เทศนาโวหาร หมายถึง สำนวนที่ใช้แสดง หรืออธิบายข้อความให้กว้างออกไป โดยเอาเหตุผล หรือหลักฐานมาประกอบความรู้ความเห็นของผู้แต่ง ด้วยความมุ่งหมายจะให้ผู้อ่าน หรือฟังเข้าใจความหมายอย่างชัดเจน เพื่อให้เห็นจริงและเชื่อถือตาม

4. สาธกโวหาร หมายถึง โวหารที่ทำให้สำเร็จ เมื่อแสดงข้อความใด ๆ ที่เห็นว่ายากแก่ผู้ฟัง จึงยกตัวอย่าง หรือหาข้อเปรียบเทียบมาให้ฟังอย่างง่าย ๆ ให้เข้าใจและเชื่อถือเพื่อให้สำเร็จผลในการแสดงเช่นเดียวกัน

5. อุปมาโวหาร หมายถึง ข้อเปรียบเทียบ ใช้คู่กับคำว่า อุปมา แปลว่า ข้อความที่ต้องมีข้อเปรียบเทียบ เมื่ออธิบายข้อความใด ๆ ให้เข้าใจไม่ได้ก็ต้องหาข้อเปรียบเทียบที่เห็นว่าง่ายมาเทียบให้ฟัง

สรุปได้ว่า โวหาร หมายถึง ศิลปะหรือกลวิธีในการใช้ภาษาในการถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก เพื่อให้เกิดจินตภาพและความงามของภาษาจากผู้แต่งไปยังผู้อ่าน โดยแบ่งเป็น 5 ประเภท ได้แก่ บรรยาย โวหาร พรรณนาโวหาร เทศนาโวหาร และอุปมาโวหาร

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาพพจน์

มีนักวิชาการได้กล่าวถึงภาพพจน์ ไว้ดังนี้

ปรีชา ช่างขวัญยืน (2525, น.215-231) กล่าวถึง ลักษณะของภาพพจน์ สรุปได้ว่า ภาพพจน์ เป็นการใช้ภาษาที่ไม่ได้มีความหมายตรงตามตัวอักษรที่เขียน แต่เป็นการใช้ถ้อยคำที่ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพหรืออารมณ์ร่วม ซึ่งภาษาตรงไปตรงมาไม่สามารถทำได้

วิภา กงกะนันทน์ (2533, น.39-53) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพพจน์ สรุปได้ว่า ภาพพจน์เป็นศิลปะการใช้ภาษาอย่างหนึ่ง คือ เป็นวิธีการพูดหรือเขียนอย่างหนึ่ง แต่หมายความเป็นอย่างอื่นโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อขยายความให้ชัดเจนยิ่งขึ้น หรือเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก ให้มากขึ้นหรือน้อยลงตามสติปัญญาของผู้อ่านหรือผู้ฟัง

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2534, น.192-100) กล่าวถึงภาพพจน์ มีจุดมุ่งหมายต้องการทำให้ภาพพจน์นั้นเป็นสื่อในการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกความคิด ความฝัน หรือความรู้ของผู้แต่ง ไปยังผู้อ่าน ได้รับรู้ถึงสิ่งที่ผู้แต่งต้องการจะสื่อ

อัมพร ทองใบ (2555, น.340-342) ได้แบ่งประเภทภาพพจน์หลัก ๆ ไว้ 8 ภาพพจน์ ดังนี้

1. อุปมา เป็นการเปรียบเทียบว่าสิ่งหนึ่งเหมือนกับสิ่งหนึ่งโดยใช้คำเชื่อมที่มีความหมาย เช่นเดียวกับคำว่าเหมือน เช่น ดุจ ดั่ง ราว รวากับ เปรียบ ประดุจ เฉก เล่ห์ ปาน ประหนึ่ง เพียง เพียง ฟ่าง ปูน ถนัด ละหม้าย เสมอ กล อย่าง ฯลฯ

2. อุปลักษณ์ คล้ายกับอุปมาโวหารคือเป็นการเปรียบเทียบเหมือนกัน แต่เป็นการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง การเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง

3. บุคลาธิษฐาน บุคลาธิษฐาน หรือ บุคคลวัต บุคคลสมมติ เป็นการกล่าวถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่มีชีวิต โดยให้สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ แสดงกิริยาอาการและความรู้สึกได้เหมือนมนุษย์

4. อติพจน์ เป็นการกล่าวเกินความจริง เพื่อสร้างและเน้นความรู้สึกและอารมณ์ ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกที่ลึกซึ้ง ภาพพจน์ชนิดนี้นิยมใช้กันมากแม้ในภาษาพูด เพราะเป็นการกล่าวที่ทำให้เห็นภาพได้ง่ายและแสดงความรู้สึกของกวีได้อย่างชัดเจน

5. นามนัย เป็นการใช้คำหรือวลีซึ่งบ่งลักษณะหรือคุณสมบัติของสิ่งใดสิ่งหนึ่งแทนอีกสิ่งหนึ่ง คล้ายๆ สัญลักษณ์ แต่ต่างกันตรงที่ นามนัยนั้นจะดึงเอาลักษณะบางส่วนของสิ่งหนึ่ง มากล่าวให้หมายถึง ส่วนทั้งหมด หรือใช้ชื่อส่วนประกอบสำคัญของสิ่งนั้นแทนสิ่งนั้นทั้งหมด

6. ปฏิพากย์ การใช้ถ้อยคำที่มีความหมายตรงกันข้ามหรือขัดแย้งกันมากล่าวอย่างกลมกลืน กันเพื่อเพิ่มความหมายให้มีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น

7. สัทพจน์ เป็นการเลียนเสียงธรรมชาติ เช่น เสียงดนตรี เสียงสัตว์ เสียงคลื่น เสียงลม เสียง ฝนตก เสียงน้ำไหล ฯลฯ การใช้ภาพพจน์ประเภทนี้จะทำให้เหมือนได้ยินเสียงนั้นจริง ๆ

8. สัญลักษณ์ เป็นการเรียกชื่อสิ่ง ๆ หนึ่งโดยใช้คำอื่นมาแทน ไม่เรียกตรง ๆ ส่วนใหญ่คำ ที่นำมาแทนจะเป็นคำที่เกิดจากการเปรียบเทียบและตีความ ซึ่งใช้กันมานานจนเป็นที่เข้าใจ และรู้จักกัน โดยทั่วไป

สนม ครุฑเมือง (2527, หน้า 75-76) ได้แบ่งลักษณะของภาพพจน์ไว้ดังนี้

1. ภาพพจน์อุปมา ภาพพจน์ลักษณะนี้มักจะมีคำเชื่อมโยง เช่น ราวกับ เหมือน ดุจ ประดุจ ประหนึ่ง ดัง ปาน

2. ภาพพจน์แบบอุปลักษณ์ หรือการเปรียบเทียบโดยนัย ไม่ใช่คำเชื่อมดังภาพพจน์แบบ อุปมา จะเปรียบเทียบสิ่งใดก็จะนำลักษณะเด่นของสิ่งนั้นมากล่าว นำลักษณะของสิ่งของสิ่งหนึ่งไปใช้กับ อีกสิ่งหนึ่งเพื่อให้มีแนวความคิดคล้ายคลึงกัน

3. ภาพพจน์แบบปรพากย์ หรือปฏิพากย์ เป็นการเปรียบเทียบโดยใช้ความตรงกันข้าม เป็นการนำเอาสิ่งที่ตรงข้ามกันมาเปรียบเทียบกัน

4. ภาพพจน์แบบนามนัย เป็นการเปรียบเทียบโดยใช้ส่วนหนึ่งแทนส่วนอื่น ๆ ทั้งหมด ซึ่งมี ลักษณะเด่น ๆ ของสิ่งนั้นมากล่าว เช่น ปากกาคมกว่าดาบ หมายถึง นักเขียนหรือข้อความที่เขียน เป็นสิ่ง มีอำนาจมากยิ่งขึ้นกว่าพวกนักรบหรือพวกมีอาวุธ

5. ภาพพจน์แบบบุคลาธิษฐาน เป็นการนำเอาสิ่งที่ไม่มีชีวิตจิตใจ โดยสิ่งนั้นเป็นนามธรรม ให้เป็นรูปธรรม

6. ภาพพจน์แบบอธิพจน์ หรือติพจน์ เป็นการใช้โวหารที่ต้องการเน้นความจริงจัง จนดูเกิน ความเป็นจริง

กาญจนา วิชญาปกรณ์ (2534, หน้า 94) ได้ถึงภาพพจน์ที่พบได้บ่อยในเรื่องสั้นและนวนิยาย ไว้ดังนี้

1. อุปมาอุปไมย คือ เปรียบว่าสิ่งหนึ่งเหมือนกับอีกสิ่งหนึ่ง

2. อุปลักษณ์ เป็นภาพพจน์ที่เปรียบว่าสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง

3. บุคลาธิษฐาน สมมุติสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์ให้มีกริยาอาการเหมือนมนุษย์

ธเนศ เวศร์ภาดา (2549, หน้า 41-65) ได้อธิบายประเภทของการใช้ภาพพจน์ไว้ ดังนี้

1. อุปมา การเปรียบสิ่งหนึ่งเหมือนอีกสิ่งหนึ่ง ใช้คำเชื่อมเหล่านี้ เหมือน ราว ราวกับ เปรียบ ดุจ ประดุจดัง ดัง เฉก เช่น เพียง เพียง ประหนึ่ง ถนัด กล เล่ห์ ยี่มว่า ปาน ละม้าย แม้น

2. อุปลักษณ์ การเปรียบสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง ซึ่งมีคุณสมบัติบางประการร่วมกัน มักใช้คำว่า “คือ” และ “เป็น” เช่น ครูคือเรือจ้าง ทหารคือรั้วของชาติ หรือบางครั้งไม่มีคำเชื่อมโยง เช่น ฝนดาวตก เปรียบดาวตกที่ตกพร่างพรายเป็นสายฝน หัวใจกระดาศ เปรียบหัวใจที่ไม่หนักแน่น เหมือนกระดาศที่บางเบาพร้อมจะปลิวไปตามสายลม

3. บุคคลวัต หรือ บุคลาธิษฐาน การสมมุติสิ่งต่างๆ ให้มีกริยาอาการ ความรู้สึกเหมือนมนุษย์ เช่น ดวงตะวันยิ้มแย้ม สายลมโลมได้เออออกเอาใจพุกษาลตามาลัย

4. อติพจน์ การเปรียบเทียบโดยการกล่าวข้อความที่เกินจริง มักเปรียบเทียบในเรื่องปริมาณว่ามีมากเหลือเกิน มีเจตนาเน้นข้อความที่กล่าวนั้นให้น้ำหนักยิ่งขึ้น เช่น ร้อนตับแตก คอแห้งเป็นผง รักคุณเท่าฟ้า

5. นามนัย การใช้คำหรือวลีบ่งลักษณะหรือคุณสมบัติของสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาแสดงความหมายแทนสิ่งนั้นทั้งหมด เช่น ใช้ เวที แทนการแสดง มงกุฎ พระบาท แทน กษัตริย์ เก้าอี้ แทน ตำแหน่งหน้าที่ของผู้บริหาร ข้าวปลา แทน อาหาร

6. ปฏิพักษ์ ภาพพจน์สำคัญอีกประเภทหนึ่งคือปฏิพักษ์ แบ่งย่อยเป็น 2 ชนิด ชนิดแรก Oxymoron คือ การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกันมาคู่กันได้อย่างกลมกลืน เช่น ลมหนาวพัดข้าวจนหนาวเหน็บเจ็บกระดูก ชนิดที่สอง paradox คือการแสดงความหมายที่ดูเหมือนจะขัดแย้งกันหรือเป็นไปได้ แต่เมื่อวิเคราะห์ความหมายลึกลงไป อาจตีความได้อย่างกลมกลืน

สรุปได้ว่า ภาพพจน์ หมายถึง เป็นศิลปะการใช้ภาษาอย่างหนึ่ง มีจุดมุ่งหมายต้องการทำให้ภาพพจน์เป็นสื่อในการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกความคิด ความฝัน หรือความรู้สึกของผู้แต่งไปยังผู้อ่าน โดยแบ่งเป็น 8 ประเภท ได้แก่ อุปมา อุปลักษณ์ บุคลาธิษฐาน อติพจน์ นามนัย ปฏิพักษ์ สัทพจน์ สัญลักษณ์

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายสยองขวัญ

นวนิยายแนวสยองขวัญเป็นวรรณกรรมที่มีการนำเรื่องผูกกับภูตผีสิ่งลึกลับ แสดงถึงจินตนาการของผู้แต่งที่เกี่ยวกับภูตผี ปีศาจ วิญญาณ เวทมนตร์คาถา และสิ่งลึกลับที่พิสูจน์ไม่ได้ ซึ่งคนไทยเกิดความสนใจต่อนวนิยายลักษณะนี้เป็นพิเศษ ขวน เพชรแก้ว (2524, น.113) ได้แบ่งนวนิยายออกเป็น 19

ประเภท และจัดนวนิยายสยองขวัญไว้ในประเภทที่ 16 โดยให้ความหมายว่า มักเป็นเรื่องผีหรืออำนาจอันน่าสะพรึงกลัว นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการกล่าวถึงนวนิยายสยองขวัญไว้ ดังนี้

จินตวีร์ วิวัธน์ (2559, น.81) ได้กล่าวไว้ว่า นวนิยายเป็นเรื่องราวของชีวิตที่มีตัวละครในเรื่องเป็นสื่อถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตคนในสังคม อันประกอบไปด้วยความหลากหลายทางอารมณ์ ได้แก่ รัก โลภ โกรธ หลง ทุกข์ และสุขที่เป็นบทเรียนแก่ผู้อ่าน ตัวละครจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญในการเขียนนวนิยาย เพราะตัวละครเป็นผู้ที่ประกอบพฤติกรรมตามเหตุการณ์ในเรื่อง เพื่อให้เรื่องดำเนินไปอย่างราบรื่นหรือเป็นผู้ที่ได้รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่องที่ผู้ประพันธ์กำหนดขึ้น โดยอาจจะเป็นคนหรือสัตว์ก็ได้ หากตัวละครเป็นมนุษย์ต้องมีความสมจริงทางด้านพฤติกรรม และการพูดจาที่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมอย่างสมเหตุสมผล ตัวละครที่ดีต้องมีชีวิต นั่นคือ การแสดงบทบาท การพูด การคิด การทำ กิริยา และมีปฏิกริยาเฉกเช่นบุคคลจริง ๆ หรือบุคคลในจินตนาการ โดยต้องพรรณนาให้ผู้อ่านมองเห็นรูปร่าง ลักษณะ และเข้าใจในอุปนิสัยของตัวละครที่ผู้ประพันธ์สร้างขึ้นอย่างชัดเจนและสมจริง

ตรีศิลป์ บุญขจร (2546, น.177) นวนิยายลึกลับสยองขวัญของไทย หรือเรียกว่านวนิยายผี เป็นที่ชื่นชอบและติดตามของผู้คนเป็นอย่างมากยิ่งจากเหตุผลที่ว่าสังคมไทยผูกพันกับความเชื่อเรื่องผีและสิ่งเหนือธรรมชาติมาตั้งแต่โบราณ เมื่อโลกมีความเจริญก้าวหน้าของวัตถุและการผลิตมากขึ้น ความเชื่อเรื่องผีและสิ่งเหนือธรรมชาติที่เคยและยังคงมีอยู่ในสังคมจึงถูกนำไปถ่ายทอดผ่านหนังสือ ผู้คนจึงถวิลหาความเชื่อและวิถีปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องผีและสิ่งเหนือธรรมชาติตามที่ตนเคยรับรู้มา คนไทยจึงสนใจนวนิยายผีและสิ่งเหนือธรรมชาติเป็นจำนวนมาก

พงศกร จินดาวัฒนะ (2559, น.83) ได้กล่าวไว้ว่า ความเชื่อเรื่องผีและสิ่งเหนือธรรมชาติได้ถูกพัฒนาและถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น กลายเป็นความน่าสะพรึงกลัวของมนุษย์ผู้รับการสืบทอด ทุกรุ่นทุกสมัย ต่อมาเมื่อโลกมีความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และสิ่งประดิษฐ์มากขึ้น ความเชื่อเรื่องผีและสิ่งเหนือธรรมชาติกลับยังอยู่คู่สังคมแทนที่จะถูกลบเลือนหายไป แต่การปรากฏและบทบาทของความเชื่อนี้ถูกเปลี่ยนแปลงไปจากความเชื่อโบราณที่เป็นมุขปาฐะถูกนำมา เรียงร้อยเป็นตัวอักษรผ่านเล่มหนังสือที่เรียกว่า นิยาย หรือนวนิยาย และกลายเป็นหนังสือที่อยู่ในความสนใจของผู้อ่านมาทุกยุคทุกสมัย

สรุปได้ว่า นวนิยายสยองเป็นเรื่องราวของชีวิตที่มีตัวละครในเรื่องเป็นสื่อถ่ายทอดเรื่องราวความเชื่อเรื่องผีและสิ่งเหนือธรรมชาติ เนื่องจากสังคมไทยผูกพันกับความเชื่อเรื่องผีและสิ่งเหนือธรรมชาติมาตั้งแต่โบราณ แม้ในปัจจุบันมีความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เพิ่มมากขึ้น แต่ความเชื่อเหล่านี้ยังหลงเหลืออยู่

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาในหัวข้องานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เป็นการศึกษเกี่ยวกับกลวิธีการแต่งนวนิยาย และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนของภาคินัย ดังนี้

สุนิษฐา กำเนิดทอง (2557, น.42) ศึกษาวิธีการประพันธ์นวนิยายของ ว. วินิจฉัยกุล ช่วง พ.ศ. 2545-2554 โดยศึกษาวิธีการสร้างโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร การสร้างฉาก แนวคิดและการใช้ภาษาและภาพพจน์ ผลการศึกษาพบว่า กลวิธีการสร้างโครงเรื่อง ผู้แต่งให้ความสำคัญกับการเปิดเรื่องโดยฉากและบรรยากาศ การปิดเรื่องนิยมปิดแบบความสุขและแบบทิ้งท้ายให้ผู้อ่านคิดเอง การสร้างตัวละครพบว่า การสร้างตัวละครฝ่ายหญิงและตัวละครฝ่ายชายให้มีอิสระในการเลือกประกอบอาชีพและเลือกคู่ครอง ซึ่งตัวละครจะมีความคิดแตกต่างกันขึ้นอยู่กับพื้นฐานครอบครัว การศึกษา และสภาพสังคม กลวิธีการสร้างฉากพบว่า การนำเสนอฉากสอดคล้องกับวิถีชีวิต อารมณ์ ความรู้สึกและความคิดของตัวละคร และมีอิทธิพลต่อความขัดแย้งของเรื่อง การนำเสนอแนวคิดด้านครอบครัว การเลือกคู่ครอง คุณค่าของผู้หญิงและคุณธรรม กลวิธีการใช้ภาษาและภาพพจน์ พบว่าการใช้ภาษาเลือกใช้คำ วลี ประโยค แสดงภาพธรรมชาติแสดงรูปร่าง หน้าตา อารมณ์ ความรู้สึกและความคิดของตัวละคร การใช้ภาพพจน์นิยมใช้อุปมา อุปลักษณ์ และอติพจน์

มนชิตา หนูแก้ว (2562, น.117-118) ศึกษาวิธีการในการนำเสนอเนื้อหาและการใช้ภาษาในนวนิยายของรอมแพงในประเด็น การใช้คำ การใช้ประโยค การใช้ภาพพจน์ การใช้โวหาร และกลวิธีในการนำเสนอเนื้อหา โดยศึกษาจากนวนิยายของรอมแพง 5 เรื่อง ดังนี้ พรายพรหม เรือนพะยอม บุษบะสนิवास มินตรา และมณีรัตนะ ผลการวิจัยพบว่า รอมแพงมีการใช้ภาษา ดังนี้ ด้านการใช้คำพบ 9 ประเด็นคือ การใช้คำบ่งชี้พฤติกรรม การใช้คำเรียกชื่อ การใช้บอกขนาด จำนวน การใช้คำลงท้าย การใช้คำแสดงการถาม การใช้คำสรรพนาม การใช้คำอุทาน การใช้คำสแลง และการใช้คำทับศัพท์ ด้านการใช้ประโยคพบ 3 ประเภทคือ การใช้ประโยคกระชับ การใช้ประโยคขนาดยาว และการใช้ประโยคที่มีคำถามเชิงวาทศิลป์ ด้านการใช้ภาพพจน์พบ 4 ประเภท คือ อุปมา อติพจน์ บุคคลิขฐาน และสัทพจน์ ด้านการใช้โวหารพบ 3 ประเภท คือ บรรยายโวหาร พรรณนาโวหาร และเทศนาโวหาร ด้านกลวิธีการนำเสนอเนื้อหาพบ 4 ประเด็น คือ การตั้งชื่อเรื่อง การเปิดเรื่องการดำเนินเรื่องและการปิดเรื่อง

เนตรทราย คงอนุวัฒน์ (2550, น.24) ได้ศึกษาศิลปะการใช้ภาษาในนวนิยายของวัฒน์ วรรณยางกูร เพื่อศึกษาศิลปะการใช้ภาษาด้านจินตภาพและภาพพจน์ ผลการศึกษาพบว่า วัฒน์ วรรณยางกูร นำจินตภาพมาใช้เพื่อให้ผู้อ่านเกิดภาพได้อย่างเหมาะสมกลมกลืน โดยใช้คำช่วยสื่อให้เห็นรายละเอียดของสี แสง กลิ่น รส อากาการ การเคลื่อนไหว อารมณ์ ความรู้สึกและสัมผัส โดยแสดงจินตภาพเกี่ยวกับสีได้เด่นชัดเป็นพิเศษ ส่วนภาพพจน์ในนวนิยายอัน ได้แก่ อุปมา อุปลักษณ์ บุคคลิวัต อติพจน์ อธิพจน์ นามนัย

สมพจน์ย์ ปฏิภาคพจน์ ปฏิปุจฉา ประชดและเห็บแนม สัทพจน์ ปฏิรูปพจน์ อวตพากย์ ปฏิวาทะ และ อุทาหรณ์ วัฒน วรรณยางกูรสามารถใช้ได้ดีในทุกลักษณะ จุดเด่นเฉพาะตัวคือ มีการใช้อธิพจน์ได้อย่าง น่าสนใจ ซึ่งลักษณะการใช้ภาษาทั้งหมดนี้ทำให้เกิดภาพที่สอดคล้องกับสาระสำคัญของเรื่อง

พัสวีย์ เจียง (2553, น.9) วิเคราะห์กลวิธีการแต่งและวิเคราะห์แนวคิดในนวนิยายชุดความสุขของ กะทิ ของ งามพรรณ เวชชาชีวะ โดยศึกษาจากนวนิยาย 3 เรื่อง ได้แก่ เรื่องความสุขของกะทิ เรื่อง ความสุขของกะทิตอนตามหาพระจันทร์ และเรื่องความสุขของกะทิตอนในโลกใบเล็ก ผลการวิจัยพบว่า ด้านกลวิธีการแต่ง งามพรรณ เวชชาชีวะใช้กลวิธีการแต่งที่วางโครงเรื่องสนุกสนาน น่าสนใจ ชวนติดตาม ตัวละครมีเอกลักษณ์ส่วนตัว สร้างฉากและบรรยากาศที่สมจริงและบทสนทนาสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในสังคม ด้านแนวคิดพบว่า ผู้แต่งนำเสนอแนวคิดแง่มุมเกี่ยวกับชีวิตและสังคมที่นำมาตีแผ่ ทำให้ ผู้อ่านตระหนักถึงความเป็นจริงของชีวิต ปลุกจิตสำนึกที่ถูกต้องและตั้งคำถามผู้อ่านจะได้มุมมองใหม่เกี่ยวกับ ชีวิตและสังคมไทย

สุธาสิณี พ่วงพลับ (2555, น.40) ศึกษาการวิเคราะห์การประพันธ์นวนิยายเรื่องผีเสื้อและดอกไม้ของ “นิพนพาน” โดยพิจารณาจากองค์ประกอบของนวนิยาย 5 ประการคือ (1) ผู้แต่งได้ นำสภาพแวดล้อม และจินตนาการมาเป็นวัตถุดิบสำคัญในการแต่ง (2) มีตัวละครเอกเป็นตัวดำเนินเรื่อง (3) ฉากมีความ สมจริงและสัมพันธ์กับตัวละคร (4) แก่นเรื่องเน้นการดำเนินชีวิตและปัญหาของคนยากจน (5) ลีลาการ เขียนและท่าทีของผู้แต่งนั้นผู้แต่งใช้ถ้อยคำที่เรียบง่าย ใช้ภาพพจน์ที่โดดเด่นด้านการใช้ความเปรียบ โดย นำประสบการณ์ในอดีตของตัวละครมาเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ปัจจุบัน ส่วนกลวิธีการดำเนินเรื่องผู้แต่ง ได้ใช้มุมมองแบบสายตาพระเจ้าด้วยการสร้างโครงเรื่องที่เริ่มจากการสร้างปมปัญหาคลี่คลายแล้วปิดเรื่อง อย่างรวดเร็ว สำหรับการนำเสนอเรื่อง ผู้แต่งใช้วิธีการลำดับเนื้อเรื่องตามปฏิทิน โดยบรรยายและ พรรณนาเฉพาะเหตุการณ์สำคัญ ใช้บทสนทนาแนะนำตัวละครและเชื่อมโยงการดำเนินเรื่องอีกทั้งใช้วิธี เลียนแบบกระแสความคิดของมนุษย์ในการบรรยายภาพต่าง ๆ ในขณะเดียวกันผู้แต่งได้กระตุ้นให้ผู้อ่าน ตระหนักถึงคุณค่าของชีวิตที่อยู่ในภาวะปัญหาสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านความยากจนและการศึกษาที่ สัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมทางสังคม

กรกช อัญชลีอนุกุล (2551, น.105) ศึกษาการใช้ภาพพจน์ในนวนิยายของโสภาค สุวรรณ โดยมี วัตถุประสงค์ 3 ประการคือ เพื่อศึกษาการใช้ภาพพจน์ประเภทต่าง ๆ ในนวนิยายของโสภาค สุวรรณ เพื่อศึกษาภาพสะท้อนพฤติกรรมด้านต่าง ๆ ในนวนิยายของโสภาค สุวรรณและเพื่อศึกษาศิลปะการใช้ ภาษาในการสร้างภาพพจน์ของโสภาค สุวรรณ ซึ่งเป็นนักเขียนร่วมสมัย ผลการวิจัยพบว่า โสภาค สุวรรณ นิยมสร้างสรรค์ภาพพจน์ให้ผู้อ่านเกิดภาพในใจ 4 ประเภท ได้แก่ อุปมา อุปลักษณ์ บุคลาธิษฐาน และ อติพจน์ และผู้วิจัยยังพบว่าลักษณะเด่นของการสร้างสรรค์ภาพพจน์ให้ผู้อ่านเกิดภาพนั้นเกิดจากการใช้

อรรถลักษณะของสิ่งที่ต้องการให้เกิดภาพและสิ่งที่ทำให้เกิดภาพ นอกจากนี้ไสภาค สุวรรณยังนิยมใช้ภาพพจน์แต่ละประเภทสะท้อนพฤติกรรมด้านต่าง ๆ ของคนในสังคม เช่น พฤติกรรมชื่นชมความงาม พฤติกรรมแสดงอารมณ์ พฤติกรรมการใช้คำพูด พฤติกรรมแสดงลักษณะนิสัย เป็นต้น

ทฤษฎี เสมอ (2541, น.54-55) วิเคราะห์กลวิธีการแต่งเรื่องสั้นแนวสยองขวัญของเหม เวชกร ในด้านกลวิธีการสร้างโครงเรื่อง กลวิธีการสร้างฉากและบรรยากาศ และกลวิธีการเล่าเรื่องจากเรื่องสั้นจำนวน 98 เรื่อง ผลการวิจัยพบว่า เรื่องสั้นแนวสยองขวัญของ เหม เวชกร ใช้กลวิธีการสร้างโครงเรื่อง เหม เวชกร นิยมสร้างโครงเรื่องแบบเก่า (traditional) ซึ่งมีการเริ่มเรื่อง ดำเนินเรื่อง และมีตอนจบเรื่อง มักจะเปิดเรื่องด้วยการบรรยายที่มาของเรื่องดำเนินเรื่อง โดยใช้กลวิธีการสร้างความขัดแย้ง กลวิธีการสร้างสถานการณ์ และกลวิธีการเรียงลำดับเหตุการณ์ ส่วนกลวิธีการสร้างความสนใจใคร่ติดตามจะปรากฏหลากหลายวิธี เช่น การใช้ตัวละครตัวเดิมในการดำเนินเรื่อง และจบเรื่องด้วยโศกนาฏกรรมเป็นส่วนใหญ่ กลวิธีการสร้างฉากและบรรยากาศ ใช้กลวิธีการบรรยายอย่างตรงไปตรงมาสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง นอกจากนี้ฉากและบรรยากาศยังแสดงให้เห็นถึงสภาพความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียม ประเพณี ตลอดจนวิถีชีวิตของคนไทยในชนบทของยุคสมัยนั้นอีกด้วย กลวิธีการเล่าเรื่อง เหม เวชกร ใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบผู้เล่าเรื่องเป็นตัวละครเอกเกือบทุกเรื่อง โดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งแทนตนเองว่า ผม กลวิธีการใช้ภาษาเลือกใช้คำและประโยคที่สามารถสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว มีการใช้สำนวนโวหารและภาพพจน์ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสะเทือนอารมณ์และเห็นภาพได้ชัดเจน ส่วนกลวิธีการนำเสนอเรื่อง ใช้วิธีการบอกเล่าจากผู้เล่าเรื่อง ซึ่งเหม เวชกร สามารถนำเสนอได้อย่างเหมาะสมและแยบยล ทำให้เรื่องมีความสนุกสนานและน่าติดตาม

นิคม กองเพชร (2543, น.222) ศึกษากลวิธีการแตงนวนิยายสยองขวัญไทย เพื่อศึกษากลวิธีการแตงนวนิยายสยองขวัญไทยในด้านการวางโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร และกลวิธีการสร้างฉากและบรรยากาศ โดยศึกษาจากนวนิยายสยองขวัญไทยประเภทภูตผีปีศาจและวิญญาณ ที่นำมาดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์แพร่ภาพระหว่างปี พ.ศ. 2539-2542 และเคยตีพิมพ์ในรูปแบบนวนิยาย มี 8 เรื่อง คือ โรงแรมผี ปะการังสีดำ โรงแรมวิปริต ภูตเสน่ห์ ดาราบัณ บ้านบุษบาบัณ เพชรตาแมว และแม่ย่านาง พบว่า การวางโครงเรื่องนิยมเปิดเรื่องด้วยการบรรยายลักษณะของสภาพหรือฉากและบรรยากาศ และความขัดแย้งในเรื่องมักเกิดจากความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับภูตผีปีศาจ ซึ่งเป็นความขัดแย้งสมัยที่ยังมีชีวิต เมื่อตายไปจึงเกิดความคิดแก้แค้น ส่วนการปิดเรื่องปรากฏการปิดเรื่องทั้ง 3 วิธี คือปิดเรื่องด้วยความหวานชื่นของตัวละคร ปิดเรื่องแบบทิ้งท้าย และปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม กลวิธีการสร้างฉากและบรรยากาศที่ถูกนำมาใช้มากที่สุดคือ การสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นช่วงเวลา โดยเฉพาะช่วงกลางคืน

กิจตปณศ์ ตอนไพรเมือง (2552, น.479) วิเคราะห์ตัวละครเอกในนวนิยายเรื่องนางชฎาของภาคินัย กสิรักษ์ โดยใช้ทฤษฎีการเล่าเรื่องในประเด็นตัวละครมาประกอบการวิเคราะห์ ได้แก่ การจำแนกประเภทของตัวละครและกลวิธีการนำเสนอตัวละคร ผลการวิเคราะห์พบว่า ในนวนิยายเรื่องนี้มีตัวละครเอก 8 ตัว สามารถจำแนกประเภทของตัวละครได้ดังนี้ เป็นตัวละครมิติเดียวหรือตัวละครเชิงเดียวที่มีลักษณะเป็นตัวละครสถิตจำนวน 2 ตัว เป็นตัวละครหลายมิติหรือตัวละครหลายเชิงที่มีลักษณะเป็นตัวละครสถิตจำนวน 1 ตัว และเป็นตัวละครหลายมิติที่มีลักษณะเป็นตัวละครพลวัตจำนวน 5 ตัว ส่วนด้านกลวิธีการนำเสนอตัวละครนั้น ผู้ประพันธ์ใช้ทั้งการรู้จักลักษณะนิสัยตัวละครทางตรง การรู้จักนิสัยตัวละครทางอ้อม ทำให้ผู้อ่านได้รู้จักตัวละครเอกในเรื่องอย่างลึกซึ้ง

ปรัชญา สุขมี และณรงค์กรณ รอดทรัพย์ (2562, น.31) วิเคราะห์กลวิธีการสร้างโครงเรื่องในนวนิยายผีชุด “Six Scream” ของภาคินัย เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการสร้างโครงเรื่องในนวนิยายผีชุด Six Scream ของ ภาคินัย ซึ่งมีทั้งหมด 6 เรื่อง โดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับโครงเรื่องของนวนิยายของประทีป เหมือนนิล ในการ วิจัย ผลการวิจัยกลวิธีการสร้างโครงเรื่องในนวนิยายผีชุด Six Scream ของภาคินัย ทั้ง 4 องค์ประกอบ มี ดังนี้ 1) กลวิธีการเปิดเรื่อง พบการเปิดเรื่องลักษณะเดียวกันทุกเรื่องคือ การพรรณนาเหตุการณ์ตื่นเต้น ระทึกใจเพื่อแนะนำตัวละครสำคัญ 2) กลวิธีการดำเนินเรื่อง พบการดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทินและการดำเนินเรื่องย้อนต้น 3) กลวิธีการสร้างความขัดแย้ง พบความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติซึ่งมีสาเหตุมาจากความต้องการแก้แค้น และความต้องการเอาตัวรอด 4) กลวิธีการปิดเรื่อง พบการปิดเรื่องลักษณะเดียวกันทุกเรื่อง คือการปิดเรื่องแบบหักมุม และปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม ซึ่งความน่าสนใจของนวนิยายผีชุด Six Scream คือกลวิธีการปิดเรื่องที่นิยม ปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรมเป็นผลมาจากความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ นำเสนอความน่ากลัวของมนุษย์ที่มีมากกว่าผี ส่วนการปิดเรื่องแบบหักมุมนั้นเป็นการพลิกความคาดหมายของผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่าน คาดเคาทิศทางของเรื่องได้ยาก จึงทำให้ผู้อ่านไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการติดตามเรื่อง

วราพรรณ ทิ้งโคตร และนนทชา คัยนันท์ (2562, น.77-78) ได้วิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาสร้างจินตภาพในนวนิยายสยองขวัญชุด 4 ทิศตายของภาคินัยในด้านการใช้คำสร้างจินตภาพและการใช้ภาพพจน์สร้างจินตภาพ โดยศึกษานวนิยายสยองขวัญชุด 4 ทิศตายของภาคินัยที่ตีพิมพ์ครั้งแรกในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2557 จำนวน 4 เล่ม ได้แก่ เรื่องนางแค้น นางคุก นางครวญ นางคอย ผลการศึกษาพบว่าการใช้คำสร้างจินตภาพพบว่ามี 6 ลักษณะ ได้แก่ 1) การใช้คำสร้างจินตภาพการมองเห็น 2) การใช้คำสร้างจินตภาพที่แสดงอาการและความเคลื่อนไหว 3) การใช้คำสร้างจินตภาพที่สื่ออารมณ์ความรู้สึก 4) การใช้คำสร้างจินตภาพการได้ยิน 5) การใช้คำสร้างจินตภาพการสัมผัสและ 6) การใช้คำสร้าง

จินตภาพการได้กลิ่นส่วนในด้านการใช้ภาพพจน์สร้างจินตภาพพบว่ามี 6 ลักษณะ ได้แก่ 1) อุปมา 2) อุปลักษณ์ 3) บุคลาธิษฐาน 4) อติพจน์ 5) ปฏิภาคพจน์และ 6) ปฏิปจน์คำสำคัญ

นุรฮาอีดา ดาอูแม รุสมีนา บินอูมา สุวัยบ๊ะ ดีเยาะ ฮับเสาะ สะมะแอ และซูโรตา เจะนิ (2561, น.66) ศึกษากลวิธีการนำเสนอและภาพสะท้อนทางสังคมในนวนิยายชุด 4 ทิศตายเป็นภาคินัย กสิรักษ์ โดยวิเคราะห์ข้อมูลจากนวนิยายชุด 4 ทิศตายเป็นภาคินัย กสิรักษ์ 4 เรื่องคือ นางครวญ นางคอย นางคุกและนางแค้น ผลการศึกษาพบว่า กลวิธีการนำเสนอในนวนิยายชุด 4 ทิศตายเป็น ภาคินัย กสิรักษ์ กลวิธีการนำเสนอที่โดดเด่นที่สุดในเรื่องพบว่ามี 3 กลวิธี ดังนี้ 1) ด้านกลวิธีการเปิดและปิดเรื่อง ได้แก่ กลวิธีการเปิดเรื่องแบบย้อนเหตุการณ์กลับไปกลับมา กลวิธีการปิดเรื่อง 3 แบบคือแบบหักมุม สมจริงในชีวิตและแบบโศกนาฏกรรมปิดเรื่องแบบหักมุม 2) ด้านการสร้างตัวละครแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ ตัวละครลักษณะเดียวและตัวละครหลายลักษณะ 3) ด้านกลวิธีการสร้างฉากแบ่งออกเป็นจำนวน 4 ฉาก ได้แก่ ฉากที่เป็นปรากฏการณ์ ทางธรรมชาติ ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ฉากที่เป็นช่วงเวลาหรือยุคสมัย และฉากที่เป็นการดำเนินชีวิตของตัวละคร กลวิธีทั้งหมดล้วนแล้วเกิดจากการใช้ภาษาของผู้เขียนเพื่อให้เกิดความเข้าใจและนำไปสู่การจรรโลงใจให้ผู้อ่านติดตามเรื่องต่อไปและผลการศึกษาภาพสะท้อนทางสังคมในนวนิยายชุด 4 ทิศตายเป็นภาคินัย กสิรักษ์ จากการศึกษาภาพสะท้อนสังคมที่โดดเด่นที่สุดในเรื่องคือ 4 ประเด็นดังนี้ 1) ภาพสะท้อนด้านครอบครัวจำแนกออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ ด้านบุตรและญาติมิตร 2) ภาพสะท้อนด้านความเป็นอยู่จำแนกออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ ด้านสุขภาพด้านความสุขด้านอาชีพการงานด้านการเดินทางด้านเกียรติยศและอำนาจและด้านคติความ 3) ภาพสะท้อนด้านบุญกรรมจำแนกออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ ด้านบุญกรรมด้านเคราะห์กรรม 4) ภาพสะท้อนสังคมในด้านคำสอนจำแนกออกเป็นได้ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความดี ด้านความมุ่งมั่นตั้งใจด้านความซื่อสัตย์ และด้านความสำคัญของการพูด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาการแต่งนวนิยายของขวัญ เรืองนางชฎาของภาคินัย โดยใช้วิธีพรรณนาเชิงวิเคราะห์ มีขั้นตอนดังนี้

การรวบรวมข้อมูล

1. ศึกษาและรวบรวมหนังสือ ตำรา เอกสารและงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาการแต่งนวนิยาย
2. ศึกษางานเขียนประเภทนวนิยายของขวัญ และคัดเลือกนวนิยายที่ใช้ในการวิจัยคือ เรืองนางชฎาของภาคินัย
3. รวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิเคราะห์ข้อมูล

- ศึกษาการแต่งนวนิยายของขวัญ เรืองนางชฎา ของภาคินัย ใช้หัวข้อในการวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้
1. การสร้างโครงเรื่อง ใช้กรอบแนวคิดของประทีป เหมือนนิล (2519, น.15-23) แบ่งองค์ประกอบของโครงเรื่องออกเป็น 4 ส่วน คือ
 - 1.1 การเปิดเรื่อง
 - 1.1.1 การเปิดเรื่องโดยการบรรยาย
 - 1.1.2 การเปิดเรื่องโดยการพรรณนา
 - 1.1.3 การเปิดเรื่องด้วยการกระทำของตัวละคร
 - 1.1.4 การเปิดเรื่องโดยใช้บทสนทนา
 - 1.1.5 การเปิดเรื่องโดยใช้สุภาษิต บทกวี บทเพลงหรือข้อความที่คมคายชวนคิด
 - 1.2 การดำเนินเรื่อง
 - 1.2.1 การดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทิน
 - 1.2.2 การดำเนินเรื่องย้อนต้น
 - 1.2.3 การดำเนินเหตุการณ์เกิดต่างสถานที่สลับกันไปมา
 - 1.3 ความขัดแย้ง
 - 1.3.1 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์
 - 1.3.2 ความขัดแย้งกับตัวเอง

1.3.3 ความขัดแย้งที่เกิดจากสาเหตุภายนอก

1.4 การปิดเรื่อง

1.4.1 การปิดเรื่องแบบหักมุม

1.4.2 การปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม

1.4.3 การปิดเรื่องแบบสุขนานุกรม

1.4.4 การปิดเรื่องแบบทิ้งไว้ให้คิด

2. การสร้างฉาก ใช้กรอบแนวคิดของ ฉัญญา สังขพันธานนท์ (2539, น.189-197) แบ่งประเภทของฉากได้ดังนี้

2.1 ฉากธรรมชาติ

2.2 ฉากสิ่งประดิษฐ์

2.3 ฉากช่วงเวลาหรือยุคสมัย

2.4 ฉากการดำเนินชีวิตของตัวละคร

2.5 ฉากสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม

3. การใช้โวหาร ใช้กรอบแนวคิดตามแนวคิดของ อัมพร ทองใบ (2555, น.323) แบ่งการใช้โวหารดังนี้

3.1 บรรยายโวหาร

3.2 พรรณนาโวหาร

3.3 เทศนาโวหาร

3.4 สาธกโวหาร

3.5 อุปมาโวหาร

4. การใช้ภาพพจน์ ใช้กรอบแนวคิดตามแนวคิดของอัมพร ทองใบ (2555, น.340-342) ซึ่งแบ่งประเภทภาพพจน์หลัก ๆ ไว้ 8 ภาพพจน์ ดังนี้

4.1 อุปมา

4.2 อุปลักษณ์

4.3 บุคลาธิษฐาน

4.4 อติพจน์

- 4.5 นามนัย
- 4.6 ปฏิพักษ์
- 4.7 สัทพจน์
- 4.8 สัญลักษณ์

การสรุป อภิปรายและเสนอแนะ

เมื่อผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับกลวิธีการแต่งนวนิยายสยองขวัญ เรื่องนางชฎา ของภาคินัยเรียบร้อยแล้ว
แล้วจะนำเสนอ ดังนี้

1. สรุปผลและอภิปรายผล
2. เสนอผลการศึกษาโดยวิธีพรรณนาวิเคราะห์
3. อธิบายข้อเสนอแนะ

บทที่ 4 ผลการวิจัย

การศึกษาทวิวิธีการแตงนวนิยายของขวัญเรื่องนางชฎา ของภาคินัย โดยใช้วิธีพรรณนาเชิงวิเคราะห์ ในประเด็นการสร้างโครงเรื่อง การสร้างฉาก การใช้โวหาร และการใช้ภาพพจน์ ดังนี้

ทวิวิธีการสร้างโครงเรื่อง

1. การเปิดเรื่อง

การเปิดเรื่อง เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องที่ใช้ดึงดูดใจผู้อ่าน ได้รับความสนใจให้ผู้อ่านต้องการที่จะอ่านเนื้อเรื่องถัดไป นวนิยายของขวัญเรื่องนางชฎาของ ภาคินัย พบทวิวิธีการเปิดเรื่องโดยใช้การสร้างนาฏการ หรือเสนอการกระทำของตัวละครที่ทำให้เกิดความสนใจในทันที ขวนให้กระหายติดตามเรื่องราว โดยเริ่มต้นที่เหตุการณ์ในบ้านทรงยุโรปที่ชมพูนางรำ แต่นางรำกลับเปลี่ยนไปในสภาพที่สยดสยอง ซึ่งเหตุการณ์นี้นำไปสู่การนำเสนอตัวละครสำคัญของเรื่อง คือชมพู่ ซึ่งเป็นกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความสงสัยว่าทำไมตัวละครตัวนี้ถึงเห็นผี และนำเข้าสู่เนื้อเรื่องในลำดับถัดไป ดังนี้

กลางโถงบ้านทรงยุโรปหลังงานเสียงวงดนตรีปี่พาทย์กำลังบรรเลงเพลงเสียงดังโหยหวนฟังแล้วเย็นยะเยือกไปถึงชั่วหัวใจ

หญิงสาวผิวขาวซีดซอຍเท้าเข้ามาที่กลางห้องโถงของบ้าน เธอแต่งชุดนางระบำกฤษดาภินิหารที่สุดแสนวิจิตรงดงามจนหาที่ติไม่ได้ บนศีรษะของหญิงสาวสวมชฎาทรงสูงกำลังร้ายรำตามจังหวะดนตรีไทยอย่างอ่อนช้อยงดงาม

สิ้นเสียงปี่พาทย์ หญิงสาวนางนั้นก็ซอຍเท้าไปหยิบพานดอกไม้มาถือไว้ในมือก่อนค่อย ๆ ล้วงเข้าไปในพานราวกับจะหยิบดอกไม้มาโปรย แต่กลับเป็นเช่นนั้นไม่!

เพราะสิ่งที่เธอหยิบออกมานั้นคือลูกตาที่เปื้อนเลือดเกรอะกรัง!

รอยยิ้มที่หวานไหวกลับกลายเป็นปากที่อ้ากว้างจากหูซ้ายไปถึงหูขวาพร้อมกับลูกกรีดด้วยของมีคม เพียงหญิงสาวเสยะยิ้ม เลือดสด ๆ ก็ไหลย้อยผ่านพื้นสีเหลืองซีดเล็กออกมาอย่างลั่นทะล็ก

เสียงโหยหวนของเธอทำเอาคนที่จับจ้องอยู่ถึงกับตาเหลือกร้องกรีดลั่นขึ้นมาทันที!

“ชมพู่ครับ...ชมพู่” เสียงของใครคนหนึ่งปลุกชมพู่ขึ้นมาจากภวังค์ หญิงสาวเริ่มลืมหืมตามองผู้ชายที่นั่งกุมมือเธอไว้อย่างตื้นตระหนก

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 10-11)

จากข้อความข้างต้น สังเกตได้ว่าภาคนิย้ใช้การเปิดเรื่องแบบบรรยายเหตุการณ์ เพื่อให้ผู้อ่านเห็นการดำเนินไปของตัวละครหลักคือชมพู หญิงสาวคนเดียวผู้ที่เห็นผีนางรำในงาน จากนั้นจึงทิ้งปมไว้ว่า เหตุใดทุกคนในงานจึงไม่มีใครเห็นเหมือนที่ชมพูเห็น เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกอยากติดตามเรื่องราวในตอนต่อไป

2. การดำเนินเรื่อง

การดำเนินเรื่องเป็นส่วนกลางของเรื่อง ผู้แต่งจะต้องดึงดูดให้ผู้อ่านติดตามและจดจ่ออยู่กับเรื่องจนถึงตอนจบ กลวิธีการแตงนวนิยายเรื่องนางขงูา ของภาคนิย้ พบกลวิธีการดำเนินเรื่องแบบย้อนกลับไปที่กลับมา คือเป็นการกล่าวถึงเหตุการณ์ในปัจจุบัน และย้อนกลับไปกล่าวถึงอดีต และกลับมาพูดถึงปัจจุบันอีก โดยเริ่มจากการแนะนำตัวละครสำคัญคือ ชมพู และเตชิต ที่กำลังจะแต่งงานกัน และต้องการบ้านสร้างเรือนหอ และได้ปรากฏตัวละครสำคัญอีกหนึ่งตัวคือ ริลณี ผีสาวที่รอคอยเวลาที่จะล้างแค้น จากนั้นจึงดำเนินต่อด้วยผีสาวริลณีตามแก้แค้นตัวละครในเรื่องทีละคน ซึ่งก่อนตายตัวละครทุกตัวจะมีการเล่าบรรยายภาพเหตุการณ์ในอดีตที่ท่ทำกับริลณีไว้ปรากฏข้อความดังนี้

เสียงวงดนตรีปี่พาทย์ดังขึ้นอย่างไม่มีปีไม่มีชุลย เสียงบทร้องฉุยฉายกึ่งไม้เงินทองดังขึ้นเหมือนจะเตือนความจำมั่นหวานของกึ่งกนกให้ฟื้นคืนมาอีกครั้ง... ความทรงจำที่แสนเจ็บปวดของผีสาวไม่มีวันลบเลือน

แล้วภาพในอดีตก็ย้อนกลับมาอีกครั้ง ภายในห้องโถงชมรมนาฏศิลป์ไทยกำลังครึกครื้นด้วยบรรดาหนุ่ม ๆ ที่มายืนออกรับบริเวณหน้าต่างของชมรมเพื่อชื่นชมเหล่าบรรดานางรำของมหาวิทยาลัยที่กำลังฝึกซ้อมกันอย่างขมิขม้น แต่ทีจะดูโดดเด่นกว่านางรำคนไหน ๆ ก็คงจะเป็นหญิงสาวผมดำขลับ หน้าตาคมเข้มตามแบบฉบับหญิงไทย รูปร่างออรชรยามกริดกรายร้ายรำช่างดุดดงามตั้งประติมากรรมชิ้นเอกของศิลปินระดับโลก ผิวชาวผ่องไร่ซึ่งราศีใดทำให้เธอสวยเด่น จนผู้ชายทั้งมหาวิทยาลัยหมายปองที่จะจับจองเป็นเจ้าของหัวใจของเธอ เธอชื่อริลณี

(ภาคนิย้ กสิรักษ์, 2558, น. 82-83)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นว่าภาคนิย้ใช้การดำเนินเรื่องที่สลับไปมาระหว่างอดีตและปัจจุบัน โดยตัวละครผีสาวริลณีผู้มีความแค้นกับตัวละครในเรื่อง การเล่าย้อนอดีตจึงเป็นการบอกสาเหตุที่ทำให้ผีริลณีเกิดความอาฆาตแค้นกับตัวละครนั้น ๆ และตามมาแก้แค้นในปัจจุบัน การเล่าเรื่องย้อนต้น จึงเป็นการคลี่คลายปมแค้นของตัวละครซึ่งเป็นสาเหตุของความขัดแย้งในปัจจุบัน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกนึกคิดและอารมณ์ของตัวละครมากขึ้น

3. ความขัดแย้ง

ความขัดแย้ง คือสิ่งที่ต่อสู้ภายในใจหรือภายนอกจิตใจของตัวละคร ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้การดำเนินเรื่องน่าสนใจ และน่าติดตาม กลวิธีการแตงนวนิยายเรื่องนางชฎา ของภาคินัย พบความขัดแย้งทั้ง 3 ประเภท คือ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งกับตัวเอง ความขัดแย้งกับภายนอก ดังนี้

3.1 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ คือความขัดแย้งระหว่างตัวละครด้วยกันเองตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป จากนวนิยายเรื่องนางชฎา ของภาคินัย พบว่าความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ มีสาเหตุมาจาก 4 ประการ คือ ความรัก ความแค้น การทำงาน และการขัดผลประโยชน์

3.1.1 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ที่เกิดจากความรัก ซึ่งเกิดจากความไม่เข้าใจของคู่รัก ที่มักจะเกิดปัญหาเล็กหรือใหญ่เสมอ ดังตัวอย่างความขัดแย้งของเตชิตและชมพู ทั้งคู่กำลังจะแต่งงานกันและเตชิตถูกใจบ้านหลังหนึ่ง ซึ่งชมพูไม่เห็นด้วย ทำให้ทั้งคู่ต้องมีปากเสียงกัน มีข้อความปรากฏดังนี้

“ผมชอบบ้านหลังนั้น” อยู่ ๆ เตชิตก็พูดประโยคนี้อันขึ้นมาอย่างไม่มีปี่ไม่มีขลุ่ย ชมพูหันขวับมองอย่างไม่อยากเชื่อหูตัวเอง

“อะไรนะคะ... บ้านผีสิงอย่างนั้นนะหรือคะ” ชมพูตาโตเตชิตหันจ้องหน้าแฟนสาวและพยักหน้ารับ

“ใช่ครับ ผมจะซื้อบ้านหลังนั้นมาทำเป็นเรือนหอ” เขายืนยันหนักแน่นชมพูขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจ

“นี่เตชิตจะบ้าไปแล้วหรือคะ บ้านก็เก่า ไกลก็ไกล ชมพูไม่เอาด้วยหรอก แล้วตาลุงคนนั้นก็ทำทางแปลก ๆ เป็นคนบ้าหรือเปล่าก็ไม่รู้ อยู่ ๆ ก็มาบอกว่ารถจะสตาร์ทติด

“แต่ผมเชื่อ” ชายหนุ่มตอบด้วยน้ำเสียงที่ไร้แววของความลังเล

“เตชิต! นี่คุณจะบ้าไปแล้วหรือ แค่คำพูดของคนสติไม่ดีคนเดียวทำให้คุณเชื่อเป็นตุเป็นตะขนาดนี้เลยหรือคะ”

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 26)

จากข้อความข้างต้น สังเกตได้ว่าภาคินัยใช้ความขัดแย้งระหว่างคู่รักคือ เตชิตและชมพู มาเป็นจุดเริ่มต้นสู่ความสยองขวัญ เมื่อบ้านที่ทั้งคู่ซื้อกลายเป็นสถานที่สร้างเรื่องราวน่าขนลุกขนพองให้กับชมพูและเตชิต

นอกจากนี้ยังเกิดจากสาเหตุความอิจฉาริษยา ความหึงหวง ดังเช่นความขัดแย้งของปิ่นแก้วและริลณี ที่ปิ่นแก้วกำลังหึงหวงและอิจฉาริลณีที่ถูกรุ่นพี่ที่ปิ่นแก้วหมายปองมาจับ มีข้อความปรากฏดังนี้

ปิ่นแก้วก็เดินทางไปหาริลณีที่ชมรมนาฏศิลป์ เมื่อเห็นว่าชมพูและริลณีกำลังซ้อมรำอยู่ที่มุมหนึ่งของห้องหญิงสาวก็พุ่งตรงเข้าไปตบหน้าริลณีอย่างแรง จนทุกคนในชมรมพากันตกใจ ริลณีล้มลงไปกองกับพื้น เหยหน้ามองปิ่นแก้วด้วยความมีนง

“เธอมาตบฉันทำไมยายปิ่น?”

“กินอยู่กับปาก อยากรอกับท้อง ไม่มีปัญหาหาผู้ชายคนอื่นแล้วหรือ...”

“พอได้แล้ว หุบปากกันสักที” ปิ่นแก้ววีนขึ้นมากลางวง ทำเอาทุกคนอึ้ง ยังไม่พอเท่านั้น หญิงสาวยังหันไปจิกหน้าใสริลณีแล้วพูดแหวะด้วย “สนุกมากใช่ไหมยายฉีกกับการปั้นหัวผู้ชายไปวัน ๆ เนี่ย มีมือมีเท้าก็ให้ไปซื้อข้าวปลากินเองบ้าง ไม่ใช่รอให้ผู้ชายมาคอยปรนนิบัติให้แบบนี้

“หยุดพูดแบบนี้ยายปิ่น” ชมพูปุดพลาจลุกขึ้นประจัญหน้ากับเพื่อนรักทันที “แกจะทำอะไรฉันทยายชมพู” ทันใดนั้นชมพูก็ตบหน้าปิ่นแก้วเข้าอย่างแรง

ปิ่นแก้วจ้องหน้าชมพูอย่างไม่พอใจก่อนหันหลังไปจิกตาใสริลณีอีกคน “ต่อไปนี่ฉันไม่มีเพื่อนชื่อชมพูกับริลณี จำไว้” พุดจบบิ่นแก้วก็คว่ำกระเป๋าเดินหงุดหงิดออกไป

หลังจากวันนั้นความสัมพันธ์ของกลุ่มเพื่อนที่เคยรักกันมานานก็สั้นคลอน ไม่มีการจับกลุ่มคุยกันเฮฮาเหมือนวันเก่า ชมพูกับริลณีมักเดินคู่กันสองคน โดยมีก๊องมาร่วมวงบ้างเป็นบางครั้ง ส่วนปิ่นแก้วตัดสินใจเดินออกจากกลุ่มไปเพียงลำพัง

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 89)

จากข้อความข้างต้น สังเกตได้ว่าภาคินัยใช้ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในกลุ่มเพื่อนสนิท ได้แก่ ปิ่นแก้ว ชมพู และริลณี ซึ่งเป็นหนึ่งในจุดเริ่มต้นของความบาดหมางใจ จนนำไปสู่จุดจบของริลณี และเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวสยองขวัญทั้งหมดในเรื่อง

3.1.2 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ที่เกิดจากการทำงาน ในการทำงาน ย่อมเกิดความไม่เข้าใจกัน หรือความบาดหมาง ความกระทบกระทั่งระหว่างการทำงาน แต่เมื่อมาทำงานร่วมกันก็ต้องรู้จักเก็บความรู้ความขัดแย้งของปิ่นแก้วและพนักงานในกองถ่าย

ปิ่นแก้วทำหน้าหงิก ก่อนตอบปฏิเสธ

“ไม่ต้องคะ ปิ่นไม่ได้เป็นง่าย!” พุดจบบิ่นแก้วก็เดินสะบัดออกไปอีกทาง คอสตูมร่างข้างแอบแบ่ปากกับหญิงสาวตรงหน้า เซอะ ดังแล้วเซิด สักวันจะโดนตะเพิดไม่รู้ตัว

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 62)

จากข้อความข้างต้น สังเกตได้ว่าภาคินัยใช้ความขัดแย้งของปิ่นแก้วกับพนักงานในกองถ่าย ซึ่งเป็นความขัดแย้งที่ทำให้ผู้อ่านได้ทราบถึงลักษณะนิสัยของตัวละคร คือปิ่นแก้ว ที่มีอารมณ์ฉุนเฉียวง่าย และมักจะไว้วางเสมอ

3.2 ความขัดแย้งกับตัวเอง เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในใจของตัวละครที่ต้องต่อสู้กับความรู้สึกนึกคิดของตน ที่จะต้องเลือกทางใดทางหนึ่ง เช่น

ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในตัวของชมพู

นาฬิกาจิตตอลเรือนงามบอกเวลาตีสองสิบห้านาที เธอถอนหายใจเฮือกใหญ่หันไปคว้าแก้วน้ำมาตั้งใจจะดื่ม แต่พบว่ามันหมดไปก่อนหน้าแล้ว ชมพูลังเลเล็กน้อยก่อนตัดสินใจลุกจากเตียง ถือแก้วน้ำใบเปล่าออกจากห้องนอนไป พยายามปลอบใจตัวเองว่าบ้านหลังนี้เป็นของเธอ ไม่มีใครจะมาทำร้ายเธอได้

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 45)

จากข้อความข้างต้น สังเกตได้ว่าภาคินัยใช้ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในตัวของชมพู แม้ว่าชมพูจะกลัววิญญาณของผีริลณี แต่อีกใจหนึ่งก็ต้องการที่จะดื่มน้ำ ซึ่งชมพูก็เลือกตอบสนองความกระหายน้ำของตนเองโดยการลงไปชั้นล่างของบ้าน แม้ว่าจะกลัวผีริลณีก็ตาม

ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในตัวของกิงกนก

ตึกแล้ว แต่กิงกนกยังนอนไม่หลับ ภายในหัวของหญิงสาวยังคงคิดถึงเรื่องราวในอดีตที่เกิดขึ้นเข้าไปเข้ามาห้องนอนเวลานี้ช่างเงียบงันเหลือเกิน มันเงียบจนเธอรู้สึกได้ว่าเสียงของความตายกำลังเดินใกล้เธอเข้ามาทุกที

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 79)

จากข้อความข้างต้น สังเกตได้ว่าภาคินัยใช้ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในตัวของกิงกนกในช่วงกลางตึก จิตใจของกิงกนกระสับกระส่ายจนไม่สามารถหลับลงได้ ภายในหัวของหญิงสาวยังคงคิดถึงเรื่องราวในอดีตที่เกิดขึ้นเข้าไปเข้ามา ความขัดแย้งนี้สื่อให้เห็นถึงความตื่นกลัวของกิงกนกที่มีต่อผีริลณี โดยกลัวว่าผีริลณีนั้นจะตามมาแก้แค้นตนเองเหมือนกับที่ทำกับเพื่อนคนอื่น

ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในตัวของริลณี

“อันที่จริงไม่ต้องก็ได้ นะคะ” ริลณียากจะตอบปฏิเสธดอกไม้ช่อที่มาจากชายหนุ่มเหลือเกิน แต่ว่ามันยากที่จะทำ

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 90)

จากข้อความข้างต้น สังเกตได้ว่าภาคินัยใช้ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในตัวของเธอระหว่างการปฏิเสธที่จะรับดอกไม้หรือรับดอกไม้ ซึ่งสุดท้ายเธอก็รับดอกไม้ไว้แม้ว่าในใจของเธอจะไม่อยากรับ แต่เพื่อไม่เป็นการหักหน้าชายหนุ่มจึงต้องรับไว้

ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในตัวของเธอ

เอกราชนั่งเสียบตั้งแต่รถของเขาแล่นเข้ามาตามถนนลูกรังอันมืดมิด จิตใจของชายหนุ่มตื่นระทมไม่เป็นจังหวะ เสียงหัวเราะเมื่อสักครู่นี้ที่คุยกับเตชิตเสียบลงอย่างไม่มีปีไม่มีขลุ่ย ตอนนี้อยู่ในใจของเอกราชกำลังภาวนาว่าอย่าให้เป็นบ้านหลังนั้นเลยที่เตชิตอาศัยอยู่

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 105)

จากข้อความข้างต้น สังเกตได้ว่าภาคินัยใช้ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในตัวของเธอที่กำลังนั่งรถไปส่งเตชิตที่บ้าน ระหว่างทางเอกราชก็ได้เกิดความวิตกกังวลจนไม่สามารถพูดคุยกับเตชิตได้ตามปกติเมื่อถนนและเส้นทางมาบ้านของเตชิตคล้ายกับบ้านหลังเดียวกันกับที่เอกราชเคยเอาศพของริลณีมาฝัง

ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในตัวของเธอ

“เออ...” ชมพู่อัดเล็กน้อย พยายามจะบ่นเรื่องโกหกแฟนหนุ่ม แต่เธอไม่รู้ว่า จะบอกเขาอย่างไรดี เพราะสิ่งที่เอกราชจะบอกกับเธอนั้น เธอเองก็ยังไม่แน่ใจว่าเรื่องอะไร

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 115)

จากข้อความข้างต้น สังเกตได้ว่าภาคินัยใช้ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในตัวของเธอที่กำลังจะโกหก เตชิตเพื่อหาทางไปพบกับเอกราช แต่เกิดความสับสนว่าจะโกหกเตชิตว่าอย่างไรจึงจะไม่น่าสงสัย

ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในตัวของเธอ

เชิงชายอ่านได้เพียงแค่นั้นก็กลืนน้ำลายดังเอือก ใจหนึ่งลึกลับที่จะอ่านมันต่อไป แต่ด้วยความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์ เขาจึงเลือกที่จะอ่านมันต่อไป

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 117)

จากข้อความข้างต้น สังเกตได้ว่าภาคินัยใช้ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในตัวองเชิงชายที่กำลังล้มที่จะอ่านข้อความที่พิมพ์เองบนคอมพิวเตอร์ของตน แม้ภายในใจจะรู้สึกหวาดกลัว แต่ความอยากรู้อยากเห็นที่มีมากกว่า จึงทำให้เชิงชายตัดสินใจอ่านมัน

3.3 ความขัดแย้งที่เกิดจากสาเหตุภายนอก เป็นความขัดแย้งที่เกิดจากสภาพแวดล้อมรอบตัว ธรรมชาติ สภาพอากาศ รวมถึงสิ่งลึกลับเหนือธรรมชาติ ได้แก่

ความขัดแย้งกับธรรมชาติ เช่น ฝนตก พายุร้อน
*เตชิตพูดไม่ทันขาดคำ พายุก็พัดตั้งเปรี๊ยะจนเสียงอ้ออึง ชมพู่กระโดดเข้าไปกอดชายหนุ่มแน่นอย่างขวัญเสียว
 ฝนท่าใหญ่เทลงมาราวกับพายุ*

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 21)

จากข้อความข้างต้น สังเกตได้ว่าภาคินัยใช้ความขัดแย้งกับธรรมชาติ คือฟ้าที่ผ่าในขณะที่ทั้งคู่กำลังล้มแล้ว จะเข้าไปในบ้านหลังนั้นหรือไม่ แต่เมื่อเกิดฟ้าผ่าและฝนตกลงมา ทั้งสองจึงไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงในการเข้าไปในบ้านหลังดังกล่าว จึงจำใจต้องไปหลบฝน

3.4 ขัดแย้งกับสิ่งเร้นลับเหนือธรรมชาติ เป็นความขัดแย้งที่เกิดจากตัวละครที่เป็นผีหรือเกี่ยวกับเรื่องไสยศาสตร์ โดยนวนิยายเรื่องนางชฎา ของภาคินัย พบว่าความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเร้นลับ มีสาเหตุของความขัดแย้งมาจากความต้องการแก้แค้น มีข้อความดังนี้

ผีริลณีก็ย้อนไปถึงอดีตของตนกับเตชิตอดีตคนรัก ในตอนที่ริลณีบอกกับเตชิตว่าริลณีตั้งครมร์
*“เอาเงินนี้ไปเอาเด็กออก ณีก็รู้ว่าเรายังเด็กมาก เรายังไม่พร้อมจะมีลูกหรอก นี่ถือว่าผมใจดีมากแล้วนะที่
 ออกเงินให้ณีไปเอาเด็กที่ไม่รู้ว่าเป็นลูกใครออก ไม่งั้นณีก็ต้องออกจากมหาวิทยาลัย อนาคตก็จบ เชื่อผมเถอะ
 ไปเอามันออกซะ เรื่องทุกอย่างจะได้จบ”*

“แต่นี้มันลูกของเรานะคะ!” ริลณีตะคอกใส่บ้าง

*“ไม่รู้เว้ย! ไม่รับผิดชอบอะไรทั้งนั้น อยางง่ายเองนี่ ก็ถือเป็นบทเรียนแล้วกัน หรือถ้าอยากไปป่าวประกาศ
 ให้ชายชี้หน้าใครก็เชิญเลย เพราะผมจะไปเรียนต่อต่างประเทศอีกไม่กี่วันนี้ แล้วก็เลิกมาอยู่กับผมสักที!” พุดจบ
 เตชิตก็หันหลังจะเดินหนีหญิงสาวไป ริลณีรีบเกาะแขนชายหนุ่มร้องอ้อนวอนอย่างน่าสงสาร*

“อย่าทิ้งฉันไว้แบบนี้สิคะเตชิต ณีขอโทษ ไม่มีเตชิต...ณียูไม่ได้”

“อยู่ไม่ได้ก็ไปตายซะ!”

สิ้นเสียงคำพูดนั้นของเตชิต หญิงสาวถึงกับผงะ ปล่อยมือออกจากแขนของชายหนุ่มทันที น้ำตาที่เคย ล้นเอ่อกลับหยุดไหลอย่างกะทันหัน สายตาที่เคยน่าเวทนามกลับกลายเป็นความเคียดแค้นอย่างแสนสาหัส
ไอ้ผู้ชายสารเลว!

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 239)

จากข้อความข้างต้น สังเกตได้ว่าภาคินัยใช้ความขัดแย้งของผีริลณีกับเตชิต อดีตคนรักที่เคยไล่ให้เธอไปทำ
แท้ง และใช้คำพูดที่ทิ่มแทงความรู้สึกของริลณีหญิงสาวที่ตั้งครรภ์ลูกของเธอ จากความรักที่มีต่อ เตชิตกลายเป็น
ความโกรธแค้นอย่างแสนสาหัส จนเมื่อริลณีมีโอกาสแก้แค้น เตชิตจึงเป็นอีกหนึ่งคนที่ไม่รอดพ้นเงื้อมมือของผีสาว
ริลณี

เมื่อริลณีตายไปจึงตามไปแก้แค้นกับทุกคนที่ทำได้กับเธอ มีข้อความปรากฏดังนี้

“ไม่สายไปหน่อยหรืออิชมพู!” ผีสาวถลึงตาใส่อย่างโกรธเกรี้ยว “มึงรู้เห็นเป็นใจทุกอย่าง มึงจ้องที่จะทำ
ร้ายกู มึงแกล้งทำเป็นรักกู ทั้ง ๆ ที่มึงก็ช่วยกูได้ แต่มึงไม่ช่วย แค่มึงบอกกู กูคงไม่ต้องมาตายอย่างน่าสังเวชแบบนี้
มึงจงใจกลับบ้าน ทั้ง ๆ ที่รู้ว่ากูกำลังจะถูกทำร้าย มึงจงใจแกล้งเดินออกไปโทรศัพท์หาพ่อ ทั้ง ๆ ที่มึงก็รู้ว่าพ่อมึงไป
ต่างจังหวัด มึงจงใจเปิดทางให้อีहनมาพาไปฆ่า ทั้ง ๆ ที่มึงก็รู้แผนการนั้นอย่างดี ทั้งหมดที่มึงทำ ก็เพียงเพราะ
อยากเป็นนางรำของมหาวิทยาลัย มันแลกกับชีวิตกูได้ไหมอิชมพู มึงคิดดู ถ้าเป็นมึง มึงจะทำยังไง!” ผีสาวเอ่ยถาม
แต่ไม่มีเสียงตอบจากชมพู...นอกจากน้ำตาที่ไหลอาบแก้มอุ่น

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 226-227)

ตัวอย่างข้างต้น สังเกตได้ว่าภาคินัยใช้ความขัดแย้งของผีริลณีกับชมพู ซึ่งทั้งสองเป็นเพื่อนรักกันมาในสมัย
เรียน แต่ในความเป็นจริงชมพูไม่เคยเห็นริลณีเป็นเพื่อนเลย และในคืนที่ริลณีจะเสียชีวิต ชมพูเป็นผู้รู้และเห็นทุก
อย่างแต่แสร้งทำว่าไม่รู้ถึงแผนการอันชั่วร้ายที่กำลังจะเกิดขึ้น ผีสาวริลณีจึงเคียดแค้นชมพูอย่างถึงที่สุด และรอ
คอยเวลาที่จะเอาคืน

นอกจากนี้ยังสื่อให้เห็นถึงการพยายามเอาตัวรอดของตัวละครจากวิญญานของริลณี มีข้อความปรากฏ ดังนี้

เพียงเสี้ยววินาที... ดวงตาข้างหนึ่งก็หลุดออกมาจากเบ้า หนองใต้ออกมาจากกระบอกตาข้างนั้นอย่าง น่าสยดสยอง “ออกไป! ภูมิพระนะ มึงเข้ามาทำร้ายกูไม่ได้หรอก!” ประวิทย์ตาโตกับภาพที่เห็นตรงหน้า เขาร้องขู่มิ สาว

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 41)

จากข้อความข้างต้น สังเกตได้ว่าภาคินัยใช้ความขัดแย้งของผีริลณีกับประวิทย์ หนึ่งในกลุ่มเพื่อนผู้ร่วมอุดม เธอไปข่มขืนและทำให้เธอเสียชีวิตในเวลาต่อมา เมื่อมีโอกาสเธอก็ตามมาแก้แค้นประวิทย์เป็นคนแรก แต่ประวิทย์ ก็พยายามใช้พระเป็นที่พึ่งทางใจ และหวังว่าริลณีจะกลัว

“มึงท่องให้ตาย พระก็ไม่ช่วยคนชั่วอย่างมึงหรอกอิหนก!” เสียงอันเกรี้ยวกราดของผีสาวตรงนั้นดังขึ้น เธอ ชี้นิ้วตรงไปยังใบหน้าของกิ้งกนกอย่างโกรธแค้น กิ้งกนกน้ำตาไหลรินพยายามพูดอ้อนวอนขอชีวิตกับผีสาวอย่าง กลัวตาย

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 80)

จากข้อความข้างต้น สังเกตได้ว่าภาคินัยใช้ความขัดแย้งของผีริลณีกับกิ้งกนก เพื่อนสาวที่เป็นนกสองหัวใน กลุ่ม เมื่อถึงคราวที่ความตายมาเยือนก็ได้สวดมนต์หวังว่าจะช่วยให้เธอรอดพ้นไปได้ แต่ก็ไม่รอดพ้นความตายที่ผี ริลณีได้มอบให้

4. การปิดเรื่อง

การปิดเรื่องอาจจบด้วยความสุข หรือขาดไม่ถึง หรือทิ้งปมให้ผู้อ่านคิดเอาเอง กลวิธีการแตงนวนิยายเรื่อง นางชฎา ของภาคินัย พบวิธีการปิดเรื่องแบบหักมุม เมื่อรสาเพื่อนของเตชิตมาเยี่ยมที่บ้านและพบกับความผิดปกติ ที่เกิดขึ้นภายในบ้านที่เป็นเรือนหอของเตชิตและชมพู รสาจึงใช้ความพยายามอย่างมากในการสื่อสารกับเตชิตที่ เป็นอัมพาต จนได้ความ จึงตัดสินใจที่จะพาเตชิตหนีออกจากบ้านหลังดังกล่าวโดยอาศัยจังหวะที่ผีริลณีเผลอ ซึ่ง เหมือนเรื่องจะจบลงได้ด้วยดี แต่แล้วเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น มีข้อความปรากฏดังนี้

รสาริปลุกขึ้นจากตรงนั้น แล้ววิ่งล้มลุกคลุกคลานออกไปจากบ้านผีสิง ตรงไปยังรถของตัวเอง ล้วงกุญแจ กดล็อก ก่อนจะพยายามลากร่างของเตชิตให้เข้าไปที่เบาะหลัง จากนั้นเร่งเครื่องออกไปอย่างรวดเร็ว จบแล้ว... ทุกอย่างมันจบแล้ว...

(ภาคินัย กสิริรักษ์, 2558, น. 276)

ร่างของนางชฎาค่อยๆ ไกลเข้ามาที่หน้ารถของรสา ก่อนจะป็นขึ้นมานบนกระโปรงรถ ใบหน้าที่น่าเกลียด น่ากลัวขึ้นมาตรงหน้ากระจกคนขับแล้วเปล่งเสียงหัวเราะแหลมสูงอย่างน่าสะพรึงกลัว

“มึงหนีกูไม่พ้นหรอก อีรสา ฮ่าฮ่าฮ่าฮ่า” รสาเหยียบคันเร่งจนสุด รถแก๊งพุ่งทะยานไปอย่างไร้ทิศทาง ท่ามกลางเสียงกรีดร้องของคนขับก่อนจะเกิดเสียงตุ้มตังขึ้น เมื่อรถของรสาชนเข้ากับต้นไม้ใหญ่ข้างทางอย่างแรง แล้วทุกอย่างก็หยุดนิ่ง... และจะไม่มีอะไรเหมือนเดิมอีกต่อไป

(ภาคินัย กสิริรักษ์, 2558, น. 282)

รินลณีในร่างของรสาใช้มือลูบที่ผมของเตชิตเบา ๆ ก่อนจะจุมพิตที่หน้าผากของเขารักใคร่ ในขณะที่คนถูกกระทำนั้นได้แต่กลอกตาไปมาน้ำตาไหลเป็นทางยาว

ไม่จริง มันไม่จริงใช่ไหม ต้นลี เขากำลังฝัน มันไม่ใช่ความจริง

“ตอนนี้เราจะแปลกหูแปลกตาไปสักหน่อย แต่เดี๋ยวก็นอนอะเตชิต โอ้ ๆ ไม่ต้องร้องไห้ เดี่ยวฉันจะร้องเพลงกล่อมนะ กล่อมเราทั้งสามคน พ่อแม่ลูกฉันบอกแล้วว่า

ครอบครัวสุขสันต์... จะไม่มีวันแยกจากกันตลอดกาล

(ภาคินัย กสิริรักษ์, 2558, น. 283)

จากข้อความข้างต้น สังเกตได้ว่าภาคินัยใช้การจบเรื่องแบบหักมุม จากเหตุการณ์ที่ตัวละครสามารถหนีออกมาจากผีริลณีได้แล้ว แต่เหตุการณ์ทั้งหมดกลับพลิกผัน เมื่อผีริลณีตามมาขัดขวางทำให้รถแก๊งของ รสา ประสบอุบัติเหตุพลิกคว่ำ และตัดภาพมาที่เตชิตซึ่งได้ฟื้นขึ้นในโรงพยาบาลพบกับรสาและลูกของรสาที่เฝ้ารออยู่ มีเพียงเตชินที่รับรู้ว่ารสาที่เฝ้าเขาอยู่นั้นคือริลณี ส่วนคนอื่นหารู้ไม่ว่ารสาตัวจริงและลูกนั้นได้เสียชีวิตตั้งแต่เกิด อุบัติเหตุ ส่วนรสาและลูกของรสาที่เตชินเห็น คือผีริลณีและลูกของริลณี ซึ่งเตชิตจึงต้องอยู่กับสภาวะจำยอม เหมือนตกนรกไปตลอดกาล

การสร้างฉาก

1. ฉากธรรมชาติ

ฉากธรรมชาติ เป็นฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมของตัวละคร ดั่งนวนิยายสยองขวัญเรื่องนางชฎาของภาคินัย พบกลวิธีการใช้ฉากธรรมชาติโดยการบรรยายให้เห็นภาพว่าฉากดังกล่าว มีลักษณะอย่างไรหรือองค์ประกอบใดบ้าง ดังนี้

ทางด้านหนึ่งเป็นทุ่งนาที่แห้งแล้งราวกับว่าไม่มีใครใช้ประโยชน์จากมันมานานนับศตวรรษ ขณะที่อีกด้านเป็นป่าสนขึ้นหนาทึบ ไร่ไถ่แววบ้านของผู้คนอยู่อาศัย

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 18)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยใช้ฉากทุ่งนาซึ่งเป็นสิ่งที่บ่งบอกว่าบริเวณนั้นค่อนข้างห่างไกลจากความเจริญและไม่มีผู้คนอาศัยอยู่เนื่องจากถูกปล่อยทิ้งร้าง และยังมีป่าสนที่ขึ้นรกทึบที่บ่งบอกว่าไม่ใช่ที่อยู่อาศัยของมนุษย์ทั่วไป ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพได้ชัดเจนและเกิดความรู้สึกวังเวงและน่ากลัวของสถานที่ร่วมกับตัวละครในเรื่อง

ต้นตีนตะขาบถูกปลุกขึ้นเขียวครีမ်บริเวณกำแพง... สีขาวของดอกกลีลาวดีบานสะพรั่งเต็มไปทั่วบริเวณกลิ่นของมันหอมฟุ้งกระจายไปทั่วแม้จะยืนอยู่บริเวณหน้าประตูรั้วบ้าน

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 22)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยใช้วิธีการบรรยายธรรมชาติบริเวณบ้านทรงยุโรปซึ่งประกอบด้วยต้นตีนตะขาบที่ขึ้นบริเวณกำแพง ดอกกลีลาวดีสีขาวที่บานเต็มต้นและร่วงหล่นบริเวณพื้นส่งกลิ่นหอมไปทั่วบริเวณบ้าน ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพได้ชัดเจน

ฝนที่ตกลงมาอย่างหนักทำให้หญ้าบริเวณสวนหน้าบ้านเขียวขจี ต้นลีลาวดีนับร้อย ๆ ต้นต่างพากันชูช่อแข่งกันออกดอกสวยงามเหมือนอยากจะต้อนรับผู้มาเยือนที่ตอนนี้ยืนอยู่ตรงหน้าชานบ้าน

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 23)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยใช้วิธีการบรรยายธรรมชาติบริเวณบ้านทรงยุโรป ซึ่งมีต้นลีลาวดีจำนวนมากกำลังออกดอกแข่งกันสวยงามบริเวณชานบ้าน นอกจากนี้ ผู้แต่งยังใช้บุคลิกพื้นฐานเพื่อให้ดอกกลีลาวดีนั้นเสมือนมีชีวิตที่กำลังบานต้อนรับผู้มาเยือน ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพได้ชัดเจน

2. ฉากสิ่งประดิษฐ์

ฉากสิ่งประดิษฐ์ เป็นสิ่งประดิษฐ์ที่อยู่แวดล้อมตัวละคร สิ่งประดิษฐ์ให้เห็นตัวตนของผู้สร้าง ดั่งนวนิยายของขวัญเรือนนางชฎาของภาคินัย พบกลวิธีการใช้ฉากสิ่งประดิษฐ์ โดยการบรรยายให้เห็นภาพว่าฉากดังกล่าวมีลักษณะอย่างไรหรือองค์ประกอบใดบ้าง ดังนี้

เดซีตวาดตามองรอบ ๆ ตัวก็พบว่าบ้านทรงยุโรปหลังนี้มีระเบียงอยู่รอบตัวบ้าน หน้าต่างไม้ที่ด้านบน ฉลุลายไทยดูแปลกตาไม่เข้ากับสถาปัตยกรรมทางฝั่งตะวันตกเลยสักนิด แต่กลับมีเสน่ห์อย่างคาดไม่ถึงถึงพื้นกระเบื้องที่ปูตรงระเบียงดูก็รู้ว่าเป็นกระเบื้องเคลือบดินเผา ซึ่งแม้จะผ่านเวลามาเนิ่นนาน แต่ความสวยงามของมันยังคงอยู่ไม่เสื่อมสลายไปตามกาลเวลาเลยแม้แต่น้อย โดยเฉพาะลวดลายตรงช่องระบายอากาศที่ฉลุเป็นลายขนมปังขิงช่างดูน่าตื่นตาน่าสนใจยิ่งนัก

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 23)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยใช้วิธีการบรรยายให้ผู้อ่านสามารถเห็นภาพของบ้านทรงยุโรปที่ผสมความเป็นไทยเข้าไปอย่างลงตัวโดยมีองค์ประกอบที่บ่งบอกว่าเป็นทรงไทย เช่น หน้าต่างไม้ฉลุลายไทย กระเบื้องเคลือบดินเผา เป็นต้น ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพได้ อย่างง่ายขึ้นจากตอนแรกที่เป็นการเกริ่นให้ผู้อ่านเกิดความสงสัยและจินตนาการว่าบ้านทรงยุโรปสามารถผสมกับความเป็นไทยได้อย่างไร

ภายในบ้านไม่มีเฟอร์นิเจอร์ เป็นเพียงพื้นที่โล่ง ๆ ที่ดูสะอาดตา ตรงกลางห้องโถง มีบันไดไม้สักทอดตัวขึ้นสู่ชั้นสองของบ้าน โคมไฟแขวนเดอเลียร์สีทองยังคงสวยงามแม้ผ่านเวลามาเนิ่นนาน

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 29)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยบรรยายให้เห็นฉากภายในบ้านทรงยุโรปที่แสดงให้เห็นว่าตัวบ้านนั้นไม่มีคนอาศัยอยู่มาเป็นระยะเวลาเนิ่นนาน เพราะไม่มีสิ่งประดิษฐ์หรือเฟอร์นิเจอร์ใดเลย มีเพียงโคมไฟแขวนเดอเลียร์ที่ยังคงอยู่

ภายในห้องนั้นกว้างขวาง ตกแต่งสไตล์โมเดิร์นไฮเน็ส ยืนพื้นด้วยสีด้าขาว มีสีแดงที่บ่งบอกถึงความเป็นจีนผสมอยู่เล็กน้อย กระจกทางด้านหนึ่งเปิดกว้างให้เห็นวิวทิวทัศน์ของกรุงเทพมหานครที่กำลังถูกปกคลุมด้วยฟ้าสีเทาอำมหิต คาดว่าอีกไม่นานฝนคงจะตกหนักตามที่พยากรณ์อากาศได้กล่าวเตือนไว้เมื่อตอนเช้า

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 99)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยบรรยายให้เห็นฉากสิ่งประดิษฐ์ที่ต่างออกไปจากตัวอย่างแรก และสองคือ ห้องสโตนโม่เดิร์นไซเนิส ซึ่งทำให้ผู้อ่านสามารถสันนิษฐานได้ว่า ถ้าผู้อ่านอาศัยหากไม่มีเชื้อสายจีนแล้ว คงเป็นบุคคลที่ชื่นชอบวัฒนธรรมจีนอย่างแน่นอน และยังสามารถบ่งฐานะของผู้อาศัยได้ว่าเป็นคนมีฐานะ จากที่ผู้เขียนบรรยายสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวสามารถเห็นวิวทิวทัศน์ของเมืองหลวงได้เป็นอย่างดี

ภายในห้องน้ำสุตหฺรของคอนโดมิเนียมระดับห้าดาวใจกลางกรุงเทพ ผงั่งทั้งสี่ด้านเป็นกระจกใสบานใหญ่ที่เผยให้เห็นทิวทัศน์ยามราตรีของเมืองหลวง ตรงกลางห้องมีอ่างจากุซซี่ขนาดใหญ่ที่กำลังทำน้ำวนให้ผู้ที่นอนเอนกายอยู่ในนั้นผ่อนคลาย

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 139)

ตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าภาคินัยบรรยายให้เห็นฉากสิ่งประดิษฐ์ที่บ่งบอกถึงฐานะของตัวละครในฉาก โดยการบรรยายให้เห็นถึงบรรยากาศรอบข้างและสิ่งของที่ปรากฏในฉากทำให้ผู้อ่านรับรู้ได้ว่าฉากดังกล่าวตั้งอยู่ที่ใด

3. ฉากช่วงเวลาหรือยุคสมัย

ฉากช่วงเวลาหรือยุคสมัย เป็นฉากช่วงเวลาหรือยุคสมัยที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่องส่งผลกระทบ และเชื่อมโยงเหตุการณ์ในเรื่อง จากการวิเคราะห์นวนิยายของขวัญ เรื่องนางชฎาของภาคินัย พบกลวิธีการใช้ฉากช่วงเวลาหรือยุคสมัยโดยการบรรยายให้เห็นภาพว่าฉากดังกล่าวมีลักษณะหรือองค์ประกอบใดบ้าง ดังนี้

“คือ...อาจารย์ต้องให้ฉันอยู่ซั่มดึก แล้วฉันไม่มีเพื่อนกลับบ้าน ก็เลย...” ริลณีหยุดพูดเพียงแค่นั้น น้ำเสียงลึกลับเหมือนกำลังซังใจว่าประโยคต่อไปควรจะพูดดีไหม แต่ดูเหมือนว่าชมพูจะรู้ใจจึงชิงพูดขึ้นมาเสียก่อน

“โอ๊ะอើ...นี่กว่าเรื่องอะไร เดี่ยวฉันอยู่รอเป็นเพื่อนก็ได้นี่นา”

“จริงหรือ ชอบใจมากนะชมพู เธอเป็นเพื่อนที่ดีกับฉันจริง ๆ” หญิงสาวเฝือกอดเพื่อนรักที่เหลื่ออยู่เพียงคนเดียวของเธอด้วยความปลื้มใจ

ในที่สุด ชมพูก็ตัดลิ้นใจได้แล้ว...

แกมันตัวมาร! ฉันรำสวยกว่าแก หน้าตาสวยกว่าแก ซาติตระกูลก็ดีกว่าแก แต่แกกลับได้รับเลือกเป็นนางรำของมหาวิทาลัย ทั้ง ๆ ที่ฉันต้องการตำแหน่งนั้นมากกว่าแก!

สมควรแล้วที่แกจะโดนแบบนี้...ตาย ๆ ไปซะได้ก็ดี ฉันจะได้เป็นนางรำแทนแก...ริลณี

...

“มึงจำได้แล้วใช่ไหม!”

ชมพูน้ำตาอาบแก้ม ยกมือขึ้นไหว้เพื่อร้องขอชีวิต

“ขอโทษ...ฉันผิดไปแล้ว...ฉันไม่ได้ตั้งใจนะฉิ ตอนนั้นฉันเด็กมาก”

“ไม่สายไปหน่อยหรืออิชิมพู่!” พี่สาวถลึงตาใส่อย่างโกรธเกรี้ยว “มึงรู้เห็นเป็นใจทุกอย่าง มึงจ้องที่จะทำร้ายกู มึงแกล้งทำเป็นรักกู ทั้ง ๆ ที่มึงก็ช่วยกูได้แต่มึงไม่ช่วย แค่มึงบอกกู กูคงไม่ต้องมาตายอย่างน่าสังเวชแบบนี้ มึงจงใจกลับบ้าน ทั้ง ๆ ที่รู้ว่ากูกำลังจะถูกทำร้าย มึงจงใจแกล้งเดินออกไปโทรศัพท์หาพ่อ ทั้ง ๆ ที่มึงก็รู้ว่าพ่อมึงไปต่างจังหวัด มึงจงใจเปิดทางให้อีहनมาพาไปฆ่า ทั้ง ๆ ที่มึงก็รู้แผนการนั้นอย่างดี ทั้งหมดที่มึงทำก็เพียงเพราะอยากเป็นนางราชของมหาวิทยาลัย มันแลกกับชีวิตกูได้ไหมอิชิมพู่ มึงคิดดู ถ้าเป็นมึง มึงจะทำยังไง!” พี่สาวเอ่ยถาม แต่ไม่มีเสียงตอบจากชมพู่...นอกจากน้ำตาที่ไหลอาบแก้มอ่อน

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 226-227)

ตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้วิธีการบรรยายแบบสลับฉากจากอดีตที่บรรยายถึงสิ่งที่ชมพู่เคยกระทำกับริลณีและส่งผลมาจนถึงฉากปัจจุบันที่ริลณีอาฆาตแค้นต่อสิ่งที่ชมพู่เคยกระทำกับตนเองในอดีต ซึ่งในฉากนี้ภาคินัยได้มีการเขียนให้ริลณีเป็นผู้ดำเนินฉาก ให้ชมพู่ได้หวนนึกถึงอดีตและตัดภาพมาปัจจุบัน

“เอาเงินนี้ไปเอาเด็กออก ณีก็รู้ว่าเรายังเด็กมาก เรายังไม่พร้อมจะมีลูกหรอก นี่ถือว่า ผมใจดีมากแล้วนะที่ออกเงินให้ณีไปเอาเด็กที่ไม่รู้ว่าเป็นลูกใครออก ไม่งั้นณีก็ต้องออกจากมหาวิทยาลัย อนาคตก็จบ เชื่อผมเถอะไปเอามันออกซะ เรื่องทุกอย่างจะได้จบ”

“แต่นี่มันลูกของเรานะคะ!” ริลณีตะคอกใส่บ้าง

“ไม่รู้เว้ย! ไม่รับผิดชอบอะไรทั้งนั้น อยากร่างเองนี่ ก็ถือเป็นบทเรียนแล้วกัน หรือถ้าอยากไปป่าวประกาศให้ชายชู้หน้าใครก็เชิญเลย เพราะผมจะไปเรียนต่อต่างประเทศอีกไม่กี่วันนี้แล้ว แล้วก็เลิกมายุ่งกับผมสักที!” พุดจบเตชิตก็หันหลังจะเดินหนีหญิงสาวไป ริลณีรีบเกาะแขน ชายหนุ่มร้องอ้อนวอนอย่างน่าสงสาร

“อย่าทิ้งณีไว้แบบนี้สิคะเตชิต ณีขอโทษ ไม่มีเตชิต...ณีอยู่ไม่ได้”

“อยู่ไม่ได้ก็ไปตายซะ!”

สิ้นเสียงคำพูดนั้นของเตชิต หญิงสาวถึงกับผงะ ปล่อยมือออกจากแขนของชายหนุ่มทันที น้ำตาที่เคยล้นเอ่อกลับหยุดไหลอย่างกะทันหัน สายตาที่เคยน่าเวทนามกลับกลายเป็น ความเคียดแค้นอย่างแสนสาหัส

ไอ้ผู้ชายสารเลว!

เตชิตที่ได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดถึงกับเหงื่อแตก น้ำตาไหลพรากอย่างเสียอกเสียใจในการกระทำของตัวเองที่เคยก่อไว้ในอดีต...ซึ่งมันสายไปเสียแล้ว

“รู้หรือยังว่าความเลวของแก...ไม่ได้น้อยกว่าคนอื่นเลยไอ้เตชิต!”

พุดจบริลณีก็หัวเราะร่วนอย่างน่าสยดสยอง

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 239-240)

ตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้วิธีการบรรยายให้เห็นฉากที่เกิดขึ้นในอดีต ซึ่งเป็นสิ่งที่เทศิตได้กระทำกับริลณี โดยให้ริลณีทำแท้งและจะไม่รับผิดชอบในตัวของเธอ เป็นฉากที่แสดงให้เห็นถึงอารมณ์ของริลณีที่หลากหลายทั้งเสียใจ ผิดหวังและเคียดแค้นต่อเทศิตอดีตคน

4. ฉากการดำเนินชีวิตของตัวละคร

ฉากการดำเนินชีวิตของตัวละคร เป็นฉากการพัฒนาลักษณะการดำเนินชีวิตของตัวละครในเรื่อง ช่วยย้ำภาพเหตุการณ์และตัวละครให้ชัดเจนยิ่งขึ้น จากการวิเคราะห์นวนิยายสยองขวัญ เรื่องนางชฎาของภาคินัย พบกลวิธีการใช้ฉากการดำเนินชีวิตของตัวละครโดยการบรรยายให้เห็น ภาพว่าฉากดังกล่าวมีลักษณะอย่างไรหรือองค์ประกอบใดบ้าง ดังนี้

หญิงสาวผิวขาวซีดชอยเท้าเข้ามาที่กลางห้องโถงบ้าน เธอแต่งชุดนางระบำกฤษดาภินิหารที่ สุดแสน วิจิตรงดงามจนหาที่ติไม่ได้ บนศีรษะของหญิงสาวสวมชฎาทรงสูง กำลังร่ายรำตามจังหวะดนตรีไทยอย่างอ่อนช้อย ดงาม เธอหม้ายตามองเผยให้เห็นดวงตาอันหวานฉ่ำ เสียงบทร้องระบำกฤษดาภินิหารดังขึ้นประกอบการร่ายรำของเธอ...

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 10)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้พรรณนาให้เห็นผู้อ่านได้เห็นภาพการกระทำที่กำลังดำเนินไปของตัวละครเอกอย่างริลณีอย่างเห็นภาพได้ชัดเจนและละเอียด โดยเป็น การพรรณนาโดยใช้ภาษาที่สั้นไหลและสวยงาม ซึ่งทำให้ผู้อ่านรับรู้ถึงความงามของภาษา

ที่เงาสะท้อนจากกระจกบานใหญ่ ชมพูนั่งยิ้มหวานมองตัวเองด้วยความชื่นชม ในมือถือแปรงหวีผมที่ค่อย ๆ หวีไปตามเส้นผมสีดำลึบอันยาวสลวยอย่างแผ่วเบา เสียงประตูห้องนอนเปิดขึ้น เทศิตในชุดทำงานเดินเข้ามาหาชมพู่ ชายหนุ่มโอบกอดหญิงสาวจากทางด้านหลัง ก่อนจะบรรจงหอมแก้มหญิงสาวอย่างรักใคร่

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 229)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยใช้การบรรยาย บรรยายฉากการดำเนินชีวิตในแต่ละวันของคู่สามีภรรยาอย่างเทศิตและชมพู่ บ่งบอกถึงความรักของคนทั้งสองที่กำลังสูงงอมอย่างเต็มที่

ริลณีในร่างของชมพูนั่งจิบกาแฟอยู่ที่เก้าอี้สนามหน้าบ้านอย่างสบายอารมณ์ ก่อนจะอ่านหนังสือพิมพ์เพื่อติดตามข่าวสารบ้านเมืองให้เข้ากับยุคสมัย ช่าง ๆ โต๊ะสนามมีเทศิตในสภาพเป็นอัมพาตนั่งอยู่ที่เก้าอี้รถเข็น

สายตาทกลงไปมาอย่างลนลาน เหมือนอยากจะบอกกับใครก็ได้ว่าช่วยฆ่าเขาให้ตายเสียที เพราะอยู่แบบนี้
มันทรมาณเหลือเกิน

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 243)

ตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าภาคินัยใช้การบรรยาย เพื่อบรรยายฉากการดำเนินชีวิตประจำวันของริลณี
ในร่างขมพุกกับเตชิตผู้เป็นสามี ซึ่งมีสภาพเป็นอัมพาต และเตชิตนั้นกำลังต้องการความช่วยเหลือในการหนีริลณีให้
พ้น

5. ฉากสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม

ฉากสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม เป็นฉากสภาพแวดล้อมที่เป็นนามธรรม ความรู้สึกของตัวละครมีผล
ต่อการแสดงพฤติกรรมของตัวละครในเรื่อง สามารถวิเคราะห์นวนิยายของขวัญ เรื่องนางชฎาของภาคินัย
พบกลวิธีการใช้ฉากสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรมโดยการบรรยายให้เห็นภาพว่าฉากดังกล่าวมีลักษณะอย่างไรหรือ
องค์ประกอบใดบ้าง ดังนี้

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าเต็มปอดเพื่อเรียกสติให้คืนมา ก่อนจะสตาร์ทเครื่องรถยนต์แล้วขับออกไป
ตามถนนที่ว่างเปล่า สองข้างทางมีเพียงป่าสนรทึบ แสงไฟข้างถนนติด ๆ ดับ ๆ ตลอดทาง ลมพัดแรงจนยอดสน
เอนไปทิศทางเดียวกัน ท้องฟ้าฝั่งโน้นมีแสงแปลบ ๆ เป็นระยะ ๆ เพื่อส่งสัญญาณว่าฝนกำลังจะตกอีกแล้ว

หญิงสาวหวาดกลัวไม่น้อย นึกหวาดระแวงข้างหลังด้วยการแอบมองผ่านกระจกบ้อย ๆ แต่ก็ไม่พบ
ความผิดปกติอะไร

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 131)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยใช้การบรรยายถึงสภาพแวดล้อมในฉากที่ส่งผลต่อความรู้สึก
ของขมพุก เป็นการบรรยายให้เห็นภาพถนนที่มีความเปลี่ยวและบรรยากาศ รอบข้างที่มีความน่ากลัว ส่งผลให้
ตัวละครเกิดอาการกลัวและหวาดระแวง

“อย่าทิ้งฉันไว้แบบนี้สิคะเตชิต ฉันขอโทษ ไม่มีเตชิต... ฉันอยู่ไม่ได้”

“อยู่ไม่ได้ก็ไปตายซะ!”

สิ้นเสียงคำพูดนั้นของเตชิต หญิงสาวถึงกับผงะ ปล่อยมือออกจากแขนของชายหนุ่มทันที น้ำตาที่เคย
ล้นเอ่อกลับหยุดไหลอย่างกะทันหัน สายตาที่เคยน่าเวทนามกลับกลายเป็นความเคียดแค้นอย่างแสนสาหัส

ไอ้ผู้ชายสารเลว!

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 239)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยใช้การบรรยายให้เห็นถึงสิ่งที่เกิดขึ้นโดยกระทำทางวาจาจากบิลณีในอดีต จนส่งผลต่อความรู้สึกของบิลณีจากทางบวกไปเป็นลบ จากความรักกลายเป็นความโกรธแค้น ซึ่งฉากนี้เป็นฉากสำคัญฉากหนึ่งที่มีผลต่อการดำเนินเรื่องในฉากปัจจุบันของบิลณีต่อเตชิต

“ไม่สายไปหน่อยหรืออิมพู่!” ฝีสาวถลึงตาใส่อย่างโกรธเกรี้ยว “มึงรู้เห็นเป็นใจทุกอย่าง มึงจ้องที่จะทำร้ายกู มึงแกล้งทำเป็นรักกูทั้ง ๆ ที่มึงเองก็ช่วยกูได้ แต่มึงไม่ช่วย แค่มึงบอกกู กูคงไม่ต้องมาตายอย่างน่าสังเวชแบบนี้ มึงจงใจกลับบ้าน ทั้ง ๆ ที่รู้ว่ากูกำลังจะถูกทำร้าย มึงจงใจแกล้งเดินออกไปโทรศัพท์หาพ่อ ทั้ง ๆ ที่มึงก็รู้ว่าพ่อมึงไปต่างจังหวัด มึงจงใจเปิดทางให้อีहनมาพากูไปฆ่า ทั้ง ๆ ที่มึงก็รู้แผนการนั้นอย่างดี ทั้งหมดที่มึงทำก็เพียงเพราะอยากเป็นนางรำของมหาวิทยาลัย มันแลกกับชีวิตกูได้ไหมอิมพู่ มึงคิดดู ถ้าเป็นมึง มึงจะทำยังไง!” ฝีสาวเอ๋อถาม

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 227)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยใช้การบรรยายสิ่งที่ชมพูเคยกระทำในอดีตกับบิลณี ส่งผลให้บิลณีนั้นถึงแก่ความตาย และยังส่งผลถึงการดำเนินเรื่องในปัจจุบันที่บิลณีตามแก้แค้นคนที่ทำร้ายเธอ ฉากนี้เป็นฉากที่สำคัญที่สุดในเรื่อง เพราะเป็นฉากที่ทำให้ผู้อ่านได้ทราบถึงสาเหตุของการเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดและยังเป็นฉากที่มีผลต่ออารมณ์ของตัวละครในเรื่องอย่างบิลณี

ชายหนุ่มภาวนาขอให้หญิงสาวอภัยในความผิดครั้งนั้นให้เขาเสียที...

หลังจากเกิดเรื่องวันนั้น บิลณีได้มาขอร้องให้ตุลเทพช่วยเป็นพยานให้เธอหน่อยว่าเธอถูกพวกเอกราชทำร้ายจริง ๆ แต่หญิงสาวก็ต้องผิดหวังกลับไป เมื่อได้ยินน้ำเสียงอันเฉยชาของ ชายหนุ่ม...

“พี่ไม่รู้ไม่เห็นอะไรทั้งนั้น คงไปเป็นพยานให้พี่ไม่ได้หรอก”

“ได้ยังไงคะ ในเมื่อวันนั้นพี่ตุลเทพเป็นคนช่วยพี่ไว้” บิลณีทำน้ำเสียงอ่อนหวาน ตุลเทพ ทำหน้านิ่งก่อนจะตอบปฏิเสธอย่างไรเอื่อย ราวกับไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลยด้วยซ้ำ

“พี่ไม่รู้ ขอตัวแล้วกัน” พุดจบชายหนุ่มก็เดินเลี้ยวไปอีกทางหนึ่ง บิลณีทิ้งตัวนั่งลงที่เก้าอี้ข้างสนามบาส แล้วร้องไห้อย่างน่าเวทนา

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 195-196)

ตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าภาคินัยใช้การบรรยายถึงฉากในอดีตซึ่งตุลเทพนั้นได้กระทำกับบิลณี ส่งผลให้บิลณีเกิดความรู้สึกผิดหวังจนถึงฉากปัจจุบัน และถึงแม้บิลณีจะไม่ได้คร่ำชีวิตของตุลเทพไป แต่ในที่สุดตุลเทพก็

ได้รับผลจากการกระทำที่ตนเองเคยกระทำไว้ในอดีต คือมีอาการประสาทหลอนและกลายเป็นคนบ้า เนื่องจากโดนผีรบกวนตามหลอกหลอน

การใช้โวหาร

1. บรรยายโวหาร

บรรยายโวหาร เป็นการเขียนที่มุ่งความชัดเจนเพื่อให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ความเข้าใจสามารถวิเคราะห์นวนิยายของขวัญเรื่องนางชฎา ของภาคินัย พบการใช้บรรยายโวหาร ดังนี้

ใช้บรรยายถึงการเคลื่อนไหวของตัวละครในบ้านทรงยุโรปหลังเก่า ดังต่อไปนี้

นวลพรรณ หญิงสูงวัยอายุราว 50 ปี เดินนำเข้ามาในชานบ้านหลังงาม เธอล้วงกุญแจ สีสทองเหลืองที่ผูกไว้กับเข็มขัดนากเส้นโตขึ้นมาก่อนจะสอดมันเข้ากับแม่กุญแจ และทันทีที่ประตูไม้สักเปิดออก กลิ่นอับชื้นภายในตัวบ้านก็พยายามเบียดเสียดกันออกมาต้อนรับผู้มาเยือนทันที นวลพรรณเดินไปเปิดหน้าต่างที่ละบานที่ละบานจนแสงอาทิตย์เข้ามาภายในบ้าน บรรยากาศ อันน่าวังเวงจึงค่อย ๆ หายไป

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 29)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้บรรยายโวหารมาใช้ในการเขียนบรรยายให้ผู้อ่านเห็นถึงการกระทำต่อเนื่องของตัวละคร และบรรยากาศของบ้านทรงยุโรปหลังเก่าที่ไม่ได้ใช้งานมานาน มีการบรรยายถึงกลิ่นอับของบ้านที่บ่งบอกว่าไม่มีผู้คนคอยทำความสะอาด ทำให้ผู้อ่านรับรู้และเข้าใจเนื้อเรื่องได้ง่ายขึ้น

ใช้บรรยายถึงการเคลื่อนไหวของตัวละครในบ้านทรงยุโรปหลังเก่า และบรรยากาศที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของตัวละคร ดังต่อไปนี้

ภายในค้ำคิ่นที่เงียบสงัด ชมพูนอนกระสับกระส่ายอยู่บนเตียงเพราะนอนไม่หลับ เหงื่อของหญิงสาวโชมกายทั้ง ๆ ที่แอร์ภายในห้องนอนก็ถูกตั้งไว้ในระดับอุณหภูมิที่เย็นพอดีแล้ว สายตาคู่สวยมองตรงไปยังเพดานว่างเปล่า ความเงียบทำให้ชมพูได้ยินเสียงลมหายใจของเตชิต ดังขึ้นเป็นจังหวะอย่างชัดเจน

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 45)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้บรรยายโวหารมาใช้ในการเขียนบรรยายให้ผู้อ่านเห็นถึงการกระทำต่อเนื่องของตัวละครและบรรยากาศรอบข้างที่มีอิทธิพลต่อตัวละคร โดยบรรยายถึงการกระทำของชมพูที่มีอาการนอนไม่หลับ

ใช้บรรยายถึงการเคลื่อนไหวของตัวละครและสิ่งที่เกิดขึ้นในบ้าน นั่นคือเตชิตที่ตื่นมาในเวลาสี่ทุ่ม และได้ยินเสียงดังจากในครัวจึงลงไปดู ดังต่อไปนี้

เสียงของบางสิ่งบางอย่างที่ดังขึ้นทำเอาเตชิตสะดุ้งเฮือก เขาลุกขึ้นจากโซฟาที่เผลอนอนหลับไป ทั้งทั้งที่ตอนแรกคิดว่าจะแค่พักผ่อนแค่วันนี้ที่เท่านั้น ชายหนุ่มเดินไปเปิดไฟให้บ้านสว่าง ขยี้ตาเล็กน้อยก่อนจะเพ่งมองตรงไปที่นาฬิกาเรือนงามที่แขวนอยู่บนฝาผนัง... จะสี่ทุ่มแล้วหรือ นี่เขาหลับไปนานแบบนี้ได้ยังไงกัน

เสียงกุกกักดังมาจากในครัว เตชิตหันซ้ายแลขวา หาวอูธมาถือไว้ให้อุ่นใจบ้านหลังใหญ่ในที่เปลี่ยวแบบนี้คงไม่แคล้วมีโจรหมายตาไว้เป็นแน่ ชายหนุ่มคว้าไม้เบสบอลที่ตั้งโชว์ไว้บนโต๊ะขึ้นมามีถือไว้ มันเป็นไม้เบสบอลที่เขาเอาติดตัวกลับมาจากเมืองนอก...สมัยเรียนนั้นเขาเป็นนักเบสบอลของมหาวิทยาลัย

เตชิตเดินลงบันไดไปอย่างแผ่วเบา แล้วตรงไปยังห้องครัวที่มีตมิด เสียงกุกกักยังคงดังอยู่อย่างต่อเนื่อง ราวกลับไม่สะทกสะท้านว่าถ้าเจ้าของบ้านลงมาเห็นพร้อมกับปืนกระบอกโตจะเป็นอย่างไร

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 153)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้บรรยายโวหารมาใช้ในการบรรยายการกระทำของตัวละครอย่างซ้ำ ๆ คือเตชิตที่ฟังตื่นได้ยินเสียงกุกกักจากในครัว จึงตัดสินใจคว้าไม้เบสบอลและตรงไปยังห้องครัว

2. พรรณนาโวหาร

พรรณนาโวหาร เป็นการให้รายละเอียดเกี่ยวกับบุคคล สิ่งของ ธรรมชาติ สภาพแวดล้อม ตลอดจนความรู้สึกต่าง ๆ ของผู้เขียน โดยเน้นให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ความรู้สึกร่วมกับผู้แต่ง สามารถวิเคราะห์นวนิยายสยองขวัญเรื่องนางชฎาของ ภาคินัย พบการใช้พรรณนาโวหาร ดังนี้

ใช้พรรณนาถึงการเคลื่อนไหวที่สวยงามและอ่อนช้อยของตัวละคร ดังต่อไปนี้

หญิงสาวผิวขาวซีดชอยเท้าเข้ามาที่กลางห้องโถง เธอแต่งชุดนางระบำกฤษดาภินิหารที่สวยสดงดงามจนหาที่ติไม่ได้ บนศีรษะของหญิงสาวสวมชฎาทรงสูง กำลังร้ายรำตามจังหวะดนตรีไทยอย่างอ่อนช้อยงดงาม เธอหม้ายตามองเผยให้เห็นดวงตาอันหวานฉ่ำ เสียงบทร้องระบำกฤษดาภินิหารดังขึ้นประกอบกร่ำกรำของเธอ

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 10)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้พรรณนาโวหารมาใช้ในการเขียนให้ผู้อ่านเห็นถึงรายละเอียดและความสวยงามของริลณีที่กำลังร้ายรำทำทางต่าง ๆ ประกอบบทเพลงอย่างหาที่ติไม่ได้

ใช้พรรณนาถึงลักษณะและความสวยงามของบ้านทรุงยุโรป ดังต่อไปนี้

เดซีตกวาดตามองรอบ ๆ ตัวก็พบว่าบ้านทรุงยุโรปหลังนี้มีระเบียบอยู่รอบตัวบ้าน หน้าต่างไม้ที่ด้านบน ฉลุลายไทยดูแปลกตาไม่เข้ากับสถาปัตยกรรมทางฝั่งตะวันตกเลยสักนิด แต่กลับมีเสน่ห์อย่างคาดไม่ถึง พื้นกระเบื้องที่ปูตรงระเบียงดูก็รู้ว่าเป็นกระเบื้องเคลือบดินเผา ซึ่งแม้จะผ่านเวลามาเนิ่นนาน แต่ความสวยงามของมันยังคงอยู่ไม่เสื่อมสลายไปตามกาลเวลาเลยแม้แต่น้อย โดยเฉพาะลวดลายตรงช่องระบายอากาศที่ฉลุเป็นลายขนมปังขิงช่างดูน่าตื่นตาน่าสนใจยิ่งนัก

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 23)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้พรรณนาโวหารมาใช้ในการเขียนให้ผู้อ่านเห็นถึงรายละเอียดที่ปรากฏ ได้แก่ หน้าต่าง พื้นกระเบื้อง และความสวยงามของบ้านหลังนี้

ใช้พรรณนาถึงลักษณะและความสวยงามของธรรมชาติรอบบ้านทรุงยุโรป ดังต่อไปนี้

ฝนที่ตกลงมาอย่างหนักทำให้หญ้าบริเวณสวนหน้าบ้านเขียวขจี ต้นลิลาวดีน้บร้อย ๆ ต้นต่างพากันชูช่อแข่งกันออกดอกสวยเหมือนอยากจะต้อนรับผู้มาเยือนที่ตอนนี้ยืนอยู่ตรงหน้าชานบ้าน

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 23)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้พรรณนาโวหารมาใช้ในการเขียนให้ผู้อ่านเห็นถึงความสวยงามของธรรมชาติคือดอกลิลาวดีที่กำลังเติบโตแข่งกันอย่างสวยงามอยู่บริเวณรอบบ้าน

ใช้พรรณนาถึงสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่ออารมณ์ของตัวละคร ดังต่อไปนี้

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าเต็มปอดเพื่อเรียกสติให้คืนมา ก่อนจะสตาร์ทเครื่องรถยนต์แล้วขับออกไปตามถนนที่ว่างเปล่า สองข้างทางมีเพียงป่าสนรกทึบ แสงไฟข้างถนนติด ๆ ดับ ๆ ตลอดทาง ลมพัดแรงจนยอดสนเอนไปทิศทางเดียวกัน ท้องฟ้าฝั่งโน้นมีแสงแปลบ ๆ เป็นระยะ ๆ เพื่อส่งสัญญาณว่าฝนกำลังจะตกอีกแล้ว

หญิงสาวหวาดกลัวไม่น้อย นึกว่าระแวงข้างหลังด้วยการแอบมองผ่านกระจกบ่อย ๆ แต่ก็ไม่พบความผิดปกติอะไร

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 131)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้พรรณนาโวหารมาใช้ในการเขียนให้ผู้อ่านเห็นถึงสิ่งแวดล้อมรอบตัวที่เปลี่ยวและวังเวง ส่งผลให้ชมพูขบขันด้วยความระแวง

3. เทศนาโวหาร

เทศนาโวหาร เป็นการให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้น โดยการเปรียบเทียบสิ่งของที่เหมือนกัน เปรียบเทียบโดยโยงความคิดไปสู่อีกสิ่งหนึ่ง สามารถวิเคราะห์นวนิยายสยองขวัญเรื่อง นางชฎา ของภาคินัย พบการใช้เทศนาโวหาร ดังนี้

ใช้เทศนาการกระทำในอดีตของตัวละครเอก ดังต่อไปนี้

“ไม่สายไปหน่อยหรืออิมพู่!” ฝีสาวถลึงตาใส่อย่างโกรธเกรี้ยว “มึงรู้เห็นเป็นใจทุกอย่าง มึงจ้องที่จะทำร้ายกู มึงแกล้งทำเป็นรักกูทั้ง ๆ ที่มึงก็ช่วยกูได้ แต่มึงไม่ช่วย แค่มึงบอกกู กูคงไม่ต้องมาตายอย่างน่าสังเวชแบบนี่ มึงจงใจกลับบ้าน ทั้ง ๆ ที่รู้ว่ากูกำลังจะถูกทำร้าย มึงจงใจแกล้งเดินออกไปโทรศัพท์หาพ่อ ทั้ง ๆ ที่มึงก็รู้ว่าพ่อมึงไปต่างจังหวัด มึงจงใจเปิดทางให้อีหนก มาพากูไปฆ่า ทั้ง ๆ ที่มึงก็รู้แผนการนั้นอย่างดี ทั้งหมดที่มึงทำก็เพียงเพราะอยากเป็นนางรำของมหาวิทยาลัย มันแลกกับชีวิตกูได้ไหมอิมพู่ มึงคิดดู ถ้าเป็นมึงจะทำยังไง!” ฝีสาวเอ่ยถาม

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 227)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้เทศนาโวหารมาใช้ในการเขียนให้ผู้อ่านเกิดความรู้อึ้งลึกซึ้งไปกับบทสนทนาของตัวละครหลักคือริลณีและชมพูมากยิ่งขึ้น โดยเขียนให้ริลณีใช้คำพูดเชิงติเตียนชมพู ซึ่งเป็นเพื่อนตนเองให้สำนึกในสิ่งที่ตนกระทำ

4. สาธกโวหาร

สาธกโวหาร เป็นการชักจูงให้ผู้อื่นคล้อยตาม เห็นด้วยหรือเพื่อแนะนำสั่งสอนปลุกใจหรือเพื่อให้ข้อคิดคติเตือนใจผู้อ่าน สามารถวิเคราะห์นวนิยายสยองขวัญเรื่องนางชฎา ของภาคินัย พบการใช้สาธกโวหาร ดังนี้

ใช้สาธกหรือการจูงใจด้วยพฤติกรรมในอดีตของตัวละคร ดังต่อไปนี้

กึ่งกนกนังหน้าซีตอยู่บนเตียงเมื่อนึกถึงภาพในอดีตเหล่านั้น เธอคงไม่ปฏิเสธอะไรแล้วในเวลานี้ว่าเธอเป็นคนมีปมด้อยที่สุดในกลุ่มทั้ง ๆ ที่เธออยู่กลุ่มเดียวกับชมพู ริลณี และปิ่นแก้ว แต่ทุกคนกลับเห็นเธอเป็นแค่ตัวตลกในกลุ่ม เป็นจุดบอดของกลุ่มที่มีแต่ผู้หญิงสวย ๆ ในขณะที่ปิ่นแก้วเป็นดาวคณะ ริลณีเป็นนางรำที่ทุกคนจับตามอง ชมพูเป็นสาวน่ารักนักศึกษาคีเด่น ส่วนเธอ...ไม่ได้เป็นอะไรเลยสักอย่าง!

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น.92)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้สาธกโวหารมาใช้ในการเขียนให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึก คล้อยตามกับเนื้อเรื่องโดยยกตัวอย่างเหตุผลที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของกิงกนก

ใช้สาธกหรือการจูงใจด้วยพฤติกรรมในอดีตของตัวละคร ดังต่อไปนี้

“มึงจำไม่ได้หรือว่ามึงทำอะไรไว้กับกู!” แล้วภาพวันวานเมื่อครั้งอดีตก็กลับมาอีกครั้ง...

บอกให้ปล่อย! ริลณีทำเสียงเซียว ขณะที่เอกราชกับเชิงชายหันไปมองหน้ากัน แล้วหัวเราะ

“ถ้าไม่ปล่อย...จะเป็นอะไรไหม?” เอกราชทำยียวน ริลณีจ้องชายหนุ่มอย่างไม่พอใจ

“ถ้าไม่ปล่อย อย่าหาว่าฉันใจร้ายนะเออ” พูดจบแล้วก็ใช้มืออีกข้างตบเข้าที่ใบหน้าของชายหนุ่มอย่าง แรงจนหน้าหัน เอกราชหันมาจ้องหน้าหญิงสาวอย่างโกรธเกรี้ยว ก่อนจะจับมือของริลณีบีบอย่างแรง ขอบรุนแรง ไซ้ไหมจะ ได้...เดี๋ยวกูจัดให้!

“จะทำอะไรนะ อย่าทำอะไรบ้า ๆ นะ!”

ลางร้ายเริ่มปรากฏ เอกราชหันไปพยักหน้ากับเพื่อนเหมือนเตรียมอะไรสักอย่างมาพร้อมอย่างดีแล้ว เชิงชายถอดเนคไทนักศึกษาออกก่อนจะเอามัดมือของริลณีไว้ หญิงสาวพยายามขัดขืนสุดชีวิต แต่ไม่อาจสู้แรงของ ชายหนุ่มทั้งสองได้

มีอันบรมเป่งของผีสาวยังจอตรออยู่ที่หน้าของเชิงชายที่กำลังเหงื่อแตก นึกถึงภาพวันวานที่เกิดขึ้น แล้วอยากตบหน้าตัวเอง ที่เขาทำแบบนี้ไปเพราะความโมโหแล้วยังเด็กมาก

“มึงจำได้แล้วไซ้ไหมว่ามึงทำอะไรไว้กับกู!”

ขอโทษ...ให้ฉันเถอะณี ฉันทำไปเพราะไอ้เอกมันขอร้องจริง ๆ ฉันไม่มีทางเลือกเชิงชายยกมือไหว้ อ่อนวอนน้ำตาไหลพรากอาบสองแก้ม

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 118-122)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้สาธกโวหารมาใช้ในการเขียนให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึก คล้อยตามกับเนื้อเรื่องโดยยกตัวอย่างเหตุผลที่ส่งผลต่อการกระทำของเชิงชายที่ส่งผลต่อการดำเนินเรื่องราวในเรื่อง

ใช้สารทหรือการจูงใจด้วยพฤติกรรมในอดีตของตัวละคร ดังต่อไปนี้

ชายหนุ่มภวานาขอให้หญิงสาวอภัยในความผิดครั้งนั้นให้เขาเสียที
หลังจากเกิดเรื่องวันนั้น ริลณีได้มาขอร้องให้ตุลเทพช่วยเป็นพยานให้เธอหน่อยว่า เธอถูกพวกเอกราช
ทำร้ายจริง ๆ แต่หญิงสาวก็ต้องผัดหวังกลับไป เมื่อได้ยินน้ำเสียงอันเฉยชาของ ชายหนุ่ม...

“พี่ไม่รู้ไม่เห็นอะไรทั้งนั้น คงไปเป็นพยานให้พี่ไม่ได้หรอก”

“ได้ยังไงคะ ในเมื่อวันนั้นพี่ตุลเทพเป็นคนช่วยฉิไว้” ริลณีทำน้ำเสียงอ่อนหวาน ตุลเทพทำหน้านิ่ง ก่อน
จะตอบปฏิเสธอย่างไรเสีย รวากับไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลยด้วยซ้ำ

“พี่ไม่รู้ ขอตัวแล้วกัน” พุดจบชายหนุ่มก็เดินเลี้ยวไปอีกทางหนึ่งให้ริลณีทิ้งตัวนั่งลงที่เก้าอี้ข้างสนาม
บาสแล้วร้องไห้อย่างน่าเวทนา

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. น.195-196)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้สารทโวหารมาใช้ในการเขียนให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึก
คล้อยตามกับเนื้อเรื่องโดยยกตัวอย่างการกระทำของตุลเทพที่ส่งผลต่อความรู้สึกของริลณีในการดำเนินเรื่องราวใน
เรื่อง

5. อุปมาโวหาร

อุปมาโวหาร เป็นการยกตัวอย่างมาอ้างอิงประกอบการอธิบายเพื่อสนับสนุนข้อความให้ผู้อ่านเข้าใจ
และเกิดความเชื่อถือ ดังนวนิยายสยองขวัญเรื่องนางชฎาของ ภาคินัย ได้มีการใช้อุปมาโวหาร ดังนี้

ใช้อุปมาสิ่งแวดล้อมรอบตัวที่มีผลต่ออารมณ์ของตัวละคร ดังต่อไปนี้

ทุกครั้งที่กึ่งของต้นสนโอบเอนตามแรงลม ทางตาของหญิงสาวราวกับจะเห็นเป็นเหมือนภาพคน
เคลื่อนไหวอยู่รอบ ๆ ตัวแถมเสียงหวีดหวิวของลมก็ราวกับเสียงผู้หญิงกรีดร้องอย่างโหยหวนจนชวนขนลุก

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. น.21)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้อุปมาโวหารมาใช้ในการเขียนให้ผู้อ่านเกิดความเชื่อถื
มากขึ้น โดยมีการเปรียบเทียบสิ่งแวดล้อมภายในเรื่องให้เกิดความเคลื่อนไหวเหมือนสิ่งมีชีวิตและส่งผลกระทบต่ออารมณ์
ของตัวละคร

ใช้อุปมาความสวยงามของตัวละครกับสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

แต่ที่ดูจะโดดเด่นกว่านางรำคนไหน ๆ คงจะเป็นหญิงสาวผมดำขลับ หน้าตาคมเข้มตามแบบฉบับหญิงไทย รูปร่างออรชรของเธอเมื่อยามกริดกรายร้ายรำข้างดงดงามดั่งประติมากรรมชิ้นเอกของศิลปินระดับโลก ผิวขาวผ่องไร้ซึ่งราคะใดทำให้เธอสวยเด่นจนผู้ชายทั้งมหาวิทยาลัยหมายปองที่จะจับจองเป็นเจ้าของหัวใจของเธอ

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. น.83)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้อุปมาโวหารมาใช้ในการเขียนให้ผู้อ่านเกิดความเชื่อถือมากขึ้น โดยการเปรียบเทียบความสวยของริลณีกับสิ่งมีค่าต่าง ๆ เช่น การเปรียบรูปร่างที่สวยงามเหมือนประติมากรรมชิ้นเอกของศิลปินระดับโลก

การใช้ภาพพจน์

เป็นศิลปะการใช้ภาษาอย่างหนึ่ง มีจุดมุ่งหมายต้องการทำให้ภาพพจน์เป็นสื่อในการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกความคิด ความฝัน หรือความรู้สึกของผู้แต่งไปยังผู้อ่าน นำไปสู่ความประทับใจในงานเขียน

1. **อุปมา** เป็นการเปรียบเทียบว่าสิ่งหนึ่งเหมือนกับสิ่งหนึ่ง นิยมนำมาใช้เพื่อให้ผู้อ่านเกิดภาพในหัว โดยใช้คำเชื่อมที่มีความหมายเช่นเดียวกับคำว่าเหมือน เช่น ดุจ ดั่ง ราว รวากับ เปรียบ ประดุจ เฉก ปาน ประหนึ่ง เพียง พ่าง ปูน ถนัด ละหม้าย เสมอ อย่าง ฯลฯ โดยนวนิยายเรื่องนางงูของภาคินัย พบการใช้อุปมา มีข้อความดังนี้

การใช้อุปมาในตอนที่ชมพูตื่นขึ้นจากการฝันถึงผีนางรำ ซึ่งชมพูมีอาการหวาดกลัวและตื่นตระหนกปรากฏข้อความดังนี้

เสียงของใครคนหนึ่ง ‘ปลุก’ ชมพูขึ้นมาจากภวังค์ หญิงสาวลืมหูลืมตามองผู้ชายที่นั่งกุมมือเธอไว้อย่างตื่นตระหนก เหงื่อเม็ดโตผุดขึ้นเต็มหน้าราวกับเธอเดินฝ่าแดดร้อน ๆ มานานนับชั่วโมง ทั้ง ๆ ที่ตอนนี้แอร์บนเครื่องบินก็เย็นกำลังพอดี

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 11)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้เปรียบเหนือที่ผุดขึ้นเต็มหน้าเปรียบกับการเดินฝ่าแดดมาเป็นชั่วโมง ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพในหัวว่าชมพูกำลังหวาดกลัวและตื่นตระหนกเป็นอย่างมาก

ตอนที่ชมพูและเตชิตได้ขับรถเลี้ยวไปใช้ถนนอีกเส้นทาง เนื่องจากถนนที่ต้องการจะไปมีต้นไม้ล้มขวางทางไว้ ถนนลูกรังเส้นที่เลี้ยวมานั้นแห้งแล้ง และเปลี่ยว ปรากฏข้อความดังนี้

ถนนลูกรังสายเล็ก ๆ ที่ไกลจนสุดลูกหูลูกตา ทางด้านหนึ่งเป็นทุ่งนาที่แห้งแล้งราวกับว่าไม่มีใครใช้ประโยชน์จากมันนานนับศตวรรษ ขณะที่อีกด้านเป็นป่าสนขึ้นหนาที่เขียวไว้วางบ้านของผู้คนอยู่อาศัย
(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 18)

ตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้พื้นที่ว่างเปล่ามาเปรียบเทียบกับความแห้งแล้งของทุ่งนา ทำให้ผู้อ่านนึกถึงความความว่างเปล่าของทุ่งนาระหว่างทาง

ตอนที่ชมพูและเตชิตกำลังประสบปัญหากรดดับ และฝนกำลังตก ปรากฏข้อความดังนี้

เสียงฟ้าร้องดังกระหึ่มขึ้นกว่าครึ่งชั่วโมงที่แล้ว ลมแรงจนทำให้ยอดใบสนโบกสะบัดไปตามแรงลม เป็นระลอกคลื่น เศษใบไม้ปลิววนราวกับส่งสัญญาณเตือนว่าพายุกำลังจะมา
(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 21)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้อุปมาในการนำความรุนแรงของลมพายุมาเทียบกับแรงของลมในขณะนั้น ทำให้ผู้อ่านสามารถนึกเห็นภาพฉากที่ลมพัดอย่างรุนแรงจนนำหวาดกลัว

ตอนที่ฝนกำลังตั้งเค้า และลมแรงจนกิ่งต้นสนโอนตามแรงลม ปรากฏข้อความดังนี้

ทุกครั้งที่กิ่งของต้นสนโอนเอนตามแรงลม หางตาของหญิงสาวราวกับจะเห็นเป็นเหมือนภาพคนเคลื่อนไหวอยู่รอบ ๆ ตัว แลเสียงหวีดหวิวของลมก็ราวกับเสียงผู้หญิงกรีดร้องอย่างโหยหวนจนชวนขนลุก
(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 21)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้อุปมาโดยนำการเคลื่อนไหวของต้นสนมาเปรียบเทียบกับเหมือนกับการเคลื่อนไหวของคน และนำเสียงกรีดร้องของผู้หญิงมาเทียบกับเสียงหวีดหวิวของลมที่ตั้งโหยหวนชวนขนลุก ให้เกิดผู้อ่านเกิดอารมณ์ผวาไปด้วย

ตอนที่ฝนตกลงมาพร้อมกับเสียงฟ้าผ่า ทำให้ชมพูและเตชิตต้องรีบหาที่หลบฝน ปรากฏข้อความดังนี้

ฟ้าก็ผ่าดังเปรี้ยงจนเสียงอ้ออึง ชมพุกะโดดเข้าไปกอดชายหนุ่มแน่นอย่างขวัญเสียว ฝนท่าใหญ่ตกลงมาราวกับฟ้ารั่ว จนทั้งคู่ต้องรีบวิ่งไปหลบที่ได้ต้นไม้ใหญ่

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 21)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้อุปมาในการนำฝนที่ตกลงมาอย่างแรงเปรียบกับท้องฟ้าที่เป็นเหมือนอ่างน้ำรั่ว น้ำไหลลงมาจำนวนมาก

ตอนที่ชมพูพินันกับเตชิตว่าถ้ารถสตาร์ทติดจะยอมให้เตชิตซื้อบ้านหลังนั้น ปรากฏข้อความดังนี้

ชมพูยังยืนนิ่งราวกับต้องมนต์สะกดยังไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่เกิดขึ้น
“ขึ้นรถสิครับชมพู เดี่ยวไปดูหนังไม่ทันนะครับ” เตชิตบอกชมพูจึงเดินกระแทกเท้าตรงเข้ามาเปิดประตูรถแล้วนั่งลงที่ข้างคนขับ

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 27)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้อุปมาในการนำการยืนชมพูเปรียบกับการถูกมนต์สะกดให้หนึ่งจนไม่สามารถขยับได้

ตอนที่คนงานที่มาปรับปรุงบ้านถูกผีเข้าสิง ปรากฏข้อความดังนี้
ร่างของชายคนนั้นลุกขึ้นแล้วชี้นิ้วตรงไปยังหน้าระเบียงบ้านที่มีชมพูยืนอยู่ ผีสาวจ้องเขม็งตรงไปยังเธออยากจะกินเลือดกินเนื้อ... ราวกับโกรธแค้นกันมาแต่ชาติปางไหน

“อึชมพู... แล้วเราจะได้เจอกัน!”

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 36)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้อุปมาในการจ้องเขม็งของผีสาวเปรียบกับการโกรธแค้นจนจะกินเลือดกินเนื้อ เน้นให้ผู้อ่านเห็นภาพการกระทำที่ชัดเจน

ตอนที่ผีริลณีกำลังหลอกประวิทย์ด้วยการฉีกปากของตัวเองออก ปรากฏข้อความดังนี้

*ใบหน้าที่ขาวซีดของเธอค่อย ๆ ซีดลงเรื่อย ๆ จนไม่มีสีเลือด ปากสีแดงสดค่อย ๆ ฉีกออกจากกันจน
ทางไปถึงใบหู เลือดสด ๆ ไหลทะลักออกมาจากทางปากราวกับท่อน้ำรั่ว ดวงตากลมโตกลับกลอกขึ้นเหลือแต่ตา
ขาว*

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 41)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้อุปมาในการเปรียบเทียบเลือดที่ไหลออกมาจากปากว่า
ทะลักออกมาเหมือนน้ำที่ทะลักออกมาท่อน้ำที่กำลังรั่ว ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพความสยดสยองของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ตอนที่ประวิทย์ถูกมันร้อน ๆ จากกระทะราดที่หัว ปรากฏข้อความดังนี้

*กระทะที่ตั้งน้ำมันร้อน ๆ บนเตาหล่นมารดที่หัวของประวิทย์ผิวหน้าของชายหนุ่มพองขึ้นทันที เขาตื่น
อย่างทรนทรายด้วยความแสบร้อนราวกับใส่เตี้อนกุน้ำร้อนลวก ผิวหนังแดงเอือกจนเห็นไปถึงชั้นหนังแท้ดูหน้า
สยดสยอง แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ประวิทย์ยอมแพ้ต่อโชคชะตา*

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 43)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้อุปมาในการเปรียบเทียบอาการตื่นทรนทรายของประ
วิทย์เปรียบอาการของใส่เตี้อนกุน้ำร้อนลวก ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพว่าประวิทย์ มีความเจ็บปวดและทรมานปานใด

ตอนที่ปั้นแก้วถูกผีริลณีสั่งไว้ในห้องแต่งตัว ซึ่งเธอพยายามเปิดประตูแต่เปิดไม่ออก เรียกให้คนช่วยก็
เหมือนว่าไม่มีใครได้ยินเธอ ปรากฏข้อความดังนี้

*บรรยากาศภายในห้องกลับเย็นยะเยือกและเงียบกริบราวกับไม่มีสิ่งมีชีวิตอยู่ภายนอก เสียงอึกทีก
ครีกรโครมเมื่อครู่กลับหายไปราวกับไม่เคยเกิดขึ้น ทุกอย่างเงียบงันจนหญิงสาวได้ยินเสียงหัวใจของตัวเองเต้นไม่เป็น
จังหวะ*

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 63)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้อุปมาในการเปรียบเทียบบรรยากาศที่เงียบในห้อง
ขณะนั้นว่าเงียบเหมือนที่ไม่มีสิ่งมีชีวิตอยู่อาศัย

ตอนที่ชมพูกฎศีรลณีแกล้งปลอมตัวเป็นเตชิตกำลังอาบน้ำอยู่ แต่ชมพูเะใจเมื่อเห็น ไอพอดของเตชิตวางอยู่ด้านนอก แล้วเอาอะไรเปิดเพลง ปรากฏข้อความดังนี้

เสียงน้ำจากฝักบัวยังดังอยู่ไม่ขาดสาย หากประตูห้องนั้นกับสั่นอย่างแรงราวกับมีใครสักคนที่อยู่ข้างใน จะพังมันออกมา เธอเดินถอยหลังไปจนติดขอบเตียงก่อนจะทรุดตัวลงเอามือปิดหูของตัวเองอย่างไม่อยากรับรู้อะไรอีกแล้ว

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 75)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้อุปมาความสั่นของประตูห้องขณะนั้นเปรียบเทียบกับแรงการสั่นที่เกิดจากคนเขย่า ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพประตูที่กำลังสั่นอย่างรุนแรง

ตอนที่ชมพูปพบว่าโทรทัศน์เปิดขึ้นมาเอง และกำลังฉายภาพเธอกับริลณี สมัยเรียนที่มหาวิทยาลัย ปรากฏข้อความดังนี้

ชมพู่ร้องกรี๊ดลั่นราวกับคนเสียสติ หันไปคว้าตุ๊กตาหिनอ่อนรูปม้าลายที่วางอยู่ข้าง ๆ ประตู ขึ้นมาปาใส่โทรทัศน์

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 105)

ตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้อาการกรีดร้องของชมพู่เปรียบกับอาการของคนที่กำลังเสียสติ ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพของชมพู่ที่กำลังกรีดร้องอย่างหวาดกลัวเหมือนกับเสียสติไปแล้วหลังจากที่ถูกศีรลณีหลอก

ตอนที่เตชิตพบกับริลณีครั้งแรกที่งานเลี้ยงต้อนรับของคุณพ่อเตชิต และเธอสวยสะกดตาจนหยุดมองไม่ได้ ปรากฏข้อความดังนี้

ชายหนุ่มถึงกับตลกตะลึง... ยืนขึ้นมองหน้าหญิงสาวคนนั้น
ทำไมเธอถึงได้สวยขนาดนี้... เธอสวยราวกับนางฟ้านางสวรรค์

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 236)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้คำว่านางฟ้านางสวรรค์เปรียบความสวยของริลณี ทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพความสวยของริลณี ว่าสวยเหมือนกับนางฟ้า สวยกว่ามนุษย์ทั่ว ๆ ไป จนทำให้เดวิดไม่อาจจะละสายตาและชอบริลณีทันที

ตอนที่รสาหิยกระจกแทงเข้าที่คอของชมพูที่ถูกริลณีสิงอยู่ เพื่อหนีเอาตัวรอดออกจากบ้าน ปรากฏข้อความดังนี้

หญิงสาวกมันขึ้นมาแทงเข้าที่ต้นคอของอีกฝ่าย เลือดสีแดงข้นพุ่งพรวดออกมาราวกับท่อประปาแตก เมื่อที่ปีบคอของรสาอยู่คลายออกพร้อมกับเสียงกรีดร้องอันโหยหวนชวนขนลุก

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 276)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้ความพุ่งของเลือดเปรียบกับน้ำที่ไหลออกมาจากท่อประปาที่แตก ทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพเลือดสีแดงที่ทะลักออกมาเหมือนน้ำไหล

ตอนที่ริลณีกำลังจะแก้แค้นประวิทย์ที่หมดหนทางจะหนี ปรากฏข้อความดังนี้

ผีนางชฎาค่อย ๆ รำเยื้องย่างเดินตรงมาหาเขาอย่างเชื่องช้า ตอนนี้ประวิทย์เหมือนหนูจนตรอกที่รอเพียงเวลาตายเท่านั้น เขาค่อย ๆ ทรวดตัวลงกับประตูแล้วยกมือขึ้นทวมหัวเพื่อขอชีวิต

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 41)

ดังอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้อุปมาเปรียบหนูจนตรอกกับชีวิตของประวิทย์ในขณะนี้ที่หมดหนทางจะหนี รอเพียงความตายที่ริลณีจะมอบให้กับเขา

2. อุปลักษณ์ คล้ายกับอุปมาโวหารคือเป็นการเปรียบเทียบเหมือนกัน แต่เป็นการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง การเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง โดยมีคำว่า เป็น คือ โดยนวนิยายเรื่องนางชฎาของภาคินัยพบการใช้อุปลักษณ์ ดังนี้

ตอนที่เอกราชกำลังจะไปตีกอล์ฟ แต่ระหว่างทางพบกับเดวิดที่รถเสียอยู่ข้างทาง ปรากฏข้อความดังนี้

“คุณเอกราชนั่นเอง คีออยู่ ๆ รถผมช่วงนี้มันเกิดเกรขึ้นมานะครับทั้งที่เป็นรถใหม่แท้ ๆ แต่ช่วงนี้พยศ บ่อยเหลือเกินสงสัยต้องเอาเพราะอู่ครั้งใหญ่แล้วมั้งครับเนี่ย

เดซิดหัวเราะทำท่าเหมือนอารมณ์ดี ทั้งที่ในใจร้อนรุ่มเป็นห่วงชมพูที่กำลังรออยู่ที่บ้าน

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 103)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้คำว่า เกเร ซึ่งเป็นคำที่ใช้เรียกคนที่มีนิสัยที่ไม่ดี นำมาเปรียบเทียบกับรถที่เหมือนกับคนที่นิสัยไม่ดี และคำว่า พยศ ซึ่งเป็นอาการของม้ามาเปรียบเทียบกับอาการของรถคันใหม่ของเดซิด ซึ่งกำลังคือไม่ยอมสตาร์ทติดเสียที

3. บุคลาธิษฐาน หรือบุคคลวัต เป็นการกล่าวถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่มีชีวิต มีกิริยาอาการและความรู้สึกได้เหมือนมนุษย์ ให้มีคุณลักษณะต่าง ๆ เหมือนสิ่งมีชีวิต โดยนวนิยายเรื่องนางงูของภาคินัย พบการใช้บุคลาธิษฐาน มีข้อความดังนี้

ตอนที่ชมพูและเดซิดกำลังพยายามซ่อมรถที่เสีย แต่เหมือนกับว่าฝนกำลังจะตก ปรากฏข้อความดังนี้

ฟ้าสีเทา กำลังกลืนกินแผ่นฟ้าไกล ๆ เป็นสัญญาณว่าอีกไม่นานฝนคงจะตก

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 29)

ตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้คำว่า กลืนกินที่เป็นกิริยาอาการของมนุษย์กับแผ่นฟ้า หมายความว่าท้องฟ้าสีเทาเริ่มครอบคลุมท้องฟ้าทั้งหมด บ่งบอกถึงสัญญาณว่าฝนกำลังจะตก

ตอนที่กิ้งกนากำลังกระสับกระส่ายอยู่ในห้องนอนของตัวเอง เพราะเธอกลัวว่าเธอจะเป็นรายต่อไปที่จะต้องตาย ปรากฏข้อความดังนี้

ห้องนอนเวลานี้ช่างเงียบงันเหลือเกิน มันเงียบจนเธอรู้สึกได้ว่าเสียงของความตายกำลังเดินเข้ามาใกล้เธอทุกที

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 79)

ตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้ความตายซึ่งเป็นนามธรรม ให้มีเสียงเหมือนกับเป็นสิ่งมีชีวิต ที่เสียงของความตายนั่นทำกิริยาการเดินของสิ่งมีชีวิต เป็นการเน้นหนัก ให้เข้าใจถึงความรู้สึกของ กิ้งกนกที่นอนรอความตายอย่างช้า ๆ

4. **อติพจน์** เป็นการกล่าวเกินความจริง เพื่อสร้างและเน้นความรู้สึกและอารมณ์ ทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกที่ลึกซึ้ง ภาพพจน์ชนิดนี้นิยมใช้กันมากแม้ในภาษาพูด เพราะเป็นการกล่าวที่ทำให้เห็นภาพได้ง่ายและแสดงความรู้สึกของกวีได้อย่างชัดเจน โดยนวนิยายเรื่องนางงูของภาคินัย พบการใช้บุคลาธิษฐาน มีข้อความดังนี้

ตอนที่ชมพูกสายปรีศนาโทรเข้ามาก่อนวัน แต่ว่าโทรศัพท์เครื่องนั้นยังไม่ถูกติดตั้งสายโทรศัพท์ปรากฏข้อความดังนี้

เหมือนเสียงฟ้าผ่ากลางศีรษะตอนกลางวัน สายตาของชมพู่เหลือบไปมองยังโทรศัพท์เครื่องนั้นก่อนจะไล่สายตาไปที่ข้างล่างโต๊ะตัวกลม เห็นสายโทรศัพท์ถลนอยู่โดยที่ยังไม่ได้ต่อกับสายใดทั้งนั้น

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 58)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้คำว่า ฟ้าผ่ากลางศีรษะ แทนอาการของชมพู่ที่รู้สึกตกใจกับเหตุการณ์ที่คาดไม่ถึง คือโทรศัพท์ของเธอที่มีเสียงโทรเข้า แต่ความเป็นจริงโทรศัพท์เครื่องนั้นยังไม่ได้ติดตั้งสายโทรศัพท์

ตอนที่ริลณีบอกกับเตชิตว่าเธอท้องกับเขา แต่เตชิตที่กำลังจะไปเรียนต่อที่ต่างประเทศกลับรู้สึกตกใจปรากฏข้อความดังนี้

“ณท้อง”

เหมือนมีฟ้าผ่าลงมาที่กลางหัวของเตชิต เรื่องที่เขาว่าจะจบได้ง่ายดายก่อนที่จะไปเมืองนอกนั้น ไม่ใช่อะไรอย่างที่คิดเสียแล้วในเวลานี้ เขากำลังจะกลายเป็นพ่อคนหรือนี่!

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 238)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้คำว่า ฟ้าผ่าลงมาที่กลางหัว แทนอาการของเตชิตที่รู้สึกตกใจกับเหตุการณ์ที่คาดไม่ถึง คือริลณีท้องกับเขา ในขณะที่เขากำลังจะไปเรียนต่อเมืองนอก ทำให้เตชิตนั้นมีอาการช็อคกับสิ่งที่ได้รับรู้จากปากของริลณี

5. **นามนัย** เป็นการใช้คำหรือวลีซึ่งบ่งลักษณะหรือคุณสมบัติของสิ่งใดสิ่งหนึ่งแทนอีกสิ่งหนึ่ง คล้ายๆ สัญลักษณ์ แต่ต่างกันตรงที่ นามนัยนั้นจะดึงเอาลักษณะบางส่วนของสิ่งหนึ่งมากล่าวให้หมายถึงส่วนทั้งหมด หรือ

ใช้ชื่อส่วนประกอบสำคัญของสิ่งนั้นแทนสิ่งนั้นทั้งหมด จากการวิเคราะห์นวนิยายเรื่องนางชฎา ของภาคินัย ไม่ปรากฏการใช้นามนัย

6. **ปฏิพากย์** การใช้ถ้อยคำที่มีความหมายตรงกันข้ามหรือขัดแย้งกันมากล่าวอย่างกลมกลืนกันเพื่อเพิ่มความหมายให้มีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น โดยนวนิยายเรื่องนางชฎา ของภาคินัย พบการใช้ปฏิพากย์ดังนี้

ตอนที่พรรณนาความสวยงามของบ้านที่เตชิตไปพบโดยบังเอิญ และต้องการซื้อบ้านหลังนี้เป็นเรือนหอ ปรากฏข้อความดังนี้

บ้านทรงยุโรปสองชั้นดูสวยงาม แม้จะดูทรุดโทรมไปมาก สีขาวของดอกกลีลาวดีบานสะพรั่งเต็มไปทั่วบริเวณ กลิ่นของมันหอมฟุ้งกระจายไปทั่วแม้จะยืนอยู่บริเวณหน้าประตูรั้วบ้าน

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 22)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้เพิ่มน้ำหนักให้กับความสวยงามของบ้านทรงยุโรป ด้วยคำว่า ทรุดโทรม ให้ผู้อ่านเห็นว่าแม้บ้านจะทรุดโทรมไปมาก แต่ก็ยังมีความสวยงามคงอยู่

ตอนที่เอกราชไปส่งเตชิตที่บ้าน แล้วพบว่าบ้านของเตชิตคือบ้านที่เขาและเพื่อนมาฝังศพของริลณีไว้เมื่อหลายปีก่อน ปรากฏข้อความดังนี้

เอกราชกำมือแน่นอย่างตกใจ เหงื่อแตกทั้งร่างทั้งที่ในรถเปิดแอร์เย็นฉ่ำ

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 105)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้เพิ่มน้ำหนักให้กับความตกใจและกังวลของเอกราชว่า โดยใช้สภาพอากาศในรถมาขัดแย้งกับเหงื่อที่ไหลออกมา ว่าแม้ในรถจะเปิดแอร์เย็น แต่เหงื่อของเขากลับออกไปทั่วร่างเนื่องจากความตกใจและกังวล

ตอนที่เตชิตพบว่าเขาต้องอยู่กับผีริลณีและลูกตลอดไป และไม่มีใครจะมาช่วยเขาได้อีก ปรากฏข้อความดังนี้

เตชิตแหกปากร้องลั่น...ด้วยความสงบ

ริลณียอยู่ในร่างของธราโอบกอดชายคนรักและน้องเตโชในร่างของน้องดอมอย่างรักใคร่
ฉันบอกแล้วว่า ครอบครัวยุสสันต์...จะไม่มีวันแยกจากกันตลอดกาล
ไม่มีวัน!

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 283)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้คำว่า ร้องลั่นด้วยความสงบ บ่งบอกถึงความรู้สึกของ
เตชิตว่าแม้จะอยากร้องตะโกนออกมา แต่เขาไม่สามารถทำได้ เพราะร่างกายที่ไม่สามารถขยับได้เลย เป็นการเพิ่ม
น้ำหนักให้กับอาการทุพพลภาพของเตชิต

7. **สัทพจน์** เป็นการเลียนเสียงที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ เช่น เสียงดนตรี เสียงสัตว์ เสียงคลื่น เสียงลม เสียง
ฝนตก เสียงน้ำไหล ฯลฯ การใช้ภาพพจน์ประเภทนี้จะทำให้เหมือนได้ยินเสียงนั้นจริง ๆ โดยนวนิยายเรื่องนางชฎา
ของภาคินัย พบการใช้สัทพจน์ มีข้อความดังนี้

ตอนที่ผีริลณียกำลังจะแก้แค้นประวิทย์ โดยหลอกประวิทย์ให้เข้ามาในห้องครัว ปรากฏข้อความดังนี้

แกร้ง...!

เสียงเหมือนกระทะกับตะหลิวกระทบกันดังมาจากในครัวชายหนุ่มขมวดคิ้ว... ทำไมป่านนี้แกยังไม่
กลับอีก ไหนว่าเคลียร์ในครัวเสร็จแล้วจะกลับพร้อมน้า

แกร้ง...! เสียงแบบเดิมดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ประวิทย์ไม่สามารถที่จะนิ่งเฉยได้อีกแล้ว

(ภาคินัย กสิรักษ์, 2558, น. 38)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าภาคินัยได้ใช้คำว่า แกร้ง แทนเสียงของโลหะกระทบกัน ทำให้ผู้อ่าน
เกิดจินตนาการในเรื่องราวที่เกิดขึ้น

8. **สัญลักษณ์** เป็นการเรียกชื่อสิ่ง ๆ หนึ่งโดยใช้คำอื่นมาแทน ไม่เรียกตรง ๆ ส่วนใหญ่คำที่นำมาแทนจะ
เป็นคำที่เกิดจากการเปรียบเทียบและตีความ ซึ่งใช้กันมานานจนเป็นที่เข้าใจและรู้จักกันโดยทั่วไป จากการ
วิเคราะห์นวนิยายเรื่องนางชฎา ของภาคินัย ไม่พบการใช้สัญลักษณ์

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาทวิวิธีการแตงนวนิยายสยองขวัญ เรื่องนางชฎา ของภาคินัยในประเด็นการสร้างโครงเรื่อง การสร้างฉาก การใช้โวหาร และการใช้ภาพพจน์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์เอกสาร เมื่อได้ผลของข้อมูลมาแล้ว สามารถสรุปและอภิปรายผลได้ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาทวิวิธีการแตงนวนิยายสยองขวัญ เรื่องนางชฎา ของภาคินัย สามารถสรุปได้เป็นประเด็นดังนี้

1. การสร้างโครงเรื่อง แบ่งเป็น 4 ประเด็น คือการเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง การสร้างความขัดแย้ง และการปิดเรื่อง คณะผู้วิจัยพบว่าภาคินัยใช้ทวิวิธีการเปิดเรื่องโดยใช้การสร้างนาฏการ หรือเสนอการกระทำของตัวละครที่ทำให้เกิดความสนใจ ชวนให้ติดตามเรื่องราว และช่วยแนะนำตัวละครสำคัญในเรื่อง การใช้การดำเนินเรื่องแบบสลับไปมา เพื่อให้เห็นการกระทำของตัวละครในอดีตและผลกรรมที่ได้รับในปัจจุบันที่มีความสัมพันธ์กัน การสร้างความขัดแย้ง พบความขัดแย้งที่เกิดระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ และขัดแย้งกับภายนอก โดยพบความขัดแย้งที่เกิดระหว่างมนุษย์กับมนุษย์มากที่สุด โดยเฉพาะด้านความรักและความแค้น และใช้การปิดเรื่องด้วยการจบเรื่องแบบหักมุม ทำให้ผู้อ่านเดาทิศทางของเรื่องได้ยาก และคาดไม่ถึง

2. การสร้างฉาก จากผลการวิเคราะห์การใช้ฉากทั้ง 5 ประเภท คือ ฉากธรรมชาติ ฉากสิ่งประดิษฐ์ ฉากช่วงเวลาหรือยุคสมัย ฉากการดำเนินชีวิตของตัวละคร และฉากสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม โดยฉากที่พบมากที่สุดในแง่ ฉากสิ่งประดิษฐ์ หรือฉากที่ถูกสร้างขึ้นมาโดยมนุษย์ คณะผู้วิจัยพบว่าภาคินัยใช้ฉากสิ่งประดิษฐ์ในการบรรยายสถานที่อยู่แวดล้อมของตัวละคร ใช้การบรรยายถึงรายละเอียดและพรรณนาให้เห็นความสวยงามของฉาก

3. การใช้โวหาร จากผลการวิเคราะห์การใช้โวหารทั้ง 5 ประเภท คือ บรรยายโวหาร พรรณนาโวหาร เทศนาโวหาร สาธกโวหาร และอุปมาโวหาร โวหารที่พบมากที่สุดคือ บรรยายโวหาร เป็นการเขียนเพื่อให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ความเข้าใจเรื่องราว ส่วนมากใช้เขียนส่วนนำในแต่ละตอน โวหารที่ปรากฏรองลงมาคือ พรรณนาโวหาร เป็นการเขียนให้รายละเอียดเกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครในเรื่อง

4. การใช้ภาพพจน์ จากผลการวิเคราะห์การใช้ภาพพจน์ทั้ง 8 ประเภทคือ อุปมา อุปลักษณ์ บุคลาธิษฐาน อติพจน์ นามนัย ปฏิพากย์ สัจพจน์ สัญลักษณ์ พบว่าภาพพจน์ที่พบมากที่สุดคือ อุปมา โดยการใช้การเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งเหมือนกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยใช้คำว่าราว ราวกับมากที่สุด ส่วนภาพพจน์ที่ปรากฏรองลงมาคือ บุคลาธิษฐานและอติพจน์ ซึ่งการใช้ภาพพจน์จะถูกใช้เมื่อเป็นฉากแสดงอิทธิฤทธิ์ของผีริลณี และสภาพอากาศ

อภิปรายผล

จากการศึกษาพบว่าผู้แต่งให้ความสำคัญกับองค์ประกอบของนวนิยาย คือ โครงเรื่อง ฉาก โวหาร และภาพพจน์ แสดงถึงความรอบคอบและละเอียดลออตั้งแต่การสร้างโครงเรื่อง โดยมีการเปิดเรื่องแบบ นานุกรณำเสนอตัวละครสำคัญของเรื่อง การดำเนินเรื่องสลับไปมา เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้นวนิยายเรื่องนี้ มีความน่าสนใจและน่าติดตาม โดยเป็นการสลับไปมาระหว่างอดีตกับปัจจุบัน ทำให้ผู้อ่านเห็นความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนุรซาฮิดา ดาอูแม รุสมินา บินอูมา สุวัยบ๊ะ ดีเยาะ ฮับเสาะ สะมะแอ และซูไรดา เจะนิ (2561, น.103) ศึกษากลวิธีการนำเสนอและ ภาพสะท้อนทางสังคมในนวนิยายชุด 4 ทิศตายของภาคินัย กลสิร์กซ์ พบว่า กลวิธีการนำเสนอในนวนิยาย ชุด 4 ทิศตายของภาคินัย กลสิร์กซ์ มีกลวิธีการนำเสนอที่โดดเด่นที่สุดในเรื่อง คือกลวิธีการเปิดเรื่องแบบ ย้อนเหตุการณ์กลับไปกลับมา และกลวิธีการปิดเรื่องแบบหักมุม ซึ่งประเด็นที่สอดคล้องกันคือพบว่า ภาคินัยนิยมใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องแบบย้อนกลับ และใช้กลวิธีการปิดเรื่องแบบหักมุมในเรื่องนางชฎา เช่นเดียวกัน

การสร้างความขัดแย้งในเรื่อง พบความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ซึ่งนำไปสู่โศกนาฏกรรม และนำไปให้ตัวละครในเรื่องได้พบจุดจบ สอดคล้องกับผลการวิจัยของสุประวีณ์ แสงอรุณเฉลิมสุข (2560, น.444) ได้ศึกษาวิเคราะห์การสร้างภาวะเหนือธรรมชาติในนวนิยายชุดผ้าของพงศกร พบว่าผู้เขียนมัก สร้างความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ให้ตัวละครเกิดความแค้น นำไปสู่ความพยายาม ซึ่งประเด็นที่ สอดคล้องกัน โดยพบว่าภาคินัยนิยมสร้างความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ในเรื่องนางชฎา เช่นเดียวกัน

การสร้างฉากและเหตุการณ์ที่ปรากฏในนวนิยาย ให้ผู้อ่านเข้าใจสถานการณ์ในเรื่อง และมี อิทธิพลต่อความขัดแย้ง เหตุการณ์ในเรื่อง และการดำเนินเรื่องสอดคล้องกับผลการวิจัยของอัศวิทธิ์ เรืองรอง (2560, น.67) ได้ศึกษาแนวคิดและกลวิธีการสร้างนวนิยายแนวสยองขวัญของภาคินัย กลสิร์กซ์ พบว่าผู้เขียนผู้แต่งใช้กลวิธีในการสร้างฉาก 2 ลักษณะ คือ การสร้างฉากที่เน้นช่วงเวลากลางคืน เนื่องจาก ช่วงเวลากลางคืน เป็นช่วงเวลาที่ช่วยเสริมสร้าง ความตื่นเต้น ความน่ากลัวสยองขวัญมากยิ่งขึ้น การสร้าง

ฉากและฉากธรรมชาติที่แบ่งเป็นฉากที่ระบุสถานที่จริง และฉากที่สมมติขึ้นตามท้องเรื่องให้ผู้อ่านได้เห็นภาพชัดเจน

การใช้โวหารใช้ถ้อยคำอย่างมีชั้นเชิง มีความหมายแจ่มแจ้ง เหมาะสมและกล่าวถึงรายละเอียดของเรื่องได้ดี สอดคล้องกับผลการวิจัยของปรีชญา สุขุม (2562, น.13) ได้ศึกษาการวิเคราะห์กลวิธีการสร้างโครงเรื่องในนวนิยายผีชุด Six Scream ของภาคินัย พบว่าผู้เขียนมักใช้บรรยายโวหาร เมื่อต้องการสร้างความสะเทือนใจ ราฟิงราพันเพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพที่ชัดเจน และเกิดความรู้สึกร่วมไปกับตัวละคร ผู้เขียนมักจะใช้พรรณนาโวหารเพื่อเหตุการณ์ตื่นเต้นระทึกใจ เพื่อแนะนำตัวละครสำคัญของเรื่อง และหากต้องการสอดแทรกคติเตือนใจ ปลุกใจโน้มน้าวใจเพื่อให้ผู้อ่านสามารถนำข้อคิดที่ได้จากนวนิยายไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน ผู้เขียนจะใช้เทศนาโวหาร

การใช้ภาพพจน์เพื่อเพิ่มอรรถรสในการอ่าน ทำให้ผู้อ่านเกิดภาพ รวมถึงการใส่รายละเอียดของสิ่งที่นำมาเปรียบให้เห็นชัดเจน โดยกลวิธีการแต่งของภาคินัยมีการใช้อุปมาภาพพจน์มากที่สุด ปรากฏคำว่า ราว รวากับ ในบทบรรยายที่ใช้แสดงให้เห็นถึงความน่ากลัวและสยดสยองของผีในเรื่องและสภาพแวดล้อม สอดคล้องกับงานวิจัยของวราพรรณ ทังโคตร และนนทชา คัยนันท์ (2562, น.63-80) ได้วิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาสร้างจินตภาพในนวนิยายสยองขวัญชุด 4 ทิศตายของภาคินัยในด้านการใช้คำสร้างจินตภาพและการใช้ภาพพจน์สร้างจินตภาพ พบว่าภาพพจน์สร้างจินตภาพพบว่ามี 6 ลักษณะ ได้แก่ 1) อุปมา 2) อุปลักษณ์ 3) บุคลาธิษฐาน 4) อติพจน์ 5) ปฏิภาคพจน์และ 6) ปฏิบุจฉา ซึ่งประเด็นที่สอดคล้องกันคือ พบว่าภาคินัยนิยมใช้อุปมา อุปลักษณ์ บุคลาธิษฐานและอติพจน์ เป็นภาพพจน์ที่ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพในเรื่องนางชฎาเช่นเดียวกัน

นวนิยายเรื่องนางชฎา ของภาคินัยได้แสดงให้เห็นถึงความละเอียดลออของผู้แต่งในการสร้างโครงเรื่อง ฉาก การใช้โวหารและภาพพจน์ ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปความโดดเด่นของกลวิธีการแต่งนิยายสยองขวัญ เรื่องนางชฎา ของภาคินัยได้สองประการ ประการแรกคือมีการดำเนินเรื่องสลับไปมา และการปิดเรื่องแบบหักมุม ที่มีถูกใช้ในงานเขียนประเภทสืบสวนสอบสวนและสยองขวัญ เนื่องจากผู้อ่านสามารถรับรู้ถึงอดีตของตัวละคร เชื่อมโยงมาถึงเหตุการณ์ปัจจุบัน และมีตอนจบที่ไม่สามารถคาดเดาเนื้อเรื่องได้ และเกินความคาดหมาย

ความโดดเด่นของนวนิยายสยองขวัญ เรื่องนางชฎา ของภาคินัยประการที่สองคือ การใช้ภาพพจน์ที่เสมือนอยู่ในเหตุการณ์จริง สร้างความสยดสยองและระทึกใจให้กับผู้อ่าน โดยเฉพาะฉากที่มีตัวละครผีเข้ามาเกี่ยวข้อง

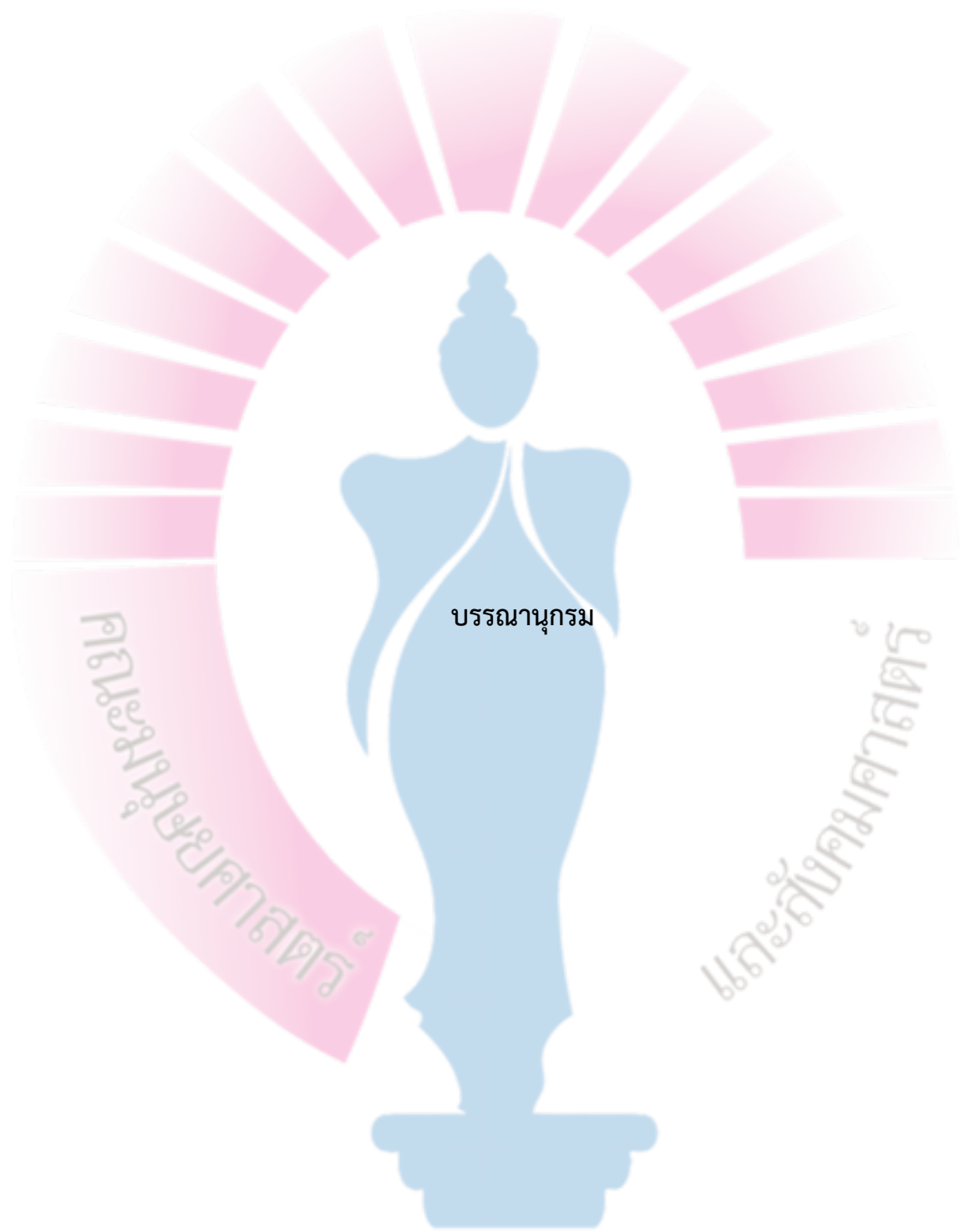
จะเห็นได้ว่าการศึกษากลวิธีการแต่งนวนิยายของภาคินัย ช่วยให้สามารถเห็นกลวิธีการแต่งของภาคินัยที่เป็นงานเขียนที่มีความโดดเด่นเฉพาะตัวแตกต่างจากงานเขียนของนักเขียนท่านอื่นแม้ว่าจะเป็น

ผลงานที่พลิกแนวเขียนจากรักโรแมนติคมาเขียนสยองขวัญเป็นเรื่องแรก แต่ก็ได้ประสบความสำเร็จทั้งในรูปแบบหนังสือ และมีการตีพิมพ์หลายครั้งจนถูกนำมาสร้างเป็นละครโทรทัศน์คว้าเรตติ้งสูงสุดในปี

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการแต่งกับนักเขียนท่านอื่นที่เขียนแนวนวนิยายสยองขวัญ เช่นเดียวกับภาคินัย
2. ควรศึกษาวิธีการแต่งนวนิยายของภาคินัยในเรื่องอื่น ๆ ของภาคินัยด้วย

คณะมนุษยศาสตร์

บรรณานุกรม

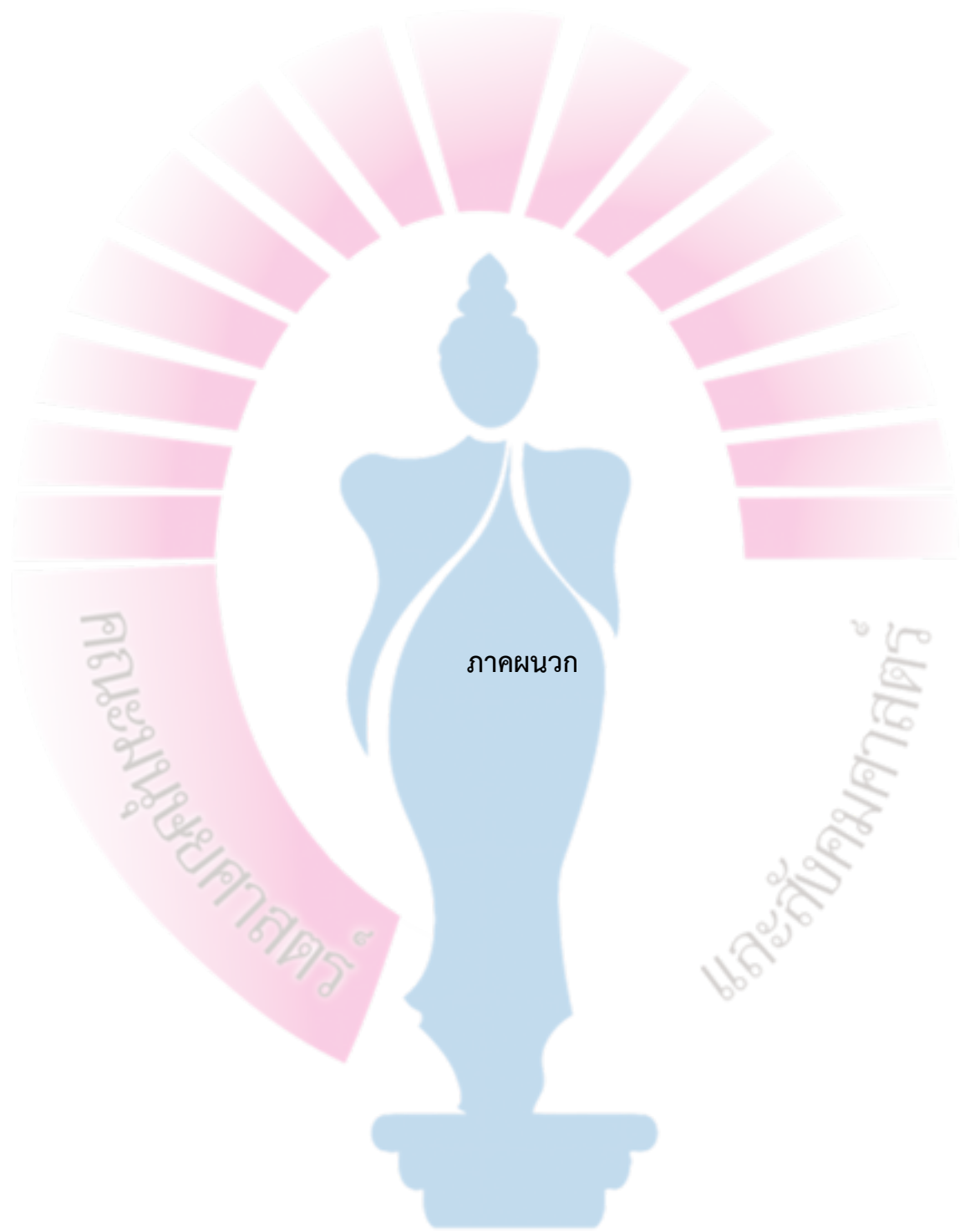
และศึกษาศาสตร์

บรรณานุกรม

- กรกช อัญชลีสกุล. (2551). *ภาษาสร้างสรรค์ : การใช้ภาพพจน์ในนวนิยายของโสภาค สุวรรณ*. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- กัมปนาท ขาแก้ว (2559). “ผี” ปฐมบทแห่งความน่าสะพรึงกลัว พัฒนาการของผีไทย “ผีบุพกาล” สู่ “ผีพาณิชย์”. วารสารรัฐสมิแล, 37(3), 63-87.
- กิจตบุณต์ ดอนไพรเมือง. (2562). *การศึกษาวิเคราะห์ตัวละครเอกในนวนิยายเรื่องนางชฎาของภาคินัย กลีร์กซ์*. วารสารอักษรภาษาสาร. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- กุหลาบ มลลิกะมาส. (2546). *วรรณคดีวิจารณ์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- แก้วกล้า (2558). *ภาคินัย*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประชาช่าง.
- คมชัดลึก. (2558). *ภาคินัย*. สืบค้นเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2565. จาก <https://www.komchadluek.net/kom-lifestyle/216031>.
- จินตวีร์ วิวัจน์ (2559). *ภูตพระจันทร์*. กรุงเทพฯ: กวีพิมพ์ลิขซึ่ง.
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ. (2543). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : พี.เพรส.
- ชวน เพชรแก้ว (2524). *การศึกษาวรรณคดีไทย*. กรุงเทพฯ : อักษรสัมพันธ์.
- ชำนาญ รอดเหตุภัย. (2519). *กลวิธีในการใช้ภาษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย*. กรุงเทพฯ : หน่วยงานนิเทศกรรมการฝึกหัดครู.
- เดลินิวส์ (2558). *นางชฎา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประชาช่าง.
- ต้องตา ตั้งชวงษ์ (2558). *นวนิยายสยองขวัญ*. กรุงเทพฯ : โซฟา พิมพ์ลิขซึ่ง.
- ตรีศิลป์ บุญขจร (2546). *วรรณคดีเปรียบเทียบ : กระบวนทัศน์และวิธีการ*. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เถกิง พันธุ์เถกิงอมร. (2541). *นวนิยายและเรื่องสั้น : การศึกษาวิเคราะห์และวิจารณ์*. สถาบันราชภัฏสงขลา : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์.
- ทฤษฎี เสมา . (2541). *วิเคราะห์กลวิธีการแต่งเรื่องสั้นแนวสยองขวัญของเหม เวชกร*. กรุงเทพมหานคร : ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย.
- ธเนศ เวศร์ธาดา. (2549). *หอมโลกวรรณศิลป์ การสร้างสรรค์แห่งวรรณคดีไทย*. กรุงเทพฯ: ปาเจรา.
- ธัญญา สังขพันธานนท์. (2539). *วรรณกรรมวิจารณ์*. กรุงเทพฯ : ข้าวฟ่าง.
- นิคม กองเพชร. (2543). *กลวิธีการแต่งนวนิยายสยองขวัญไทย*. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- นุรชาฮ์ดา ดาอูแม รุสมีน่า บินอูมา สุวัยบ๊ะ ตีเยาะ ฮับเสาะ สะมะแอ (2561). *ศึกษากลวิธีการนำเสนอ และภาพสะท้อนทางสังคมในนวนิยายชุด 4 ทิศตายของภาคินัย กสิรักษ์*. ม.ป.ท.
- เนตรทราย คงอนุวัฒน์. (2550). *ศึกษาศิลปะการใช้ภาษาในนวนิยายของวัฒน์ วรรณยางกูร*.
สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- เบญจมาศ พลอินทร์. (2526). *พื้นฐานวรรณคดี และวรรณกรรมไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- ประทีป เหมือนนิล. (2519). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ : สารสยาม.
- ปรีชญา สุขม. (2562). *การวิเคราะห์กลวิธีการสร้างโครงเรื่องในนวนิยายผีชุด Six Scream*.
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ : สถาบันภาษาและกิจการต่างประเทศ.
- ปรีชา ช่างขวัญยืน. (2525). *ภาพพจน์*. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ผกาศรี เย็นบุตร. (2526). *ทักษะและความรู้ทางภาษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พงศกร จินดาวัฒนะ. (2559). *กึ่งฟ้า*. กรุงเทพฯ : กรู๊ฟ พับลิชิ่ง.
- พจนานุกรมราชบัณฑิตสถาน (2542). *กลวิธีการแต่งนวนิยาย*. กรุงเทพมหานคร : บริษัทนานมีบุ๊คส์
พับลิเคชันส์ จำกัด.
- พัสวี เจียง. (2553). *วิเคราะห์กลวิธีการแต่งและวิเคราะห์แนวคิดในนวนิยายชุดความสุขของกะทิ
ของ กามพรรณ เวชชาชีวะ*. มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ : คณะศิลปศาสตร์.
- ภาคินัย กสิรักษ์. (2558). *นางชฎา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ก้าวกระโดด.
- มนชิตา หนูแก้ว. (2562). *กลวิธีในการนำเสนอเนื้อหาและการใช้ภาษาในนวนิยาย ของ รอมแพง*.
สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2547). *ฉาก*. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- วราพรรณ ทิ้งโคตร. (2562). *การใช้ภาษาสร้างจินตภาพในนวนิยายสยองขวัญชุด 4 ทิศตายของ
ภาคินัย*. ม.ป.ท.
- วนิดา บำรุงไทย. (2544). *ศาสตร์และศิลป์แห่งนวนิยาย*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- วิภา กงกะนันท์. (2533). *วรรณคดีศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สนม ครุฑเมือง. (2527). *ความรู้พื้นฐานทางวรรณคดี*. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- สมถวิล วิเศษสมบัติ. (2528). *วิธีสอนภาษาไทยมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต.
- สายทิพย์ นุกุลกิจ. (2537). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- สายทิพย์ นุกุลกิจ. (2543). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ :
เอส.อาร์.พรีนติ้ง แมสโปรดักส์.
- สุธาสินี พ่วงพลับ. (2555). *กลวิธีการประพันธ์นวนิยายเรื่อง ผีเสื้อและดอกไม้* ของ “นิพนพานา”.
สืบค้นเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2565. จาก <http://ww38.tcithaijo.org/index.php/FEU/article/view/24806>.
- สุนันท์ ศรีจันทร์หา. (2559). *ภาคินัย*. กรุงเทพฯ ฯ : หนังสือพิมพ์ฐานเศรษฐกิจ โรงพิมพ์ตะวันออก.
- สุนิษฐา กำเนิดทอง. (2557). *กลวิธีการประพันธ์ในนวนิยาย* ของ ว. วินิจฉัยกุล. สงขลา :
มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- สุประวีณ์ แสงอรุณเฉลิมสุข. (2560). *ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์*. คณะมนุษยศาสตร์ :
มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- สำนักพิมพ์โซฟา พับลิชชิ่ง. (2558). *ภาคินัย*. สืบค้นเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2565. จาก
https://www.sofapublishing.com/writer/read_profile?id=37.
- สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น. (2558). *ภาคินัย กลีร์กซ์*. กรุงเทพฯ ฯ : สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น.
- อัศวินธ์ เรืองรอง. (2560). *การสร้างฉากและเหตุการณ์ที่ปรากฏในนวนิยาย*. คณะมนุษยศาสตร์ :
มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- อัมพร ทองใบ. (2555). *หลักภาษาไทย ฉบับสมบูรณ์*. กรุงเทพฯ ฯ : ริงค์ ปียอนด์ บุ๊คส์.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2545). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ ฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

เรื่องย่อนวนิยายเรื่อง นางชฎา

ริลณี เป็นนักศึกษาชมรมนาฏศิลป์ มีเพื่อนสนิทชื่อชมพู ความสวยที่เลื่องลือของริลณี ทำให้ริลณี ถูกผู้หญิงในมหาวิทยาลัยหมั่นไส้ อิจฉา และกลั่นแกล้งอยู่เสมอ แต่ริลณีไม่ได้สนใจ เพราะชีวิตเด็กกำพร้า ที่ต้องดิ้นรนหาเงินเรียนหนังสือเอง ไม่มีเวลาที่จะไปซิงดีซิงเด่นกับใคร

นอกจากชมพูแล้ว ริลณียังรู้จักกับกิงกนก ปิ่นแก้ว เอกราช ประวิทย์ และเชิงชาย แต่บุคคล เหล่านี้ไม่ได้มีความจริงใจต่อริลณีเลย กิงกนกต่อหน้าทำดีกับริลณีแต่พอลับหลังเธอกับคอยยุแหยงให้ ปิ่นแก้วเข้าใจริลณีผิดและโกรธเคืองกัน ส่วนเอกราชก็ตามจีบริลณี แต่ริลณีไม่ได้สนใจ

วันหนึ่ง เตชิตได้พบกับริลณีที่มารับจ้างรำในงานเลี้ยงต้อนรับตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ของพ่อเตชิต เตชิตตามจีบริลณีจนสุดท้ายริลณีใจอ่อนยอมตกเป็นของเตชิตและเกิดตั้งท้องขึ้นมา และ เตชิตที่กำลังจะไปเรียนต่อที่ต่างประเทศจึงไลริลณีไปทำแท้งและไม่ยอมรับผิดชอบ จนทำให้ความรักของ ริลณีแปรเปลี่ยนเป็นความเคียดแค้น

วันหนึ่งริลณีได้ฟ้องอาจารย์ถึงการกระทำอันบู่มบ่ามของเอกราชที่จะลวนลามริลณี จนทำให้ เอกราชโกรธและหัวเสียจึงได้ร่วมมือกับปิ่นแก้ว กิงกนก ประวิทย์ และเชิงชายเพื่อลักพาตัวไปข่มขืน แต่ริลณีขัดขืนจึงทำให้เอกราชพลั้งมือบีบคอริลณีจนเสียชีวิต และนำร่างของริลณีไปฝังไว้ที่บ้านร้างกลาง ทุ่งนา ซึ่งแผนการทั้งหมดชมพูเองก็รู้เห็นแต่ทำเป็นไม่สนใจเพราะเธอเองก็ไม่ชอบริลณีที่เด่นเกินหน้าเธอ

หลายปีต่อมาเตชิตและชมพูกลับมาจากเรียนต่อที่ต่างประเทศ ได้หมั้นหมายและตกลงจะ แต่งงานกันจึงได้หาบ้านเพื่อจะใช้เป็นเรือนหอ และเตชิตได้มาพบกับบ้านทรงยุโรปหลังเก่ากลางทุ่งนาโดย บังเอิญและตัดสินใจซื้อเป็นเรือนหออย่างไม่ลังเล ถึงแม้ชมพูจะไม่เห็นด้วยก็ตามเพราะเธอรูสึกว่าบ้านหลัง นี้มีอะไรแปลก ๆ ซึ่งบ้านหลังนี้เป็นหลังเดียวกันกับที่ฝังริลณีไว้ หลังจากที่เตชิตและชมพูได้ย้ายมาอยู่ใน บ้านหลังนี้ก็เกิดเหตุการณ์ประหลาดขึ้นในบ้านบ่อยครั้งและเพื่อนสนิทสมัยมหาวิทยาลัยก็ค่อย ๆ ตาย ไปทีละคนจากการตามแก้แค้นของผีสาวริลณี เมื่อชมพูได้รู้เรื่องราวทั้งหมดที่เคยเกิดขึ้นกับริลณีก็รู้สึกผิด กับเรื่องที่เกิดขึ้นแต่มันสายไปเสียแล้ว สุดท้ายเธอต้องรับกรรมที่ตนเองเคยก่อไว้และ ส่วนเตชิตเองก็ได้รับ กรรมที่ตัวเองได้ก่อเอาไว้โดยการมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างทุกข์ทรมาน

ประวัติย่อผู้ทำวิจัย

ชื่อ	นางสาวกัญญารัตน์ คำนอก
วันเดือนปีเกิด	14 พฤษภาคม 2543
สถานที่เกิด	อำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	59 หมู่ 4 บ้านโจด ต.ขามสมบูรณ์ อ.คง จ.นครราชสีมา 30260
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	-
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	-
อีเมล	tkk.tukta@gmail.com
ประวัติการศึกษา	กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 5 หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา
พ.ศ. 2565	โรงเรียนเมืองคง อำเภอคง จังหวัดนครราชสีมา
พ.ศ. 2560	

คณะมนุษยศาสตร์

และสังคมศาสตร์

ประวัติย่อผู้ทำวิจัย

ชื่อ	นางสาวพัชชโลธร ลครพล
วันเดือนปีเกิด	8 สิงหาคม 2542
สถานที่เกิด	อำเภอแก่งสนามนาง จังหวัดนครราชสีมา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	302 หมู่ 10 บ้านหนองเม็กน้อย ต.แก่งสนามนาง อ.แก่งสนามนาง จ.นครราชสีมา 30440
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	-
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	-
อีเมล	patcharothorn.123@gmail.com
ประวัติการศึกษา	กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 5 หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา
พ.ศ. 2565	โรงเรียนวัดประชนามิตร อำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา
พ.ศ. 2560	

คณะมนุษยศาสตร์

และสังคมศาสตร์

